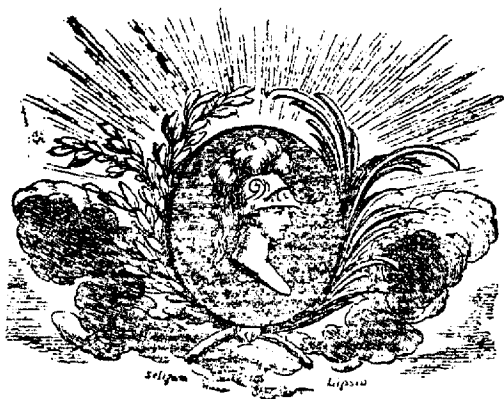

Selskabs-Sange

med

Melodier.

B.U.H.

Første og andet Hefte.

Kjøbenhavn, 1785.

Paa Gyldendals og Proffts Forlag.

Troft hos A. F. Stein.

Forerindring.

Wi kan aldeles ikke besvære os over at have Overflødighed af Selskabs-Sange i Modersmaalet; jeg troer derfor, at de Hrr. Forlæggere fortjene Tak for denne Samling. Maatte kun den musikalske Deel nogenlunde findes Poesien værdig, er det alt hvad jeg selv tør formode, da jeg af Mangel paa originale Melodier ofte har betient mig af fremmede. Vel har endeel ønsket, at jeg til enhver Sang havde beholdt den Melodie, som Forfatteren har skrevet den til; men deels vare de ikke altid at overkomme, deels og saa almindelige, at jeg troede de fleste hellere vilde finde sig fornøjet med nye Melodier. Nogle af disse har jeg vores Hartmann og Bernicke at takke for, og de andre ere af Raumann og Schulz. I det andet Hefte findes og nogle af een af vore beste Musikelskere, der har erhvervet sig et saa almindeligt Bifald, at hans Arbeide vel kan fortjene Plads i denne Samling.

Kjøbenhavn, den 11te Junii 1785.

M. Schiørring.

Indhold.

Første Hefte.

Andet Hefte.

	Side		Side
No. 1. Med Egeblade om vor Pande,	3	No. 26. Den Mand, som Verdens	98
— 2. Kommer Venner, tager Gade!	6	— 27. Næstlig fra Galsighedens	102
— 3. Lev, Christian, lev til sneehvid	8	— 28. Naar Qstens Straaler mild	106
— 4. Det skotte Nordens Søn er	10	— 29. Held varde den, hvis ædle	108
— 5. Hver, som har Siæl og Med	14	— 30. For Noe Tid var Adams	112
— 6. Hvor luffig er ei denne Jord,	18	— 31. Vort Liv usladigt er og kort	116
— 7. Du Mæt af Jord! hvor Bøets	22	— 32. Den Fryd, som ikkun kan best.	120
En anden Melodie G. 188		— 33. Kierlighed og fulde Glas	124
— 8. Fredne Kar i alle Lande	28	— 34. Keen, uskyldig, stille Glæde	128
— 9. En tunafindet, :, melankolisk	33	— 35. En fornustig vittig Pige,	130
— 10. Uforfættet Kierlighed, af en	36	— 36. Vort Godeland var altid rigt	132
— 11. Hesten skuer, :, med et roligt	40	— 37. Hvor herligt, herligt gik det	136
For to Stemmer, med		— 38. Tiden flør med hurtig Vinge	139
Accomp. G. 90		— 39. Det hændte sig engang at	141
— 12. Det, hvorfor Naturen sender	42	— 40. Min Doctor er en ærlig M.	144
— 13. Kong Christian stod ved høien	44	— 41. Hvi rose I saa vore Fædre	148
— 14. En Soemand med et modigt	48	— 42. Er jeg glad, bedrøvet, bange,	152
— 15. Du Soemand, som ei læer	50	— 43. Niels Lembæk var en Hæd.	154
— 16. At døe, Naturen alle bød,	56	— 44. Hver paa Jorden har sin	161
En anden Melodie G. 190		— 45. Det gaaer saa herligt overalt	164
— 17. Med Seierfrands om vor	58	— 46. Skal den hedde viis, som	168
— 18. Vort Godeland var ofte R.	61	Hvis jeg var riig, saa raabe	172
En anden Melodie G. 191		Efter Melodien, ved No. 25.	
— 19. Vi Danske slaage for Godel.	64	— 47. Lad os drikke Vinen, vi som	174
— 20. Hvo luffig er, som jeg, kun	67	— 48. Der var en Tid, da jeg var	176
— 21. Nordenskiolds Land har best.	70	— 49. Ei Kongers Smil, som	180
En anden Melodie G. 192		— 50. Boer jeg paa det høie Fjeld	184
— 22. Jeg er en Mand, som har	74		
— 23. Alle Guder paa Varnæs,	77		
— 24. Jeg priser Druens ædle Saft	80		
— 25. Mar Dbin ei den vise i Nord.	85		
Ser Verelsange for to			
og flere Stemmer 92—96			

Selskabs-Sange.

Første Hefte.

I.

Moderato.

Med Ge: ge: bla, de om vor Hæn-de, og cîn, brist

Fri, hed i vort Bryst vi sam-men, stæ, de skum-mend' Hæn-de, og

syn-ge Døil, ling, ri, gets Lyst: saa stor i Nord før

ingen Skiolbung var, og intet Folk saa from en Fæ, der har. saa

I.

Med Egeblade om vor Pande

Dg cimbrisk Frihed i vort Bryst

Vi sammenstode skuumend' Rande ,

Dg synge Tvillingrigets Lyst :

∴ Saa stor — i Nord

For ingen Skjoldung var ,

Dg intet Folf saa from en Fader har. ∴

Han saae det Folf , som ikke svigted ,

Naar Rommersværd paa Brystet hug :

Dg som , naar det for Landet sigted ,

I Døden selv ei gav et Suk.

∴ Dg glad — han had

Alt komme Thronen nær ,

Dg staae hvor intet andet Folf er værd. ∴

3
Det Ord var som rosbakkest Torden:

Hver Sydling løb, og med ham løb

Hver Smøltegiest fra heele Torden,

Som før om Dannerthronen krøb.

∴ Farvel! — Farvel!

Kom aldrig meer igien.

Den, som nu blinker med, er Kongens Ben! ∴

Saa leve da vor store Konge

Til Landets Hæd og Folkets Fryd!

Og døe hver den, hvis falske Tunge,

Ei drog fra Hiertet denne Lyd!

∴ Saa stor — i Nord

For ingen Skoldung var,

Og intet Folk saa from en Fader har! ∴

J. R. Trojel

2.

Maestoso.

Kommer Venner ta, ger Glæde! her er

E, van selv til stæde: drikker, smel, ter bort i

Glæde, synger høit til Christi, stians Roes

2.

Kommer Venner, tager Glæde!

Her er Evan selv tilstæde:

Drikker, smelter bort i Glæde,

Synger høit til Christians Roes.

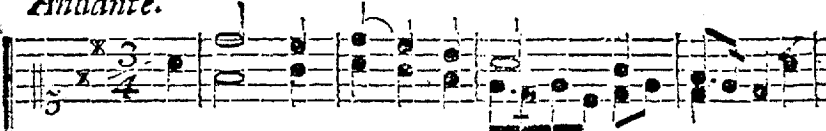
7
Døe for Kongen vil vi alle !
Dog skal Fienden om vi fælde ;
Alf sin Seier ikke prale :
 Simbrers Fald skal koste Blod !

Landets egne kække Sonner
Kiender Christian , og belønner :
Døde vi ; skal vore Sonner
 Synge , seile , slaae som vi.

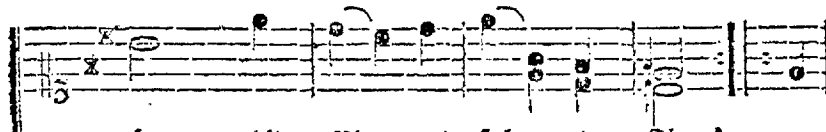
Fienden segne , og beskiemmes !
Kongen leve ! Landet fremmes !
Christians Minde aldrig glemmes !
 Klinker , drikker Christians Skaal.

Dast.

Andante.

Lev, Chri : stian, lev til snee , høvd M , der og
 Naar Kon : sler blom , fire, Gien , den fal : der og

see dit M , ges stol : te Røer ! rundt
 Vor , ne : børn i sam , let Chor ,

om din Stool af Glæ , de raaben , de høit

on , see dig endnu en Sløgt at see.

3.

Lev Christian, lev til sneehvid Alder,

Og see dit Riges stolte Flor!

Naar Konster blomstre, Fienden falder,

Og Bornebørn i samlet Chor,

∴ Mundt om din Stoel, af Glæde raabende

Høit ønske dig endnu en Slægt at see. ∴

Den Lov, du bed, skal Frugter bære

Alf Mod og Dyd i Dancks Bygst.

Alt fodes Danck er nu en Vre:

Og doe for Landet er os Lyft.

∴ Med Heltens Smil vi Døden sine skal,

Og Fiender skrækkes ved en Cimbrers Jald. ∴

Er da min Skiebne jeg skal falde:

Saa falder jeg for Brodres Gavn

Og leer ad Døden ved at falde

En Son, en Fader med mit Naavn.

∴ Og gavner jeg ved Flid og Dyd i Fred;

Saa hofte Landemænd Frugten af min Svæbd. ∴

P. M. Trojel.

Allegretto.

Det siol, te Nordens Søn er jeg og Tvilling ri, gets

Vor, ger; hoit staer mit Bryk. Min Hoi: hed sæt, ter

jeg kun i at væ, re Dans, og væ, re Fri; ei

staer min Hu til Rang og Guld, men væ, re Dan, ner.

Fou-gen huld, det er min Lyst; thi Nor-dens stol-te
 Søn er jeg, og Tvil-ling-ri-gets Bor-ger.

4.

Det stolte Nordens Søn er jeg

Dg Twillingrigets Borger;

Hoit slaaer mit Bryst.

Min Heihed sætter jeg kun i

Alt være Dansk, og være Fri;

Ei staaer min Hu til Rang og Guld,

Men være Dannefkongen huld,

Det er min Lyst;

Thi Nordens stolte Søn er jeg,

Dg Twillingrigets Borger.

Det stolte Nordens Son er jeg

Dg Twillingrigets Borger ;

Min danske Barm

Har alle danske Brødre kjær ,

Dg stor er denne Broder-Hær ;

Jeg fæbner Tjimbrer , Angel, Jut

Dg Norges Son , den stolte Gut ,

Med Broder-Arm

Thi Nordens stolte Son er hver ,

Dg Twillingrigets Borger.

Det stolte Nordens Børn er' vi

Og Alle, alle Brodre;

Derfor saa fro

Istemme vi, paa denne Dag,

Vor glade Konges Fødsels Dag,

Og drikke med et bredfuldt Maal

Vor Faders Skaal, vor Faders Skaal.

Han leve Fro!

Og Nordens stolte Børn med ham,

Og alle, alle Brodre!

P. K. Trojel.

5.

En Skaal, paa Kongens Fødsels-Dag! til Ballet!

Allegro.

Hver, som har Siæl og Mod i Bryst,

vo, ve for Kon, gen en lil - le Dykt, vo, ve for

Kon, gen en lil - le Dykt! For Ham og hans Huus vi til

Baa - ben ta, ge, for Ham og hans Huus vi i Ram - pen

dra : ge. Klin : ker, Klin : ker, Klin : ker,

drif : ker, drif : ker, drif : ker! en : hver, som

fal : der af den : ne Ruds, han fal : der for Kon : gen og

for hans Huns.

5.

En Skaal, paa Kongens Fødsels-Dag!
til Balet!

Hver som har Siæl og Mod i Bryst,
∴ Vove for Kongen en lille Dyst! ∴
For Ham og hans Huus vi til Vaaben tage,
For Ham og hans Huus vi i Kampen drage.

Klinker , flinker , flinker ,

Drækker , drækker , drækker !

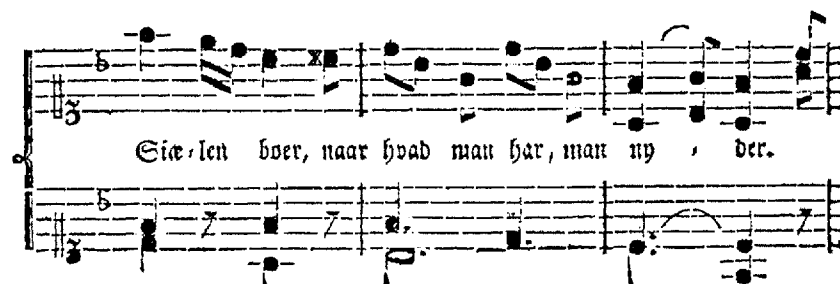
Enhver , som falder af denne Ruus ,

Han falder for Kongen og for hans Huus.

P. B. Trojel.

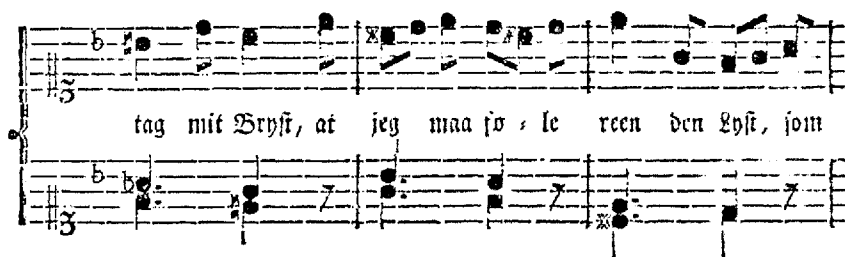

6.

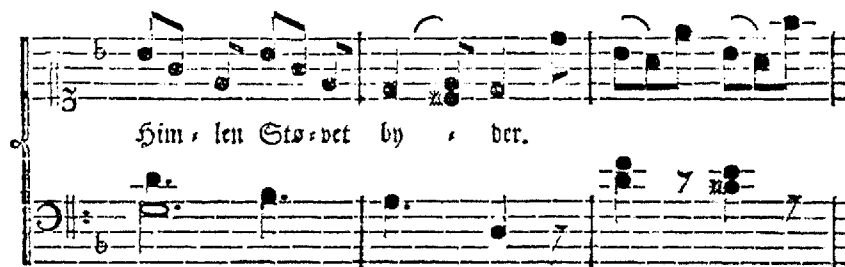
Andantino.

Rom høi : e Dyd ! ind

tag mit Bryst, at jeg maa sø : le reen den Lyft, som

Him : len Stø : vet by : der.

Du

6.

Hvor lystig er ei denne Jord ,
 Naar Noisomhed i Siælen boer ,
 Naar hvad man har , man nyder.
 Kom hoié Dyb ! indtag mit Bryst ,
 At jeg maa føle reen den Lyst ,
 Som Himlen Støvet byder.

Du Moder = Dyb hos Mennesket ,
 Du Kroners Byrde selv gjør læt ,
 Og Jordens Fyrster gode.
 De Verden ei til Skat bestreb ,
 Og ingen Alexander blev ,
 Hvor Du ved Hoffet bo'de.

Og Slaven frydes i sin Aand ,
 Han føler ei Tyrannens Baand ,
 Naar Du hans Siæl besøger ;
 Ham Vand som Nektar smager da ,
 Og Brød er ham Ambrosia ,
 Med Lænken selv han spoger.

Frygt værner Du omkring din Ven ,
 Du Sorger iog til Mogul hen ,
 Langt fra hans glade Bolig.

Hvor fro han ad hver Daare leer,
 Som midt i Forraad onsker meer;
 Ham Noſ, gjør eene rolig.

Om Lykken ham end friſte vil,
 Og byde Guders Hoied til,
 Han vel imod den tager;
 Men ſtryker hun ham atter ned,
 Han lige ſtor Lykſalighed
 I Dalens Hytte ſmager.

I Daarers tykke Commentar
 Han trygler ei ſom rangſyg Nar,
 At man hans Navn vil tegne.
 Og meer end ti Scallier
 Ham een Beninde eene er,
 Og hendes Born hans egne.

Han fattig, rig, tilfreds med hvad
 Ham Himlen gav, er lige glad,
 Ham Næſtens Held ei nager.
 Han rig erkiender Druens Dyd,
 Men fattig al den Riges Fryd
 I nordiſt Zythus ſmager.

p. A. Trojel.

7.

Moderato.

Du Mæt af Jord! hvor Li : vets Stem, me
Hvor Him : len gav mig at før , nem , me

steeg før, ste aana fra spæ , de Bryst ;
det før, ste Blimt af Li : vets Lyt ; der , hvor jeg

lær , te : Mo , der stam : me og før , ste Fied ved

hen , des Haand ; der tænd , tes Qui : sten til den

Flam, me, som bræn, der for mit Gø, de, land,

som bræn, der for mit Gø, de, land.

7.

Du Plæt af Jord! hvor Livets Stemme
 Steeg første gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav mig at fornemme
 Det første Glimt af Livets Lyst;
 Der, hvor jeg lærte: Moder stamme,
 Og første Fied ved hendes Haand;
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 ;: Som brænder for mit Fodeland. :;

Dg naar i Barndoms blide Dage

Til fremmed Egn vi løbe hen ,

Med Længsel iiste vi tilbage

Til moderlige Hiem igien.

Hver Hoi , hver Dal , som gav os Glæde ,

Den blev vort Minde dyrebar ,

Dg henrykt Manden seer de Steder ,

∴ Hvor han som Barn lykkelig var. ∴

Fra Ost , fra Vest , mod Polers Ende ,

Hvor en fornuftig Stemme lod ,

De samme Luer varigt brænde ,

Som Himlen , som Fornuften bød.

Ei Grønlands arme Søn vil bytte

Sit golde Fjeld med foruigt Land ,

Et Marmor Slot er ham hans Hytte

∴ Dg Fjeldet er hans Eanaan. ∴

Af denne ædle Lue brændte

De fordums Helte af vort Land.

Skiont de kun tvende Pligter kiendte :

At elske og at doe som Mand ;

Saa glemte Hjalte Elskerinde
 Og Fødelandet eene saae
 Og faldt for det. Hans Troffabs Minde
 :/: Som Bautasteen en varigt staae. :/:

Den bød dig, Absalon! at legge
 Din Stav, og gribe Sværd til Strid,
 At bytte Klosters lune Begge,
 Med Telt, i Landets Trængsels Tid.
 Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder,
 Arkona sølte Danmarks Ben,
 Med Skælven saae sin Overvinder,
 :/: Med Glæde Mennesket igien. :/:

De Danske Slætter, Norges Fjælde,
 Har Minder paa den Kierlighed,
 Hvorpaa Monarkens sande Bælde,
 Staaer fast i Feide og i Fred.
 Her har vi, Fædre, Ben og Pige,
 Og Frugten af arbeidsom Haand;
 Men over alt skal Flammen stige,
 :/: Som brænder for vort Fødeland. :/:

Du Trofskab's Minde i vort Norden,
 Uroffelige Fridrikshald!
 Du trodsed' Carls gientagne Torden
 Og tændte Lynet til hans Fald;
 Paa Klippen som et Altar brændte
 Et Offer for vort Fødeland,
 Der Borgerfierligheden tændte
 :: For Landets Vel sin Bys i Brand. ::

O Kongestad! dit Seiers-Minde
 Til Danfæ's sidste Slægt skal staae;
 Det Land, som Gustav vilde vinde,
 Bag dine svage Bolde laae;
 Men Borgerfierligheden vinder,
 Og Gustav skal ver for sit Navn,
 Hans Haab og Helte Gravsted finder
 :: Omkring det frelste Kiøbenhavn. ::

Hver Dannemarks og Norges Pige
 Skal henrykt synge deres Navn,
 Hver Moder, Sønnen ofte sige
 Om Fridrikshald og Kiøbenhavn.

Dg mens han lærer stamme Moder,
 Ham lære stamme Fødeland,
 At elske Mennesket som Broder,
 :; Men Fødelandet som en Mand. :;

Vi ville ligne vore Fædre,
 Som Mænd, i Freide og i Fred.
 Vort Navn skal Efterslægten hædre
 Ved Fødelandets Kierlighed.
 Hans Vinde Tidens Tand ei skader,
 Naar tvilsomt Marmor-Tegn forgaaer,
 Som sig den Gravskrift efterlader :
 :; At han en nyttig Borger var. :;

Brænd varigt i vort Dan og Norden,
 Du Fødelandets Kierlighed !
 Gjør Manden kiel i Slagets Torden,
 Og nyttig i den gylbue Fred.
 Vor Attraae Viisdoms Born skal ære,
 Alfader give Bisalbs Smil ;
 Den gode Borgers Navn at bære,
 :; Et Maalet, som vi sigte til. :;

T. Thaarup.

Bredne Potter i alle Lande.

Andante.

Bredne Kar i al · le Lan · de, No · ser

fig med Tor · ne blan · de, an · den, stedt saa · vel · som

her. Landsmand No · ser · ne Du ta · ge og af

dem Du Hon · ning dra · ge; men for al · ting agt · som

8.

Brodne Potter i alle Lande.

Brodne Kar i alle Lande,
 Roser sig med Torne blande,
 Andensteds saavel som her.
 Landsmand Roserne Du tage,
 Og af dem Du Honning drage!
 Men for alting agtsom vær!
 Kom ei Tornene for nær.

Naar en Tydsker Dig vil lære,
 Grundig, ærlig, lief at være,
 Du lærvillig følge ham!
 Men naar en Dig stort fortæller
 Om darauffens Bagateller,
 Vær det sandelig en Skam,
 Om Du blindt hen tro'de ham.

Naar en Fransmand Dig vil lære,
 Altid glad og munter være,
 Beed til Gud, Du ligner ham!
 Men adlyde ham som Kongen
 For hver Mode og for Tongen,
 Det var sandelig en Skam,
 Vi bor ikke hylde ham.

Som en Britter lad Dig være
 Patriotens Pligter kiære!
 Elste Frihed, lær af ham.
 Men hvis Du seer een og andet
 Overmodig, vild som Fanden,
 Det var fælt at ligne ham,
 Bukke for ham var en Skam.

Ved den Velskes søde Stemme
 Vi al Sorg, os selv forglemme,
 Og henrykte høre ham;
 Men naar han en Grumhed over,
 Som ham Borneborn berøver,
 Skal vi deri følge ham?
 Det var baade Synd og Skam.

Paa Spaniolens Riin og Piafter,
 Jeg Foragt ei daarlig kaster,
 Gierne deeler dem med ham;

Men saalænge jeg kan læse
 Uden Briller paa min Næse,
 Jeg den Stads vil unde ham.
 Kunne see, gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,
 Og med Guld er stærkt begabet,
 Spare er en Dyd hos ham;
 Men naar han, tung af Ducater,
 Spiser evige Salater,
 Saa gid jeg faae Last og Skam,
 Om jeg spise vil med ham.

Du en Skræk for Tyrkens Rige,
 Al din Udfærd os kan sige,
 Stor var Ruslands første Zar.
 At Dig Finkel-Jochum smager,
 Og hver Copek Dig fradrager,
 Derom man vel mumlet har;
 Herre Gud, om nu saa var!

Svensken jeg slet intet ændser;
 Han for nær er vore Grændser,
 Og det kunde stikke ham,
 Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
 At Han Freden vilde bryde;
 Fik da Landet Krig med Ham,
 Hvis var Skammen? kun min Skam.

Jeg de elskte Danske priser,
 Alt Bessedenhed de viser,
 Sielden Dyd i fremmet Land.
 Men naar de forvidt den drive,
 Og alt Fremmed Fortrin gibe,
 Den en Dyd ei nævnes kan,
 Og fornedrer Danske Mand.

Jeg hos kiefte Normand priser,
 Alt han stedse ibrig viser,
 Han sit Fodeland har kjær.
 Men jeg troer, han gjorde ilde,
 Om han vilde sig indbilde,
 Alt der fødes Mennesker
 Run i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
 Hæde Feil, men ei Personer;
 Er vort Selskabs Lov og Lyst.
 Hellig Pligt og største Ære,
 Er: vor Konge troe at være.
 Statens Ønske er vor Røst:
 Glæden boe i Christians Bryst!

Wessel

9.

Allegretto.

En tungsin, det, en tungsin, det, me kan to lijk Wand,
 som sig aldrig fryder, for hans Blod ei flyder;
 Han den Stakkell, han den Stakkell, han maa drikke Wand!

9.

∴ En tungsinde ∴ melankolsk Wand,
 Som sig aldrig fryder,
 For hans Blod ei flyder;
 ∴ Han den Stakkell ∴ han maa drikke Wand!

∴ Hvo, som træller ∴ uden egen Skyld;

Dg sig alle Dage

Maae med Arbeid' plage;

∴ Han bor styrkes ∴ Lad ham drikke Øll!

∴ Naar Soldaten ∴ staaer paa Isen Post,

Dg hans Legem gyser,

Blodet i ham fryser,

∴ Brændebinen ∴ er hans Naad mod Frost.

∴ Den Forlippede ∴, som har traurigt Sind,

For han ei kan vinde

Sin Beherskerinde,

∴ Lad ham trostes ∴ ved den ædle Biine

∴ Men den Usling ∴, som sig bilder ind,
 At det sig ei sommer
 Man et Glas udtommer,
 ∴ Lad ham Venner ∴: drikke Medicin !

∴ Vi, som tage ∴: Glæden, hvor den faaes,
 Sørgesløs og glade,
 Aldrig Griller lade
 ∴ Komme nær os ∴, Punsen er for os !

∴ Saa forkynde ∴: Punsen Trofskabs Drift!
 Og hvo med os ikke
 Venfskabs Ekaal vil drikke,
 ∴ Gid han drikke ∴: Galde og Forgift !

Abrahamsen.

10.

Allegretto.

Il, for, fal, ſket Rier, lig, hed af en

yn, dig Pi, ge, Ven, ner, det er Sa, lig,

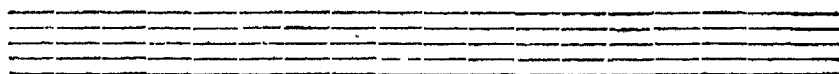
hed, ſom har ei ſin Pi, ge! Kon, ge

magt og Ve, re, glands, Vil, li, o, ners Ei

e, ja ei stor, ste Digters Krands mod den

op kan vei, e, ja ei stor, ste Digters

Krands mod den op kan vei, e.

10.

Uforfalsket Kierlighed ,
 Af en yndig Pige ,
 Venner , det er Salighed ,
 Som har ei sin Lige !
 Kongemagt og Vreglands ,
 Millioners Eie ,
 ∴ Ja ei største Digters Krands ,
 Mod den op kan veie ∴

Dog paa Kierlighedens Hæld
 Følger næst i Rangen ,
 Edel Viin , og Vinens Siæl ,
 Skaalene og Sangen.
 Hvo , som ingen Pige fandt ,
 Og hvo sin forliste ,
 ∴ Begges Kummer snart forsvandt ,
 Naar man Viin dem viste ∴

Thi kun megetielden vi
 Saadan Pige finde ,
 Der er værd , at sig en Fri
 Vil i Elskov binde.

Fandtes hun, saa røver dog
 Skiebnen tidt os hende,
 :: Vore Glæder spinde og
 Sig i Sorg forvende. ::

Men den ædle Druesaft
 Stedse er tilrede,
 Og ved sin almægtig Kraft
 Skaber Liv og Glæde.
 Alle Sorger spinde hen,
 Læt som Nattens Drømme
 :: For Pokalen, naar vi den
 Rundelig udtømme. ::

Naar de tusend' Glæders Hær
 Tindrer i vort Døie,
 Saa vi selv Befymringer
 Kan til Lyst ophøie;
 Da skal vores glade Sang
 Hoit og hoit sig hæve,
 :: Og ved fyldte Bæggres Klang,
 Tone: Kongen leve! ::

Abrahamsen.

II.

con Brio.

Hel: ten ſku: er, Hel: ten ſku: er med et ro: ligt

Blif torb: nen: de Me: tal: ler

Død paa Død ud: ſnal: der, men: en Mid: ding,

men: en Mid: ding ti: fold De: den ſil.

II.

∴ Helten skuer ∴ stolt med roligt Blif
 Tordnende Metaller

Død paa Død udfaalder,
 ∴ Mens en Nidning ∴ tifold Døden fik.

∴ Lig den Tapre ∴ seer en dydig Mand,
 Avinds giftig' Pile
 Flyde, hvine, ile;

∴ Laster's Slaver ∴ de kun skrækkes fan.

∴ Dyd, saa rolig ∴ er din sande Ven!
 Høit som Ornen hæver
 Han sig op, og svæver
 ∴ Nær ved Himlen ∴ langt fra Skumleren.

∴ Saa tag Glasset ∴ I, som elske Dyd!
 Tørstens Brand fortære
 Hver, som ei tør være
 ∴ Med i Lauget; ∴ Naar forbodes Fryd?

P. A. Trojel.

12.

Allegro.

Det, hvor, for Na, tu, ren sen, der e, mig
Him, mel, som vor Nød, tørst fien, der, giv Du

Dr, sker op til Dig, Giv mig Bød, ste! giv mig
og, saa det til mig!

Bar, me, skal jeg ha, ve Liv og Kraft, Bar, me,

i min Pi, ges Ar, me, Bød, ste ud, af Dre, ens

12.

Det, hvorfor Naturen sender,
 Evig Ønsker op til Dig,
 Himmel, som vor Nødtørst kiender,
 Giv Du ogsaa det til mig!
 Giv mig Vædske! Giv mig Varme,
 Skal jeg have Liv og Kraft,
 Varme i min Piges Arme,
 ∴ Vædske udaf Druens Gast. ∴

P. 117. Trojel.

13.

Maestoso.

Kong Christian stod ved høi, en Maast, i Røg og

Damp. Hans Børge ham, re, de saa fast, at

Bo, thens Hielm og Hier, ne brast. Da sank hver fiendtligt

Speil og Maast i Røg og Damp. Flye, skreeg de, hver, som

flyg, te Land, hvø staaer mod Dan, marks Chri-sti, an? hvø

staaer mod Dan, marks Chri-sti, an i Kamp?

13.

Rong Christian stod ved høien Mast,

I Røg og Damp.

Hans Børge hamrede saa fast,

Alt Gothens Hielm og Hierne brast.

Da sank hver fiendtligt Speil og Mast,

I Røg og Damp.

Flye, skreeg de, hver, som flygte kan!

∴ Hvø staaer mod Danmarks Christian ∴

I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,

Og slog paa Fienden Slag i Slag.

Da skreeg de høit blant Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Flye, skreeg de, hver, som veed et Skjul!

∴ Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel ∴

I Strid!

O Nordhav, Glimt af Vessel brød

Din mørke Skye.

Da tyede Kiemper til dit Skib;

Thi, med ham lynte Skræk og Død.

Fra Ballen hordes Braal, som brød

Den tykke Skye.

Fra Danmark lyner Tordensfiold;

∴ Hver give sig i Himlens Vold ∴

Og Flye!

Du Danſkes Bei til Noes Magt ,

Sortladne Hav !

Modtag dit Ben , ſom uforsagt

Tor møde Faren med Foragt ,

Saa ſtolt ſom Du , mod Stormens Magt ,

Sortladne Hav !

Og raſt igiennem Larm og Spil ,

∴ Og Kamp og Seier før mig til ∴

Min Grav !

Rwald.

I4.

Allegretto.

En Seemand med et mo- digt Bryst kan al- drig fat- tes

Pen- ge. Tab skierper kun hans Vin- de- løst, og Ar- mod er ham

som en Døst, der ei kan va- re læn- ge.

I4.

En Seemand med et modigt Bryst
 Kan aldrig fattes Penge.
 Tab skierper kun hans Windeløst,
 Og Armod er ham som en Døst,
 Der ei kan vare længe.

Naar Soen plyndrer fra sin Ven ,
 Og sætter ham paa Prove ;
 Da leer han kun , og tvinger den ,
 At bringe tifold det igien ,
 Som den har tørdet røbe.

Han sadler dristig Havet op ,
 Gaasnart hans Hierte lyster ;
 Og rider høit paa Volgens Top ,
 I Trav og susende Galop ,
 Til guldbestroede Kyster.

Flug er han der saa rig , han vil ,
 Og lystig , som den Rige ;
 Og sætter Boven-Bram-Seil til ,
 Og flyver glad med Sang og Spil
 Tilbage til sin Pige.

Ewald.

15.

Moderato.

Du Søemand som ei lær Dig fremme af Stormen og

Følger ned Gang: en Vi se jeg nu vil i fremme, giv

Nat paa min gammel-dags Sang! hvis Du mig opmærksom vil

høre, og blir dem, jeg syn-ger om, lig; saa kanstee jeg

15.

Du Søemand, som ei laer Dig skræmme
 Af Stormen og Bølgernes Gang!
 En Vise jeg nu vil istemme,
 Giv Algt paa min gammeldags Sang!
 Hvis Du mig opmærksom vil høre,
 Og blir dem, jeg synger om, lig;
 Saa kanstøe jeg ogsaa vil giøre
 Med Tiden en Vise om Dig.

Herr Alf var saa vældig en Herre
 Paa Norges den bjergfulde Kyst.
 I Striden han søgte sin Vre,
 Og Hjertet sad høit i hans Bryst.
 Han agted ei Skier eller Vinde,
 Sit Sømandskab Helten forstod.
 Han mødte den mægtige Fiende,
 Og ingen Tid isned hans Blod.

Men derfor saa tog han sig vare,
 At seile med en, som var ræd:
 Han aldrig, naar han skulde fare,
 Tog nogen Tid Krystere med.
 Og hvis han kom efter en Slynge,
 Saa lod han ham gaae over Bord;
 Snart aldrig i hans Tid den Yngel,
 Blev christelig stædet til Jord.

Saa reiste han tredive Gange
 Mod Fienden til Orlog, og Slag;
 Til Slutningen bleve de hange,
 Saa snart de kun skinted' hans Flag.
 Thi de ved Erfaring alt kiendte,
 At Seier ledsaged' hans Stavn;
 Han kæmped og entred' og rendte
 Beladet med Bytte til Havn.

Som engang han efter sin Maade
 Til Orlogs var taget fra Land;
 Saa modte en Søerøver Flaade
 Herr Alf og hans tredive Mand.

De havde vel tredive Skibe ;

Men han og hans Folk havde Mod,
Og Lykken kun sielden i Knibe
Behiortede Søemand forlod.

Herr Alf farer frem, som han pleier,
Og raaber med glædelig Røst :
„ Hey Karle, her har I en Seier,
„ Som vel kan fortjene en Døst ;
„ Lad see, at I ikke forglemmer
„ Den Leeg I har øvet jer i :
„ Frisk! lad de Halunker fornemme,
„ Alt de, som de møde, er' vi.“

Saa slog de saa rask, som de kunde,
Fem, sex de af Skibene tog ;
Tolv, tretten blev boret til Grunde ;
De andre paa Flugten de jog.
De sang, mens de sloges, og ladte
Med Penge og Guld deres Rum :
Saa modige Kursen de satte
Til Havnen did, hvorfra de kom.

Men før de fik Landet i Die;
 Frembrøder et skræffeligt Veir.
 Som Fielde gaae Bølgerne høie,
 Og Kiolen stod fast paa et Skier;
 I Bieler og Planter det knager,
 Og Masten er slængt over Bord;
 Hvert Dieblis Stormen tiltager,
 Herr Alf tager derpaa til Ord:

„Kom Folk, vi i Havet maa slenge
 „Det Guld, som vil blive vor Død,
 „Snart Bølgerne giennem vil trænge,
 „Snart synke vi for deres Stod.“
 „Hvad, svarte een, skal vi ombringe
 „Den Skat, vi har kjøbt med vort Blod?
 „Told af os i Soen maa springe,
 „Og derom maa strax kastes Lod.“

„Godt, svarte en anden, vi sloge
 „For Alf, og vor Pige, og vandt.
 „Om Bølgerne Lønnen borttog,
 „Hvad var da den Fordeel vi fandt?

„ Men Ere og Løn vi begierte

„ Og begge jo blev os til Deel :

„ Hvi da kaste Lod ? Vi har Hierte ,

„ Jeg selv er den første : Farvel ! ”

Kast han over Borde sig kaster ,

Og spotter denølge saa vreed.

Med Sang strax en Flok til ham haster ,

Og lettet flød Kiolen afsted.

Herr Alf vilde holdt dem tilbage ,

(Men Helten ad Døden kun leer ,)

Det blev nu hans eeneste Klage ,

At han sine Folk var for tier.

Hvad synes I , Karle , om disse ,

Som Døden saa ringe ansaae ?

Fortiente de ikke en Bise ?

Og gad I fortjene den saa ?

Isald I tor tugte en Fiende ,

Saa har jeg alt lovet jer en ;

For jer og jer Konge I vinde ,

Om I gaae mod Døden som Mænd.

Pram.

16.

Andante.

At doe, Na-tu-ren al-le bod, ja Li-vet er kun

Bei til Død: selv Rid-dingen gaaer den ei fri og

le-ver hen i dag-lig A-go-nie.

16.

At doe, Naturen alle bod,
 Ja Livet er kun Bei til Død:
 Selv Ridningen gaaer den ei fri
 Og lever hen i daglig Agonie.

Kun han med Siel og Mod i Bryst ,
 Kun han kan nyde Livets Lyst.
 Med roligt Sind han glad og kiel
 Mod Døden gaaer , og trodser al dens Stræk.

Og hvad er det , at doe paa Straae ,
 Blandt Qvindeskrig ? — Ha gid du maa
 Dig qvale midt i Edderduum ,
 Du Feige , som dit Mod kun bær i Mund !

For mig , gid aldrig Lægen maa
 Forkynde mig min Død paa Straae !
 Gid hvinend' Kugle bringe den !
 Saa gaaer jeg rast og kiel til Hisset hen.

Columbus lig , min dyre Siel ,
 Skal du opdage bedre Vel.
 Han , som dig skabte , han er god ;
 Med grundigt Haab du Døden gaaer imod.

For Kongen , for mit Fædreland ,
 Jeg Blod og Liv opoffre kan.
 Og falder jeg ; hvad er det meer
 End nogle Dage mindre eller meer.

Saa synge hver , som Sværdet bær ,
 Og hver , hvis Hierte tappert er !
 Det er vor Krigs-Philosophie.
 Vi sværge alle : Vi vil doe deri !

P. A. Trojel.

17.

Allegretto.

Med Sci : er , frand , se om vor Eft : ding , og

nor . diſt Kie : hed i vorre Bryſt , vi

ſyn . ge Stri : den , ſom vor Binding og

Sty . en hæ . re ſkal vor

17.

Med Seierkrands om vor Tinding,
 Og nordisk Kærlighed i vort Bryst,
 Vi synge Striden, som vor Vinding
 Og Skænen høre skal vor Lyst;
 Thi Orlogsfærd er Nordens Sønners Fryd,
 Og ei at leve hiemme uden Dyd.

Dg hbad er Dyd , om ei at stride

For Kongen , Landets hulde Ven ?

Dg staaer ei Gud ved Barnets Side ,

Som gaaer i Strid for Faderen ;

Hvem han er med , den Mand som Klippen staaer ,

I Jordners Broken , og naar Lynet staaer.

Kom sulten Fisk , har Danmark Fiender ,

Vi rede dig saa fuldt et Maal.

Dg Bolge , smag om vi er' Qvinder !

Hvad Qvinde førte saadan Maal ?

Drik ind , drik ind vor sidste Fiendes Blod ,

Dg ruld saa rød , og skum af Danstes Mod !

P. A. Trojel.

18.

Vivace.

Vort Fø, de, land var of, te Kampens Bo, lig, men
 al, drig var det graa, dig U, vens Hiem. Thi
 D, dine Børn i Kampen slog saa tro, lig, at
 Fø, de, land og Hiem laae trygt bag dem.

18.

Vort Fødeland var ofte Kampens Bolig,
 Men aldrig var det graadig Livens Hiem.
 Thi Odins Born i Kampen slog saa trolig,
 At Fødeland og Hiem laae trygt bag dem.

"Vort Fødeland, vor Konge, og vor Pige,"
 Saa svøer de høit, og svøer ved Vrens Gud:
 "I Kampen feig, hvo disse tre kan svige,
 Hans Navns Foragt skal aldrig slettes ud."

Kom Fienden da; da holdt de, haad de svøre:
 Da droge de til Landets Forsvar frem:
 Og ilende paa Havet flux de fore:
 Og taalte ei, at Fienden søgde dem.

Og fandt de ham; da stod de danske Drenge,
 Med sened Arm, og uforsærdet Mod,
 Og slog saa fast, og kæmpede saa længe,
 Til Volgen drak den sidste Fiendes Blod.

Men denne Æt, men disse stolte Helte,
 Som villig stod der' Land og Fyrste bi:
 Som aldrig sveeg, naar det om Vren giældte:
 Dem, Efterslægt, sig, var' de meer, end vi!

Vi er' jo Mænd : vi har jo Mod og Kræfter :
 Alt doe uglemt : og vinde Hædersnavn :
 Kun dette er den Løn , vi tragte efter ,
 Naar seirende , vi fremme Landets Gavn.

Og skal engang de Danſkes Løve brøle :
 Og vækkes den engang til Strid igien ,
 Da skal kun Blod dens tændte Brede føle ,
 Og Voldsmands Fald skal kun forſøge dem.

Forgiebes os da Overmagten truer.
 Skiont faa , vi Juels og Udlers Brodre er.
 Ved Farens Syn en Danſk forſagt ei gruer :
 Thi blodig Seir er ægte Søemand fier.

" Vort Fodeland , vor Konge , og vor Pige ,"
 Saa ſvær og vi , og ſvær ved Verens Gud :
 " I Kampen feig , hvo diſſe tre kan ſvige ,
 Hans Navns Foragt ſkal aldrig ſlettes ud ! "

Waſt.

19.

Maestoso.

Vi Danske staae for Fædrelandets Værd, for Ro og Fred,

Børn, og de Ufsædige. Ei nedrig Flugt, ei

Frygt bør os væk, men Fien, den stolt vi

under Viden see.

19.

Vi Danske slaae for Fædelandets Ære,
 For Konger, Børn, og de Uffældige.
 Ei nedrig Flugt, ei Frygt bør os. vanære,
 Men Fienden stolt vi under Dien see.

Vi uforfagt vor blanke Sabel svinge,
 Som løstes best af Cimbrers stærke Arm.
 Vi vreedes der, hvor Farer os omringe:
 Og Fienders Fald forsoner skal vor Harm.

Med Bryst mod Bryst, med Sverd mod Sverd vi kæmpe:
 Ei Damp, ei Lyn, ei Tordner strække os:
 Ei Mængdens Syn vort kielte Mod skal dæmpe:
 De søgte kun at døe, som hed os Trods.

Ei falde vi for Tusende maa blegne,
 Og hvor vi kom; skal Døden for os gaae.
 Usmægtig skal vor Fiende styrte, segne!
 Thi Cimbrers Arm er stærk, og Cimbrer staae.

Og naar vi vandt, skal Seirens Gud os krone,
 Med Fyrstens Smil, som Ærens visse Pant.
 Og Bardens Streng skal stemmes høit, og tone
 Om os, som drog i Kamp, og Seier vandt.

Vi haste Hiem , hvor gamle Kiemper møde ,
 Og favne os , og rose vores Mod.
 Og glade Born skal ile os imøde
 Med Frydseffrig , fordi vi mandig stod.

Vi nærme os , mens disse om os raabe.
 Hverts Pige da , af Frygt og Længsel varm ,
 Uvis , om hun bør stielve , eller haabe ,
 Skal see sin Helt , og flyve i hans Barm !

Og Heltens Barm skal Elskovs Fryd fornemme.
 Saa hænge vi vort blodig' Glavind hen ,
 Og pleie os , og Krigen's Farer glemme
 I Konens Arm. Og saa bor Danske Mænd.

„ De frelst os ! “ skal fingre om vort Øre.
 Naar Kruset gaaer , man tale skal om os.
 Hvor sødt , sin Koes af Frelstes Mund at høre !
 Ei alt vort Blod betalte denne Koes.

Saa staae vi da , som vore Fædre stode ,
 Saa troe i Fred , i Krig saa fløppefast !
 Den er ei Dansk , som nyder Landets Gode ,
 Og svigtede i Kamp , for Hiertet brast.

Wsl.

20.

Allegretto.

Hvo ly . sig er , som jeg , kun han kan fø . le den . ne

Gang. Thi man-gen stolt og mæg-tig Mand kan il . le det en-

gang. Men er han glad, og med mig leer; saa er han dog kun,

hvad jeg er. *p.* *f.* *sf*

Selv re.

20.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
 Kan føle denne Sang.

Ahi mangel stolt og mægtig Mand
 Kan ikke det engang.

Men er han glad, og med mig leer;
 Saa er han dog kun, hvad jeg er.

Selv Meguls Guld, og Sultans Pragt,
 Hans Held (hvo var den Nar,
 Der saae al Verden i sin Magt,
 Og dog tilfreds ei var?)
 Alt det jeg onsker ei, men glad
 Og med Foragt jeg leer derad.

Vær glad! mit første Balleprog var:
 Hvad hjælper Kroners Værd?
 Jeg er tilfreds med hvad jeg har.
 Hvo klog er, vil ei mere:
 Ahi hvad man onsker, faaer man det,
 Saa er man derfor dog ei mæt. —

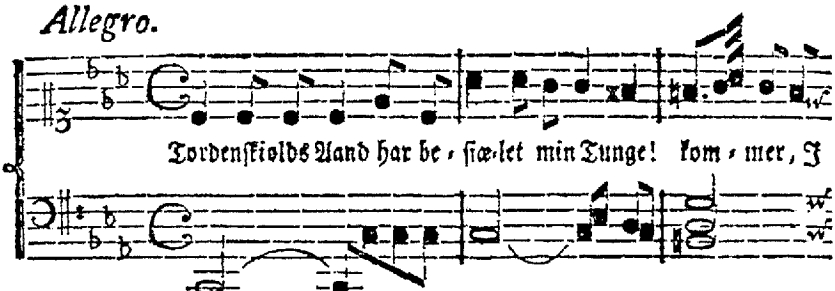
Dg Guld og Magt, og Kroners Værd,
 Hvad er vel disse Ting?
 Naar Tiden selv et Bidne er,
 At Lykkens falske Sving
 Forandrer ofte Mogol selv
 Til en elendig ussel Træl.

At være en retskaffen Mand,
 Er meer, end Kroners Pragt!
 Og har jeg da kun Brød og Vand,
 Men Glæden i min Magt;
 Saa har jeg meer, end Mogol har,
 Og er langt meer, end Cæsar var.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
 Kan føle denne Sang.
 Thi manges stolt og mægtig Mand
 Kan ikke det engang.
 Men er han glad, og med mig leer;
 Saa er han dog kun, hvad jeg er.

Rest.

2I.

Allegro.

Tordenstjældes Land har be · sæt · let min Tunge! Kom · mer, I

Ædle, og la · der os sun · ge Danst · hed, og

Tro · stæb, og Mod! hørt hver Vansæl · lig, som vo · der at

dable Tordenstjældes Kærlighed—Tør Du vel op · sæt · le

fraa, den, de Bølge? og tør Du vel ri, de

bund, løse Strømme, hvor tæt ved din Ef, de

sovm, med i Hel, te, nes Blod?

Seae re.

sidste Vers.

tap, per og hæ, bret som han!

21.

Tordenskiold's Mænd har besværet min Tunge!

Kommer, I Edle, og lader os svinge

Danskhed, og Trost, og Mod!

Vort hver Vanhellig, som vover at dable

Tordenskiold's Riekhed — Tør Du vel opsable

Frædende Bølge? og tør Du vel ride

Bundløse Strømme, hvor tæt ved din Side

Evømmes i Heltens Blod?

Saa Du ei Dumhed saa ofte at skrive

Love for Visdom, som evig skal blive

Menneskets Glæde? — Det er seet.

Tænk ikkun Hus, Galileo, og flere,

Tænk dem, du Nidding, dem Du burde ære!

Saa Du ei Feighed saa ofte at sætte

Tapperhed, Trost og Riekhed tilrette?

Hvo har vel det ikke seet?

See ham, mit Fædlands arrige Fiende,

Føle mig, see ham, og ikke at vinde —

Det var evindeligt Glæde.

Giv mig kun Leilighed, giv mig Befaling!

Kiel skal jeg findes, og uden Forhaling
 Døve mit Liv for vor Skioldunges Ære,
 Altid fornøiet, naar jeg kun kan være
 Nyttig for Landet og Ham.

Saa kan og Ornen med stærkere Vinge
 Sig over Skyen blandt Soelstraaler svinge.

Seer den sit Hov — det er Død.

Ei maa Du fordre af frygtsomme Krage,
 At den sit Bytte skal levende tage:
 Ei bør Du hyde Goubiser at stride
 Der, hvor det gielder, hvor Sverdene bide,
 Hvor man kun Æren adløb.

Leve da Tordenskiold, evig han mindes!

Gid vi enhver, naar det gielder maa findes
 Trofaste, kække som han!

Leve da Tordenskiolds evige Ære!

Gid vi, naar fordres, ham lige maa være!

Gid, naar jeg falder (thi døe skal vi alle)

Gid mig, o Himmel, o gid mig at falde

Tapper og hædret som han!

P. M. Trojel.

Allegretto.

Jeg er en Mand, som har saavidt omvandret, at

ingen meer be , reift der næv , nes kan , skiondt

jeg ei har mit Op-holdssted for , andret , fra

den Tid jeg først saae mit Fø , de , land.

22.

Jeg er en Mand , som har saavidt ombandret ,
 Alt ingen meer bereist der nævnes kan ,
 Skiondt jeg ei har mit Opholdssted forandret
 Fra den Tid jeg først saae mit Fødeland.

Fra's Dracke gif vel engang rundt om Jorden
 Og gjorde sig derved udodelig ;

Men jeg , som blev bestandig her i Norden ,
 Den heele Jord — har tidt gaaet rundt om mig.

Jeg har lært alt hvad Mennesker kan lære ,
 Og ingen Ting er bleven skult for mig —
 Selv Alchemie gjør mig den største Ære ;
 Ser Flasker Wiin , drikk dem — saa er Du rig.

Jeg har seet alt , hvad Jorden har i Cie
 Fra Cola af og indtil Kolazin ;
 For mig der dog flet intet kan opbeie
 Mod Synet af et fuldt og godt Glas Wiin.

Lad hvo som vil, en Cirkel kun quadrere —

Den fandtes ei af nogen paa vor Jord;

Men jeg har seet — Quadrater cirkulere —

Og Stuen dreie sig — rundt om mit Bord.

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale;

Jeg havde mig engang en liben Krus,

De Bises Steen — hvorom saa mange tale,

Den fandt jeg da — paa Bunden af mit Krus.

Med den kan jeg faae Plager til at vige,

Med den kan jeg faae Sorgen til — at lee,

Med den kan jeg indtage hver en Pige,

Men den kan jeg forborgne Sager see.

See Evan hist, velkommen Glædens Fader!

Opfyld mit Bryst med jordist Salighed!

Jeg villig mig til Dig da overlader,

Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

23.

Moderato.

Alle Guder paa Varnæs, glæde
 sig, ved fyldte Glas; Rundt omkring og hvor de
 ere drifte de, og fro vil være. anden gang
 Chorus.

23.

Alle Guder paa Varnæs,
 Glæde sig, ved fyldte Glas;
 Rundt omkring og hvor de ere
 Drifte de, og fro vil være.

O hvor venlig sæer han ud ,

Drue-Saftens muntre Gud !

Hvo ei Fryd i Pons kan smage ,

Føelte aldrig glade Dage. —

Hylt i Nektars klare Damp ,

Vinker Egan , os til Kamp ;

Brodre Templens Dør er aaben ,

Der staae Pons og her er Baaben.

O ! min Bacchus ! und mit Bryst

Varig Pons , og Ponses Lyst ,

Du , som har i Sekler druffet ,

Og endnu din Tørst ei slukket.

Er din Yndling end for svag ,

Til at drikke Nat og Dag ;

Vil jeg dog til Striden ile ,

See mit Fald , og rolig smile.

Thi jeg veed , en Epheu-Krands
 Skal omstraale mig , med Glands ,
 Naar jeg stoer i Kamp er funden ,
 Om jeg end blier overvunden !

Torsten brænder alt mit Bryst ,
 Kom min Ven og vov en Dyst ;
 See hvor skiont mit Baaben blinker ,
 Høer engang hvor rask det klinker.

Kom min Ven , som jeg , og nyd
 Gunders og Gudinders Fryd !
 I bort Glas Majader dandse
 Og vor Bacchus gier os Krandsse.

Tostrop.

24.

Allegro.

Jeg pri : ser Dren : gens æd : le Gæst

og Hel : ten, som det Mod har havt,

at brin : ge den til Mor : den!

Hvor den er kraf : tig, sund og god,

den styr, fer Vid og gi, ver Mod,

den var, mer op vort fol, de Blod; og fry, der

hee, le Tor, den.

24.

Jeg priser Druens ædle Saft
 Og Helten, som det Mod har havt,
 At bringe den til Norden!
 Hvor den er kraftig, sund og god!
 Den styrker Vid, og giver Med,
 Den varmer op vort kolde Blod
 Og fryder heele Jorden.

Lad Eleon gaae og gremme sig,
 For Phyllis er ubeiclig,
 Jeg nyter ham og drikker;
 Hvi gjør han ikke ligesaa,
 Al Sorg fra Sindet flygte maa,
 Og Elsker selv ei kan bestaae,
 Naar man sit Glas udstikker.

Lad Spradebassen giøre Vid,
 Han skal nok stifte Piben ind;
 Thi springer mine Flasker,

Dg han en Wiinplet paa sig seer,
 Saa skriger han, men jeg kun leer;
 Dg Daaren taler da ei meer,
 Om Stads og Byens Laster.

En Gnier sukker ængstefuldt
 I jern-beslaaet Skrin sit Guld,
 Hans Penge ham kun plager;
 Men jeg langt meere viis end han,
 Min Flaske holder vel istand;
 Hos mig ei Guldet ruste kan;
 Jeg tidt i Skrinet rager.

Den vantroe Stakkel ynker jeg,
 Som Vinens Nektar smager ei,
 For Lægen ham det nægter;
 Jeg drikkende bestiemmer Dem,
 Som med slig Falskhed kommer frem;
 Jeg sund hver Aften krydser hjem,
 Til Trods for hver en Bøger,

Poeten svebet og hans Pent
 Han legger ofte bister hen,
 Han kan ei hølt nok siige;
 Hans pæne Muser leer jeg ud,
 Og lytirer ei Parnass's Bud;
 Jeg af den tapre Vinens Gud,
 Taaer Mod og Vid tillige.

En Taabe løber ofte gal,
 Og drifker Vand, for at faae Tal
 Som han om Natten drommer;
 Men Lykken gaaer ham dog forbi.
 Paa det og andet Narreri,
 Jeg seer med dyb Philosophie
 Dg viis min Flaske tommer.

Obelig.

25.

Allegro.

Var D . din ei den vi , se , ste i Nor : den ? en

Gub saa stolt, som vel Ho : me , rus har ? han

bred : tes fun , — og Him : len brølte Tor : den ; han

tænk , de Danmark bliv ! — og Dan , mark var.

25.

Var Odin ei den viseste i Norden?

En Gud saa stolt, som vel Homerus har?

Han vredtes kun, — og Himlen brølte Torden;

Han tænkte, Danmark bliv! — og Danmark var.

Men hvad var vel hans Glæde her paa Jorden?

Mon evig Kamp, og evig Baabenbrag?

Var hans Musik en uophørlig Torden?

Var Troner kun hans Ultraae Nat og Dag.

Nei, nei! saa vild var vor Ballfader ikke,

Hans Lyst var Sang, og Øll, og Mied hans Drik.

Han slog kun, for i Noe at kunne drikke,

Og fyldte Bæggres Klang var hans Musik.

Men da han blev omsider feed af Jorden,

Saa skabte han et varigt Himmerig,

En Salighed for Kæmperne i Norden,

Et Valhalla til Fryd for dem og sig.

Thor tog et Fjeld blant Norges Marmorflipper ,
 Og vendte det , og satte det til Bord :
 Derpaa stod Kruus med Miod , som aldrig slipper ,
 Og Braga blev til Gud for Sangen gjort.

Valhalla stod Elysium til Skamme ;
 Balfader drak , for han foer heden hen ,
 En vældig Drif , — og stak sig i det samme ,
 Og foer til Valhalla — og drak igien.

Hver Skandinob fik Lyst til Nægaards Glæde ,
 Og elskede Dyd , og ovde Heltebaad ,
 For der at faae blant Aserne et Sæde ,
 Og smilede ad Dødens hvasse Braad.

Saa gjorde og den stolte danske Konge ,
 Som hin Tyran lod Orme svinge død.
 Man herte ham i Døden glad at svinge :
 Jeg gaaer til Odins - Sal at drikke Miod.

Dg var der vel en Mand paa danske Slette,
 Som, Valhal vis, i Kampen vceg en Fod?
 Nei, for sig der til Bords at kunne sætte,
 Han sidste Draabe Blod for Landet lod.

Var Valhal da saa stolt et Himmerige,
 Dg vi det ei hoiagte — Skam os da!
 Vi syngte raft, og drifte tet tillige!
 Saa have vi jo her — et Valhalla?

P. K. Trojel.

Dette Tillæg af Forfatteren til No. 8te
indføres mellem det 8 og 9de Vers.

Du, som dine Øhner glemmer
Og al Pragt bag Ploven glemmer,
Du ei nok beundres kan!
Vosak! du kan Verden lære,
Om den vil lærvillig være,
Det er under ingens Stand,
At han ploier eget Land.

Men, naar du din Doent forlader
Og med Glavind dig omlader,
Naar du seer en Vandringemand;
Snurrig synes dem, som meene,
(Ehi jeg meener ei alene)
At man gjerne sige kan
Uden Sværd: God Dag min Mand.

Violini.

Viola.

Canto
vel Alto.

Tenore.

Basso.

Poco grave & tenuto.

Hel, ten stu, er

Hel, ten stu, er, Hel, ten stu, er

stolt med ro, ligt Blif

Tordnen de Me, tal, ler

stolt med ro, ligt Blif

Tordnende Me,

Død paa Død ud, knal, der, mens en Nidding, mens en Nidding
 tal, ler Død paa Død ud, knal, der, mens en Nidding

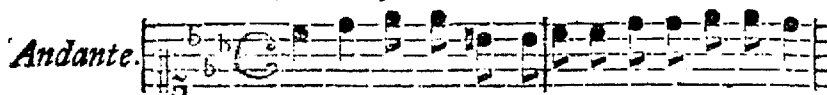
ti, sold Dø, den fil.
 ti, sold Dø, den fil.

Ser Vexelsange (Canons)

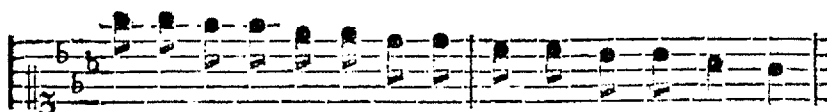
for to og flere Stemmer.

1 Vexelsang, for 2 Stemmer.

S. 1. S. 2.

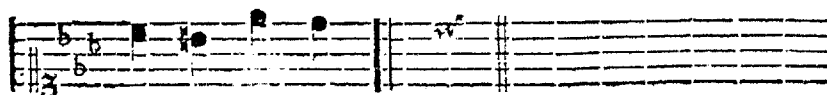

Venner! ny: der Li: vet, det er gi: vet os til Lyft:

os til Lyft er Li: vet gi: vet, men hvor snart for: soun: det!

S. 1.

snart for: soun: det!

Venner! nyder Livet,

Det er givet

Os til Lyft:

Os til Lyft er Livet givet,

Men hvor snart forsvundet!

Snart forsvundet!

2 Vexelfang, for 3 Stemmer.

Allegretto.

§. 1. §. 2.

Milde Mi-ner, jæv-ne Glæder, Fri-hed,

§. 3.

Lig, hed, flo-ge Sø-der: Hvad er Sæl, skab

§. 1.

uden dem?

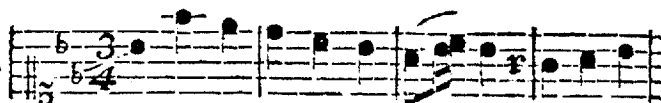
Milde Miner, jævne Glæder,

Frihed, Lighed, fløge Søder:

Hvad er Selskab uden dem?

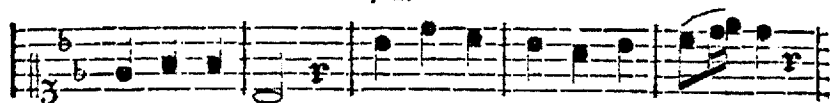
3 Vexelsang, for 3 Stemmer.

§. 1.

Allegretto.

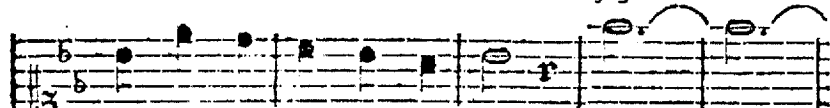
Du Kraft fra Old-ti, dens Da, ge; Kiæthed i

§. 2.

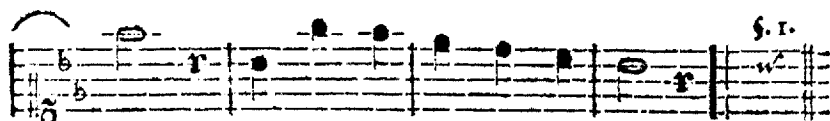

Pligter i Ord: Kom! jag den Blodhed til, ba, ge,

§. 3.

som sneeg sig frem til vort Nord: Kom — —

— . Kom: jag den bort fra vort Nord!

Du Kraft fra Oldtidens Dage;

Kiæthed i Pligter, i Ord:

Kom! jag den Blodhed tilbage,

Som sneeg sig frem til vort Nord:

Kom!

Kom! jag den bort fra vort Nord!

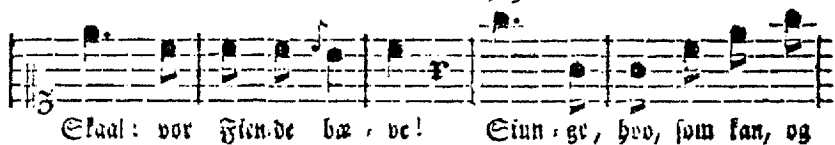
4 Vexelsang, for 4 Stemmer.

§. 1.

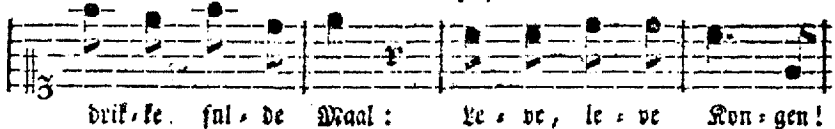
§. 2.

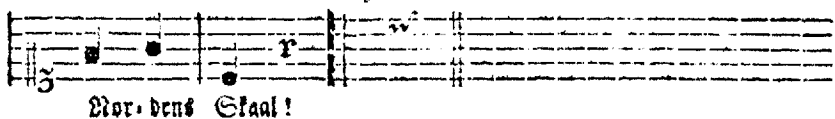
§ 3.

§ 4.

§. 1.

Nordens Skaal: vor Konge leve!

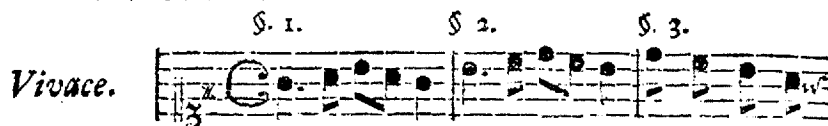
Nordens Skaal: vor Fiende bæve!

Siunge, hvo som kan og drifke fulde Maal:

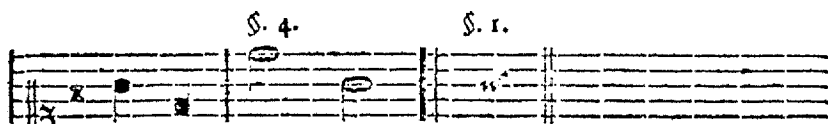
Leve, leve Kongen! Nordens Skaal!

5 Vepelsang, for 4 Stemmer.

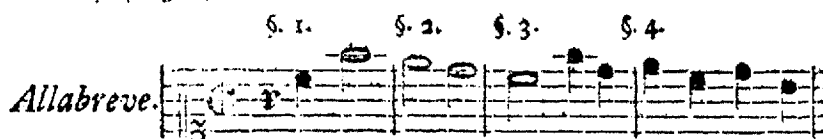
Glæden vin-ker, Binen bli-ker, kommer Benner

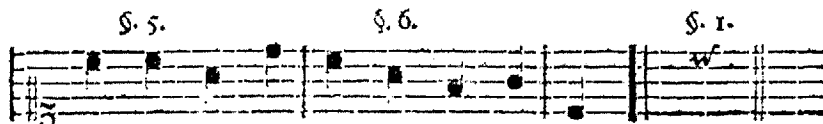
Klin-ker: Kling! Klang!

Glæden vinker,
Binen blinker,
Kommer Benner klinker:
Kling! Klang!

6 Vepelsang, for 6 Stemmer.

Frit Mod, Munter- hed, svalge vi med Bi- nen

ned: o Dru- e- saft! hvor har du Kraft!

Frit Mod, Munterhed,
Svalge vi med Binen ned:
O Druesaft!
Hvor har du Kraft!

Geslags-Sange.

Andet Hefte.

26.

Selskabs-Sang til Kongens Fødselsdag.

Allegretto.

Den Mand, som Verd = ners vi = se Fa = der gav

Magt at glæ = de My = ri = a = der; hvis Røst er

Er = de = lan = ders Røst; Hvis Slægt har gavnnet

vo = re Fæ = dre; den Mand, at ly = de, el = ke,

hæ = dre, er det ei Pligt og Noes og Lyft?

26.

Selskabs-Sang til Kongens Fødselsdag.

Den Mand, som Verdens vise Fader
Gav Magt at glæde Myriader;

Hvis Røst er Fødelandets Røst;
Hvis Slægt har gavnet vore Fædre,
Den Mand at lyde, elske, hædre
Er det en Pligt og Roes og Æst?

Den Pligt vor Stamme glad erkjendte,
Og Trofæbs jevne Lue brandte

I Tvillingfolkets kække Barm.
Sin Faders Smil det henrykt skuer;
Naar Død ham rammer, Faren truer;
Han hævnæs, frelses ved dets Arm.

Om Fæd, om Stridsmands-Fæd det gjældte;
Sin Konges Morder Viggo fældte;

Danskt var hans Daad, den Xrens Son!
Lad Sværd kun flirre, Spyd kun hvine;
Han faldt med Heltens store Mine;
„Min Rolf er hævnnet!“ var hans Løn.

Kun Du, o Reidar! kan besjotte
Din elskte Magnus, Fiendens Bytte;
Du fulgte Trofæbs sidste Råd;

Du iiste — greb ham — Pile regnede,
 Med Bryst mod Bryst Du død hensegte,
 Og Fiender selv begræd Dit Fald!

Sit Fængsel kunstig Torden brækker.
 Selv Dødens Røst en Folket skrækker;
 Det seer kun Fredrik, seer hans Rød,
 „O Kongen! Kongen!“ Luften fylder;
 Det seer ham frelst — Og glad det hylder
 Ham, i hvis Haand er Liv og Død!

Vi, Brødre! under Fredens Skjgge,
 I Christians Lys vil vi betrygge
 Ved Borgerdaad Hans Staters Gavn!
 Naar Alvind da vor Fred vil bryde,
 Vor sidste Draabe Blod skal flyde,
 Og Fiender bæve ved vort Navn!

Og denne Dag vor Aand opløber;
 Med ærlig, mandig, nordisk Jæver
 Vi sværge høit i dette Nu:
 Vor Flib, vort Mod skal evig være
 En Borg om Christians Magt og Ære!
 Vor Fæd; o Gud! — den hørte Du!

Kiber.

27.

Den 4de September:*Allegretto.*

Ned:stig fra Sa: lig = he = dens Sa = de, du,

de For:klar = tes vee = ne Glæ = de! op = fyld vor

elst = te Dronnings Da = ge blandt Stø = vet

Værn med him = melft Lyft! men — den, som

it = kun Fryd fan sma = ge, naar tier = lig, gav = mild

Haand ud = bre = der vel = sig = nen = de Lyk = sa = lig =

he = der, den' har sin Him = mel i

sit Bryft.

27.

Den 4de September.

Nedstig fra Salighedens Sæde;
 Du, de Forklartes reene Glæde,
 Opfyld vor elskte Dronnings Dage

Blandt Støvet's Børn med himmelsk Lyst!
 Men — den, som ikkun Fryd kan smage
 Naar kjerlig, gæmild Haand udbreder
 Velsignende Lykksaligheder,
 Den har sin Himmel i sit Bryst.

Stye langt, langt bort fra vores Norden,
 Og, kan det skee, stye bort fra Jorden,
 Alt hvad den Frommes Hierte saarer!

Stum være Sorgens Klagelyd!
 Ei rinde meer Betrængtes Taarer!
 I, Nordens Millioner, nyder
 Den Fryd, som vindes kun ved Dyder!
 Saa fremmes best vor Dronnings Fryd.

Fast, herligt staae vort Nordens Ære!
 Vort Navn stort, elsket, hædret være!
 Sand frygtet Bælde os omhegne.

I usforstyrret, gyldne Fred!
 Naar Himlen da i vore Ægne
 Til Lands, til Vands vor Flid velsigner,
 Med frugtbart Held, da intet ligner
 Vor Dannebods Lykksalighed.

Vor Kongeslægt, Dig, som uddeelte
Til Jordens Riger meer end Helte,
De vise, store Folkets Fædre,

Dig yde Himlen evigt Held!
Meeft Dig, Du kjerligste blandt Fædre;
Vor Christian, Dig dens Haand ledsage!
Fro, mange vorde dine Dage!

Hvad onsker meer vor Dronnings Siel?

Du Loillingrigets Haab og Ære,
Bestemt, engang dets Bægt at bære!
Seent Rigets Scepter Du modtage,
Viis bruge, seent nedlegge det.
Flye fra Din Alder Nordens Klage;
Vor anden Fredrik! — dybt erkiender
Hvert Bryst dit Værd, for Dig det brænder;
Vort Suk med Dannebods er eet.

Saa vist som Nordens Held og Hæder
Blandt muelige Lyksaligheder
Er den, som vældigst Fryd indgyder
I Dit det moderlige Bryst;
Saa vist det Suk mod Himlen lyder
Fra hvert erkiendtlig Bryst i Norden:
„Nyd længe Himlens Fryd paa Jorden!
Lev længe, lev til Nordens Lyst!“

Præm.

28.

Den 28de Januarii.

Efter den foregaaende Melodie.

Naar Ostens Straaler mild udbreder
 Sit Purpur, og fremkalder Glæder,
 :: Da rørte Hymner møde den! ::
 Saa skal vor Sang, o Fredrik, møde
 :: Din Manddoms blide Morgenrøde, ::
 Og henrykt takke Himmelen.

Det blev Dit høie Kalb, at bære
 Engang en Krones Vægt og Ære,
 :: Til Held for dem, som lyde Dig! ::
 Og Himlen Dig skal Evne give,
 :: Til viis og god og stor at blive ::
 Saa bli'r Du glad og lykkelig.

O! Konge-Søn, gid Smigers Stemme
 Dig ei forføre, til at glemme
 :: At Jordens Gud er Stovets Søn, ::
 At det er Arbeid' at regiere;
 :: Saa skal Dit Hjertes Bifald være ::
 Din og den gode Konges Løn.

Naar Christian til sine Fædre:
 Gaaer sølvgraae hen og til det bedre,
 :: Til Kongers lyse Evighed ::

Og Landet ved Hans Urne græder,
 :: Da skue de Taare, som den væder ::
 Til Minde paa dets Kierlighed.

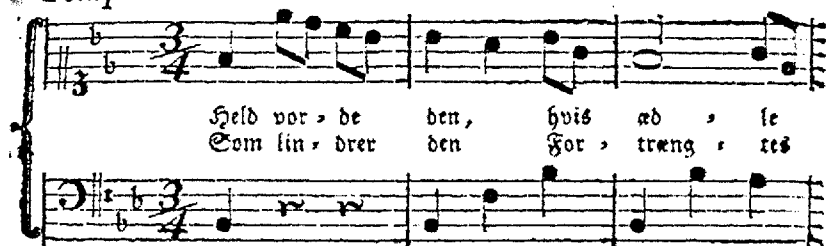
Og naar Du paa Hans Trone stiger
 Alt herske over Land og Riger,
 :: Og hyde faderlige Bud ::
 Da gid! Din glade Siel fornemme,
 :: Alt Du sit Magten, Held at fremme ::
 Fra Kongers store Konge, Gud.

O! Konge-Søn, da skal Du være
 Dit Riges Vel, Din Krones Ære
 :: Og Dine Undersaatters Lyst ::
 Og deres glade Myriader
 :: Dig kalde deres Ven og Fader, ::
 Og Himlen ynke deres Nøst.

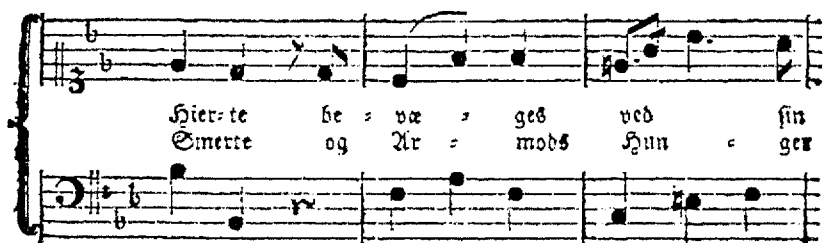
Med Bon vi ville Dagen hædre:
 Han vandre hver Dag til det bedre;
 :: Vor gode Konges elskte Søn! ::
 Hans Ungdom skion, som Vaaren være!
 :: Hans Manddom glade Frugter bære:
 Velsign Ham Gud, og her vor Bon.

Thaarup.

29.

Tempo di Minuetto.

Held vor = de den, hvis ad = le
 Com lin = dret den for = træng = tes

Hier = te be = væ = ges ved sin
 Smerte og Ar = mods Hun = ger

Bro = ders Nød;
 med sit Brød;

Og som en En = gel smi = len = de

gaar ei med Rum • mers Søn t

Ret • te; men vil hans Raar og

Hier • te let • te som Bro • der

og som Men • ne • ste.

29.

Sang i Anledning af Indretningen ved Doqvæn.

Held worde den, hvis ædle Hierte
 Bevæges ved sin Broders Nød,
 Som lindrer de Fortrængtes Smerte,
 Og Armod's Hunger med sit Brød!
 Og som en Engel smilende
 Gaaer ey med Kummers Son i Rette,
 Men vil hans Kaar og Hierte lette,
 Som Broder og som Menneske.

Men dobbelt hadret den bør være,
 Som ved sin forfænde Forstand
 Anvendte Wiisdom's bundne Lære
 Til Gavn for elsket Fødeland;
 Som ikke grubled' for at naae
 Den Lærdes gylde Navn allene,
 Men søgte Wiisdom for at tiene
 En Verden, ey for Noes af faa.

Vel kan Monarken herligt lanne
 Med Hæder Wiisdoms ædle Son;
 Men at oplyste Brødre skionne
 Paa Mandens Værd er dobbelt Lon!
 Saa lyde da vor Harpes Klang
 Vor danske Arkimed til Ære:
 O Gerner hædret kan Du være,
 Ee vorde større ved vor Sang!

Din Hæder Hædets Folger bære
 Til fjerne Land ukrænket hen;
 Men for Dit sidste Værk Dig være
 Det store Navn af Danmarks Ven!
 Ee blot skal denne Slægt, som staaer,
 Men sidste Danske Afkom ære
 Den Mand, som tænkte for at lære
 At lette ringe Brødres Aar!

Thaarup.

Vivace.

For Noe Tid var Adams Børn kun Løf-fer, de

nå = de kun det hal = ve Liv', med Pi = ger = ne de

dre = ve Narrensposser; men det var al der' Tids = for =

driv; de fiend-te ei den æb = le Kraft, som lig = ger

Chor.

Skult i Druens Saft. De fiend:te ei den

De fiend:te ei den

De fiend:te ei den

De fiend:te ei den

ad: le Kraft, som lig: ger skult i Druens Saft.

ad: le Kraft, som lig: ger skult i Druens Saft.

ad: le Kraft, som lig: ger skult i Druens Saft.

ad: le Kraft, som lig: ger skult i Druens Saft.

30.

For Noe Tid var Adams Børn kun Toffer,
 De nøde kun det halve Liv;
 Med Pigerne de dreve Narrenspoffer,
 Men det var al der' Tidsfordriv;
 De kiendte ei den ædle Kraft,
 Som ligger skjult i Druens Saft.

I Verdens Vaar dog bedre Druer vare,
 Vor Kunst har ei Naturen naaet.
 Men tænk engang hvor de var store Narre,
 Som saadan Frugt paa Ranken aad!
 Derfor kom og en Strøm af Vand
 Og druknede dem Mand for Mand.

Saa saare dum var Lameks Søn vel ikke;
 Han presde Saft, ham vare Tak!
 Men Saften selv forstod han ei at drikke,
 Thi han sig fuld i Cenrum drak.
 Derfor bekom han og til Løn,
 At udlees af sin yngste Søn.

Maaskee først Cham opfandt den Kunst at drikke,
 Og drak i Selskab med sin Søn;
 Men vor Papa og Sem forstod den ikke,

De drak vel nok, men drak i Løn.
 Al! hvis kun ei der' Alskom fik
 I Arv fra dem den samme Skik.

Den gode Loth, som vi bør ellers hadre,
 Da han i Vin fandt stor Behag,
 Han gjorde det dog ikke meget bedre,
 Thi han med Qvinder drak i Lag;
 Og hvo med dem har tømt en Pot,
 Den samme Fare staaer som Loth.

I Taphets Slægt en større Toffe gives,
 En Fyrste ud af Albion:
 Han vælge skal, hvordan han vil afledes;
 (Hvad Frihed gier ei Albion?)
 Hans Valg: (hvor faldt det Manden ind?)
 Alt ville doe i et Fad Vin.

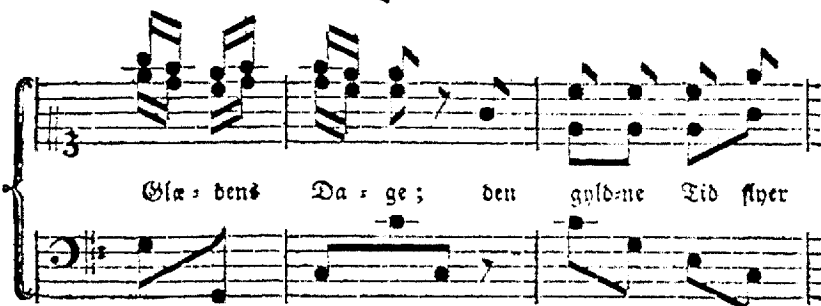
O Wiisdoms Maal! O Held for vore Dage!
 Vi Mænd, som Klubber først opfandt,
 Vi ønske ei den gyldne Tid tilbage,
 Ved Byttet man kun lidet vandt.
 Een Aften i en Klub, som vor,
 Er meer end mange gyldne Aar.

P. R. Trojel.

3I.

Vivace.

Vort Liv u = sta: digt er og kort, saa e = re

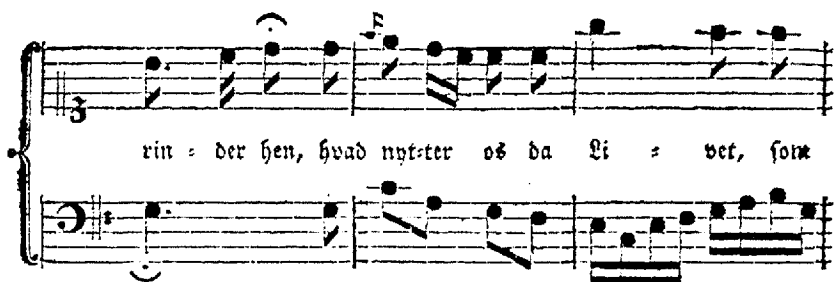
Gla: bens Da: ge; den gylde: ne Tid sner

hur: tig kort, og kom: mer ei til: ba: ge; og

hvis vi da mis: bru: ge den, og hvis u: brugt den

rin = der hen, hvad nyst-ter os da Li = vet, for

os til Fryd er gi = vet.

31.

Vort Liv ustadigt er og kort,
 Faa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyr hurtig bort,
 Og kommer ei tilbage;

O hvis vi da misbruge den ,
 Og hvis ubrugt den rinder hen ,
 Hvad nytter os da Livet ,
 Som os til Fryd er givet.

Vor Ungdoms Baar er skabt til Lyst ,
 Kun Daaren den forskyder ;
 I Ungdoms blide Baar hvert Bryst
 Sin Sødhed Elskov byder.
 Lad den , som kold foragter den ,
 Kun græde Glædens Dage hen !
 De Glæden aldrig smagte ,
 Som Kierlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staaer
 I Livets glade Sommer ;
 Naar efter Ungdoms muntre Baar
 Den modne Alder kommer ;
 En mandig Siæl er altid glad ,
 Og agter lidt om Skæbnens Had ;
 Det er ei Mænd , men Daarer
 Som søge Fryd i Taarer.

Ei selv i Livets sildig Host
 Skal Glæden flye den Vise;
 Men munter hører han dens Røst
 Med sneebedækket Tisse.
 Han blid modtog, hvad Skiebnet gav,
 Og smiler roelig ved sin Grav,
 Og seer med Fryd tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre, alt for snart
 De blide Glædens Dage,
 Vi standse dem i deres Fart!
 Vi holde dem tilbage!
 De holdes skal i deres Gang
 Ved Elskov, Venskab, Vin og Sang;
 Lad Toffen saa sig plage
 Med philosophisk Klage.

Frant.

Munter.

Den Fryd, som ik = kun kan be = staae, I

The first system of music for 'Munter.' It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The melody in the treble staff begins with a quarter note, followed by eighth notes, and then a series of beamed eighth notes. The bass staff provides a simple accompaniment with quarter and eighth notes.

Vensner! ved at driffe, for = tie = ner ei at

The second system of music. The treble staff continues the melody with various note values and rests. The bass staff continues the accompaniment, featuring some longer note values and rests.

kal = des saa, og du = er hart = ad ik = te. Dog

The third system of music. The treble staff shows a continuation of the melodic line. The bass staff has some longer note values, including a half note.

si = den tidt et saa = ret Gind fandt Lind = ring

The fourth and final system of music on the page. The treble staff concludes the melody. The bass staff concludes the accompaniment with some longer note values.

i den æb = le Vinn, vi ei al = de = les

vil for:smaae de bra = ve Fæ = dres Skil = ke,

de bra = ve Fæ = dres Skil = ke.

32.

Den Fryd, som ikkun kan bestaae,
 I Venner! ved at drikke,
 Fortiener ei at kaldes saa,
 Og duer hartad ikke.

Dog siden tit et faaret Sind
 Fandt Lindring i den ædle Vin,
 Vi ei aldeles vil forsmaae
 De brave Fædres Skikke,

Den er en Nar, som frygter for
 At bære Amors Kiæde;
 Den er Barbar, som ikke troer,
 At Kierlighed er Glæde;
 Men nu er ingen af os Nar,
 Ei heller (det jeg troer) Barbar;
 Thi synge vi i samlet Chor:
 Vi Elskovs Magt tilbede,

Kun stundom fulde Glasses Klang
 Kan Glædens Ild antende;
 Udsukkes Elskovs Gnist engang,
 Dens Fryd har evig Ende;
 Men Venskabs sande Fryd bestaaer,
 Til sidste Slag vort Hjerter slaaer;
 O Brødre! lad vor muntre Sang
 Da Venskabs Værd erkiende.

Her sidde vi ved bredden Bord,
 Høit lyder her vor Stemme.
 Til Bloksbjerg Kæng og Griller foer,
 Der høre de jo hiemme;
 Vensfabelig med Thee og Snaa,
 Wiin, Løyer, Latter, Spøg, Tobak,
 Af alt vi paa den vide Jord
 Kunns Glædens Kost fornemme.

Til Vensfabs uindfrænkte Lyf
 Vi her forsamlet ere;
 For Elskov lukt er ei vort Bryst;
 Wiin kan vi jo begiere.
 Og den, som med forstøffet Sind
 Foragter Venskab, Elskov, Wiin,
 Eenstemmig vi med høiert Røst
 I Sang ham excludere.

Pram.

Moderato.

Rie: lig = hed og ful = de

Glas Li: vers Fryd bær he = de;

u = den dis = se er det Glas med al

Li: vers Glæ = de; hie = le Ver = den

fl = ger det og til = deels har Ver = den

ret. U = den dis = se er det Fiag med al

Li = vets Glæ = de.

33. (*)

Kjærlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hede ;
 Uden disse er det Fias
 Med al Livets Glæde ;
 Hele Verden siger det,
 Og tildeels har Verden ret.
 Uden disse er det Fias
 Med al Livets Glæde.

Alt hvad Glæde nævnes kan ,
 Maa for Elskov vige ;
 Jeg er en erfaren Mand ,
 Jeg har selv en Pige.
 Ved min elskte Piges Bryst
 Alting , alting blir mig Lyst.
 Jeg er en erfaren Mand ,
 Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar ,
 Som kan Wiin foragte ;
 Cato , som var ingen Nar ,
 Tidt dens Godhed smagte.

(*) Denne Sang er forfattet i Anledning af en udsat Pris , hvortil
 de 2 sidste Vers sigte.

Jeg som er ei heller gal,
 Har havt selv min Perial.
 Den er Tyrk og vild Barbar,
 Som kan Wiin foragte.

Men at Mennesket fandt ei
 Anden Fryd end disse,
 Dertil tør jeg sige Nei,
 Som jeg vil bevise.
 Thi jeg kiender begges Magt,
 Men det er for meget sagt:
 Alt vi Mennesker fandt ei
 Anden Fryd end disse.

Jeg til Sang mit Brøst har stemt,
 Sang al Sorg kan døve;
 Sang ei være bør forglemt,
 Her er en til Prove.
 Vinder den ei Premien,
 Syng os da en anden en!
 Sang ei være bør forglemt,
 Her er en til Prove.

Pram.

34.

Allegretto.

Neen, u = skyldig, stil = le Glæ = de rin = der

i min muntre Siel; hø = rer Ven = ner!

Jeg maa quæ = de fra mit Hjer = tes ful = de Væld.

34.

Neen, uskyldig, stille Glæde
 Rinder i min muntre Siel;
 Hører Venner! Jeg maa quæde
 Fra mit Hiertes fulde Væld.

Ei den vilde Ruusens Heede
 Haver Sielen saa til Fryd ;
 Verdens Guld gier ei den Glæde ,
 Som det mindste Gran af Dyd.

Er mit Emne end kun lille
 Og mit Kald en ringe Sag ;
 Er det dog min Glædes Kilde :
 Jeg har giort min Pligt i Dag.

Gid jeg alle Livets Dage
 Maa i Benners Fabnetag ,
 Denne sande Glæde smage :
 Jeg har giort min Pligt i Dag.

Chorus.

Gid Du alle Livets Dage
 Maa i Benners Fabnetag ,
 Denne sande Glæde smage :
 Du har giort Din Pligt i Dag.

Tutti.

Gid vi alle Livets Dage
 Maa i Benners Fabnetag ,
 Denne sande Glæde smage :
 Vi har giort vor Pligt i Dag.

p. m. Trojel

Andante.

En for = nuf = tig vit = tig Pi = ge, som u =

føl = dig er til = li = ge, øn = ster jeg mig helst til

Brud. Hen = des Hjerter mig ind = ta = ger, og be =

ha = ger meer end Tof = sens glat = te Hud.

35.

En fornuftig vittig Pige,
 Som uskyldig er tillige,
 Onsker jeg mig helst til Brud.
 Hendes Hierte mig indtager,
 Og behager
 Meer end Tossens glatte Hund.

Dumhed kan jeg ikke ære
 Og al Skionhed vil undvære,
 Naar den blot som Støttens er.
 Thi naar Maien er forsbunden,
 Jeg mig bunden
 Til den grimme Dumhed seer.

Men, o Himmel! er min Pige
 Dydig, klog og smuk tillige,
 Hvor er jeg da lykkelig!
 Troner jeg for hende taber,
 Thi hun skaber
 Hytten om til Himmerig.

Dast.

Allegro.

Vort Fæ = de = land var al = tid rigt paa

ra = fte Or = logs = Hel = te, som an = saae Tap = per =

hed for Pligt, og skialo ei, naar det giæld = te. Saa

var vor Juel og A = be = ler, og For = dens Kiold og

36.

Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte,
 Som ansaae Tapperhed for Pligt,
 Og skiald ei, naar det gieldte.
 Saa var vor Fiel, og Adeler,
 Og Tordenskiold og mange fleer.
 Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Men fremfor alle Hvittfeldt kan
 Den Uforsagte hedde.
 Hvo saae sin Død saa vis som han,
 Og gif i den med Glæde?
 Og aldrig han forglemmes skal,
 Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
 Vort Fodeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Han under Gylbenløve stred
 Imod en talrig Fiende,
 I Striden havde han et Sted,
 Hvor der var Roes at vinde:
 Det Heltens Roes og Glæde er
 I Kamp at være Fienden nær.
 Vort Fodeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Nu lukkes mangt et Øie til;
 Han Lag paa Lag dem sendte,
 Da pludseligt hans stærke Jld
 Hans eget Skib antændte.
 „Kap Anker Hvittfeldt, flye til Land,
 „ Ved Flugt du Livet frelse kan.“
 Men Dannemark var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

„Nei,“ svarde han, „flye vi derhen,
 „Staaer Danmarks Flaade Fare:
 „Og skulde Danske vove den,
 „For eget Liv at spare?
 „Doe skal vi, men vi hevnes maae;
 „Til sidste Mandedræt vi slaae!“
 Vort Fodeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

„Til sidste Mandedræt vi slaae!“
 Hans Soemænd rask gientog.
 De Død og Ild rundt om sig saae;
 Men uforfagt de sloge,
 Til Ilden ind til Krudet brød,
 Og alle døde Heltedød.
 Vort Fodeland var altid rigt
 Paa raske Orlogs-Helte.

Og aldrig uddoer Hvitfeldts Roes,
 Hans kiefte Soemands Minde!
 Vort de ei i hver dansk Matros
 En værdig Landsmand finde!
 Naar Danmarks Væge kalder os,
 Som de, vi hyde Døden Trods.
 Vort Fodeland var stedsø rigt
 Paa raske Orlogs-Helte!

Rahbek.

Munter.

First system of musical notation for 'Munter.' It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/8 time signature. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 6/8 time signature. The melody is in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

Hvor her = ligt! Her = ligt giv det til t for = dum

f. *p.*

Second system of musical notation for 'Munter.' It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/8 time signature. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 6/8 time signature. The melody is in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

Lid, før Thee og Spil og Lit = ler kom i Mo = de; da

f.

Third system of musical notation for 'Munter.' It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The treble staff has a key signature of one flat (Bb) and a 3/8 time signature. The bass staff has a key signature of one flat (Bb) and a 6/8 time signature. The melody is in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

sad = de Mor = dens ra = ste Mænd ved Fe = ge = bor = der,

p. *f.*

Fourth system of musical notation for 'Munter.' It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The treble staff has a key signature of one flat (Bb) and a 3/8 time signature. The bass staff has a key signature of one flat (Bb) and a 6/8 time signature. The melody is in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The lyrics are written below the treble staff.

Ben hos Ben, og sang og drak og sang i-gien, og

37.

Hvor herligt! Herligt gif det til
 I fordum Tid, før Thee og Spil
 Og Titler kom i Mode;
 Da sadde Nordens raske Mænd
 Ved Egebordet, Ben hos Ben,
 Og sang og draf og sang igien,
 Og priste Landets Gode.

Men hvor er Moed og Styrke nu?
 Hvo kommer vel, som før ihu
 Naturens egen Lære?
 Alting blev Evang — Det kaldtes Stort
 Alt fraadse, gabe Styrken bort
 Ved Sneske Netter — Band — og Kort —
 Og stor vil hver Mand være.

O hører det, I unge Mænd!

Og jager flige Grillen hen

Som kun med Afmagt lønner!

At gabe ved et kiedsomt Bord,

At være liden, synes Stor —

Er det for Folk, som boe i Nord?

Er det for Cimbrers Sønner?

Nei — bort med alt sligt Narrerie!

Med fremmed Skif! — Hør Brødre! vi

Vil følge vore Fædre;

De folgte Glæden ei for Rang,

De sanktes tidt, men uden Tvang,

De levede jævnt — drak Øl — og sang

Og da gif alting bedre.

Malling.

38.

Allegretto.

Ti = den flyer med hur = tig Vin = ge,

nep = pe føl = ger Tan = ken den.

Spilte den ei sig bør bort = spin = ge, al = drig

kom = mer den i = gien.

38.

Tiden flyr med hurtig Vinge,
 Hæppe følger Tanken den.
 Spildt den ei sig bør bortsvinge,
 Aldrig kommer den igien.

Kun den Kloge veed at nyde
 Tiden, trods dens lumste Til;
 Timerne hans Vink adlyde,
 Tille, standse, som han vil.

Daaren trodser den; snart tile
 Ham forbi ubrugte Aar;
 Snart i evig kiedsom Hvile
 Dieblisset stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
 Vældig Tiden ved din Haand;
 Bind til dine Damons Dage
 Elskede! med faste Baand.

39.

Allegro.

Det hændte sig eengang, at jeg var stygt i Trang for

The first system of musical notation for 'Allegro.' It consists of a treble and bass staff. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 3/4. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides a simple accompaniment. The lyrics 'Det hændte sig eengang, at jeg var stygt i Trang for' are written below the staff.

Den = ge. Den

The second system of musical notation. The melody continues in the treble staff, and the bass staff has a few notes. The lyrics 'Den = ge. Den' are written below the staff.

Slemme mig indskød, at en = de al min Nød og

The third system of musical notation. The melody continues in the treble staff, and the bass staff has a few notes. The lyrics 'Slemme mig indskød, at en = de al min Nød og' are written below the staff.

mig at hæn = ge.

The fourth system of musical notation. The melody continues in the treble staff, and the bass staff has a few notes. The lyrics 'mig at hæn = ge.' are written below the staff.

39.

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Trang
 For Penge.

Den Slemme mig indskød
 At ende al min Nød,
 Og mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Pigen til et Kæb
 To Styver.

Kirstine hedder hun,
 Og spørger hende kun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søm nu saae,
 Jeg kunde hænge paa;
 Hvad skeede!

Vist nok kommt unverbøst,
 Som Tydsken siger, oft.
 Tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer
 Een Skat, jeg endnu har
 Tilbage.

En Flaske Rhinskvinn stod
 Bag mit Chatol, saa god
 Som en vil smage.

Jeg saae den, og jeg soer:
 „ Dig ingen Creditor
 „ Skal drikke.
 „ Alt andet, smaat og stort,
 „ Kan de kun tage bort;
 „ Min Rhinskeiin ikke. “

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyst mig gav
 Til meere.
 Jeg drak min Chlores Skaal,
 Og alle Benners Skaal;
 End ydermeere:

Jeg drak, (hvor god jeg var!)
 Hvers Skaal, som hos mig har
 Tilgode.

Kort sagt: da Pigen kom,
 Var Rhinskeiinsflasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,
 Og ingen hænge sig!
 Jeg lover:

Saa snart Du ta'er en Taar,
 De Hængegriller gaaer
 Paa Timen over.

Rahbek.

Vivace.

Min Doc-tor er en er = lig Mand, han

fi = ger : Du maa drif = fe alt hvad Du

vil, und = ta = gen Vand, det er = ne du = er

if = fe ; med min = dre det bli'er la = vet

til med Kom, Ei : tron og Suk : ker ; thi

Ten.

da Du in : tet fin : de vil , som Tør : sten

be : dre suk : ker.

Ten.

Dg

Ten.

Andet Hefte.

Punsens Dyder.

Min Doctor er en ærlig Mand ,
 Han siger : Du maa drikke
 Alt hvad Du vil , undtagen Vand ,
 Det eene duer ikke ;
 Med mindre det bli'r lavet til
 Med Rom , Citron og Sukker ;
 Thi da Du intet finde vil ,
 Som Førsten bedre slukker.

Og mange Ting forvolde Først ,
 Som man knap skulde tænke ,
 Som dog Erfaring lærer. — Først :
 Ifald Du faaer en Enke ,
 Der piner Dig til Døde med
 Sin salig Husbonds Dyder ,
 Da bliver Gaven tør og heed ,
 Puns quæger da og fryder.

Dernæst : om Du har en Rival ,
 Som Din Clarice sælger
 Sin Haand for Guld , da est Du gal ,
 Saa fremt Du Strikken vælger.

Nei! dersom Du paa saadan Spot
 (Som gierne skeer) fornemmer
 En heftig Lyst til noget vaadt,
 Puns gior Du alting glemmer.

Fremdeles om Du i en Til
 Den Daarfskab har begaaet,
 At lide paa en Hofmands Emil,
 Og dog ei Embed saaet;
 Saa troe Din Doctor paa hans Ord,
 Han vil Dig ikke ilde:
 Puns er paa denne falske Jord
 Den beste Troestefilde.

Tilsidst, hvis Plutus Dig har glemt
 Med sine gyldne Gaver,
 Da er det sandelig heel slemmt,
 Dog om Du endda haver
 Credit hos nogen ærlig Bært
 Kun paa en tree Marks Bolle,
 Skal Du, naar den er halv fortært,
 Dig for en Croesus holde.

Storm.

41.

Allegretto.

Hvi ro = se I saa vo = re Sø = dre og

vil vi skal væ = re som de? Vi

ha = ve det stik = kert langt be = dre; I

strax et Ex = em = pel skal see: I

troe, at de søg-te sig De-re ved de-res mand-

haf-ti-ge Tøg; men E-der min

Vi-se skal læ-re, hvor-for de af

Lan-det ud-drog.

41.

Hvi rose I saa vore Fædre
 Og vil vi skal være som de?
 Vi have det sikkert langt bedre;
 I strax et Exempel skal see:
 I troe, at de søgte sig Vre
 Ved deres mandhaftige Tog;
 Men Eder min Vise skal lære,
 Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 Det evige Øl og den Mød;
 Til sidst smagte Øllet dem ikke
 Og Møden den faldt dem for sød.
 Viin var ei at vente her hjemme
 Selv ikke i Balfaders Sal,
 Thi Odin lod Viinflasken glemme,
 Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de drog
 Til Egnen, hvor Druerne groe:
 De naaede den, drukke og slege,
 Der vilde de bygge og boe.
 Men Romerne taalte det ikke
 De Danske drak Vinen fra dem,
 De strax en Bormester udsikke
 At jage de Fremmede hjem.

Han traf og de ubudne Gæster,
 Men traf dem sig selv til Fortræd.
 De lærte min gode Bormester,
 At lade dem drikke i Fred.
 Men de fik og Skrub for det sident,
 Der laae de og solte i Viin,
 Saa løb de beskiænkte i Striden
 Og saa blev de slagted' som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gæste
 Viinlandene temmelig tit.
 De Franske holdt det for det beste
 At blive dem stikkelig qvit.
 De udbad sig ydmygst den Ære
 At bringe dem Vinene her;
 Saa lod vore Fædre dem være;
 Een Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
 Begriber man det er en Skam,
 Sig Franskmanden hid skal umage,
 Vi lade dem komme fra ham.
 Hvi skulle vi udvandre meere?
 Vi kan jo faae Viin i vort Hiem;
 Gid Handel og Søefart florere!
 Vi faae vore Vine ved dem.

Kahbet.

42.

Langsom.

Er jeg glad, be: dreg: vet, kan: ge, u: di

Sel: skab el: ler ee: ne, ly: de dog om Dig al:

ee: ne, Eng: le: Vi: ge! mi: ne San: ge. El: skov

læ: rer mig de ret: te To: ner om min Hen: ri: et: se.

42.

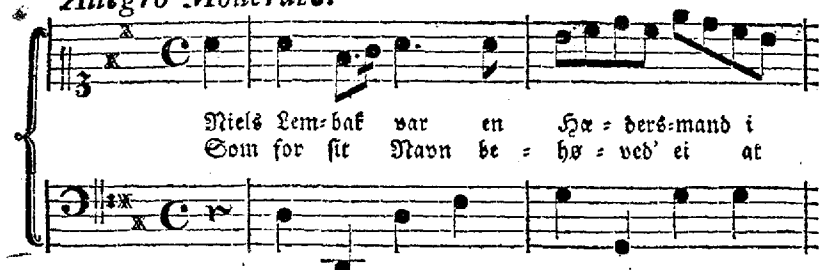
Til min Pige.

Er jeg glad, bedrovet, bange,
 Udi Selskab eller eene,
 Lyde dog om Dig allene,
 Engle-Pige! mine Sange.
 Elskov lærer mig de rette
 Toner om min Henriette.

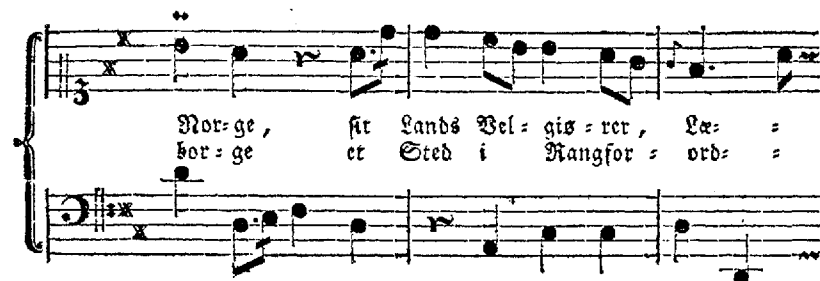
I en Kredss af muntre Venner
 Om et Bord hvor Bakkus dandser
 Mellem Bagerne og Krandsfer,
 Dem med drueblodig' Hænder,
 Skal min Muse Dig og flette
 Myrthe-Krandsfe, Henriette!

Sidder jeg i eensom, stille
 Lund, mens Philomeles Toner,
 Blandede med Millioner,
 Lokke mig frem til at spille,
 Haanden triller paa den lette
 Harpes Strænge: Henriette.

Rækker Døden, Rødsfers Rønge,
 Mod mig sine kolde Hænder —
 Og det Hierte, som nu brænder
 For Dig, brister ved det tunge
 Morderflag — mit Sul i dette
 Dieblif er Henriette.

Allegro Moderato.

Niels Lem-bæk var en Hæ = ders-mand i
Som for sit Navn be = hæ = ved' ei at

Nor-ge, sit Lands Vel = gis = rer, Læ =
bor = ge et Sted i Rangfor = ord =

= rer, Ven,
= nin = gen. Han glim = red' ei ved

Hæi = heds Glæde, og ei ved Kri = gens Laur = bær-frands. Hans

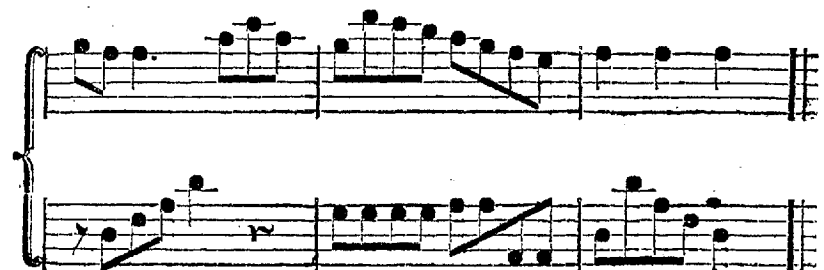
Min-de skal vel = sig = net staae, saa læn = ge Plov og

Harv kan gaae. Hans Min = de skal vel = sig = net staae, saa

læn = ge Plov og Harv kan gaae.

43.

Niels Lembæk var en Hædersmand i Norge,
 Sit Lands Belgiorer, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved' ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred' ei ved Høiheds Glands,
 Og ei ved Krigens Laurbærkrands.
 Hans Minde skal velsignet staae
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

En fyrig Drift bandt tidlig Lembæks Hierte
 Til sine tappre Fædres Land;
 Han længtes med en utaalsmodig Smerte
 At vorde det en gavnlig Mand,
 At aagre med sit Pund og Tid,
 Ved uberømt og stille Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans Mand blant alle Næringsstænder
 Var den, som i sin Pandes Sved,
 Fremloffer Brød med arbejdsvante Hænder,
 Og gjør sin Stats Lykksalighed.

Chi uden Brød haad er et Land ?

Var Mundheld hos den flogte Mand.

Hans Minde skal velsignet staae ,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Videnskab han nu af alle Kræfter

Udbredte i sin valgte Kreds ;

En Bondes Navn var det , han tragted' efter ;

Han sølte det , og var tilfreds.

Han sølte al den Værdighed ,

Som boer i tabt Arbeidsomhed.

Hans Minde skal velsignet staae ,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Fra Arilds Tid hist Gaarde ligge øde ,

Og sukke efter Dyrlers Haand.

Kun Lidsel, Krat og Lyng er deres Grøde.

De overtale Lembaks Land.

Velan ! bliv min , bliv nyttig Jord !

Lod venlig Patriotens Ord.

Hans Minde skal velsignet staae ,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Strax Uglen og de vilde Dyr maae flytte
 Fra deres gamle Boepæl ud.

For Mennesker den halvnedsaldne Hytte
 Paa nye indretter Lembaßs Bud.

Hans Bink gjør Eng og Alger reen

Fra heele Dyffer moesgroet Steen.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Til Markesfiel forviiste maae de hegne

Med stolte Mure om hans Jord;

Han rydder, saaer og planter allevegne,

Og alting trives, alting groer.

Det varer kun en stakket Tid,

Saa triumferer Lembaßs Flid.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Den hele Egn hans Kunst paa nye opmaler;

Knap kiender han den selv igien.

Men hvilken Kost! hvor hans Exempel taler,

Og vækker Algerdyrkeren!

Sit sande Vel, hver Naboer troer,
Er blot at følge Lembaks Spøer.

Hans Minde skal velsignet staae,
Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Mon Lembaks Flid til egen Binding higer?

O! hvad er Guld for sig en Siæl?

Han prøvet Dyd og Stræbsomhed beriger;
Selv har han Rok i Brodres Vel.

Han skienkte Norge mangen Mand
Bed sig i Drift og Næringsstand.

Hans Minde skal velsignet staae,
Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Ære kiender

Udi Niels Lembaks hele Egn,

End den at faae af hans agtbare Hænder

Et Brev og Plovens Solbertegn;

Thi Lembaks sanddrue Tegn det gjaaldt

For hvad det burde overalt.

Hans Minde skal velsignet staae;

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings-Lid han og i Landsbrydiser
 Besang for Klippens muntre Son;
 Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser
 Enfoldig, yndig, varm og skion.
 Gid hver, som bær en Digters Navn,
 Som Lembæk, sang til Folkegavn!
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Men Æren, som han stolt undveeg i Live;
 Forfølger ham med Marmorroes.
 Vi Brødre og hans Minde ville give
 Et velmeent Hæderssted hos os.
 Den største Mand har ingen Skam
 Af det, vor Klub besynger ham.
 Niels Lembæks Roes skal evig staae;
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Storm:

44.

Con Brio.

Hver paa Jorden har sin Skif, Bro-der Bes-sel

The first system of music is in 3/4 time, marked 'Con Brio.' It features a treble and bass staff. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The bass staff has a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides a harmonic accompaniment.

fi-ger; jeg et Par af Skib-nen fik: el-ske Viin og

The second system of music continues the melody and accompaniment from the first system. It maintains the same key signature and time signature.

Vi-ger. Hver, som kien-der Glædens Værd, næg-ter fik-tert

The third system of music continues the melody and accompaniment. It maintains the same key signature and time signature.

if-ske mi-ne sto-de be-ste er mel-lem al-le Skifke.

The fourth system of music concludes the piece. It maintains the same key signature and time signature.

Andet Hæfte.

44.

Hver paa Jorden har sin Skif,
 Broder Vessel siger;
 Jeg et Par af Skiebneen fik:
 Elske Viin og Piger.
 Hver, som kiender Glædens Værd,
 Nægter sikkert ikke,
 Mine to de beste er
 Mellem alle Skikke.

Slut Du faaer en anden Gang
 Viser Dig til Værd,
 Fader Evan denne Sang
 Helliget skal være;
 Aldrig synger jeg med Hæld,
 Naar han mig ei lærer;
 Naar i Hiernens Citadell
 Han ei commanderer.

Derfor , som jeg drikker til,
 Jeg bestandig synger ;
 Naar jeg ædrue digte vil ,
 Mat hver Strofe klinger ;
 Men til Geistens Medicin
 Man strax seer mig gribe ;
 Og saasnart jeg faaer lidt Biiin ,
 Bliver jeg en Vibe.

Seer jeg Manden med sin See
 Ned til mig at komme ,
 Seer jeg først til Flaskerne ,
 Og er de da tomme ,
 Kommer jeg det sidste Glas ,
 Det mod Døren slænger ;
 Død Din Skaal ! Du kom tilpas
 Hvad skal jeg her længer.

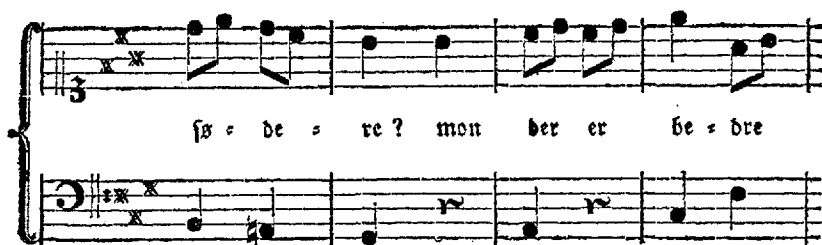
Munter.

Det gaar saa herligt o : ver : alt, hvor
Hver an : den Verden u : for : talt jeg

man sit Vi : e ven : der ; Reis,
in : gen be : dre kien : der.

hvo der vil, med Montgal : fier, for ny : e

Verd : ner at be : see; mon Vi : nen der er

45.

Det gaaer saa herligt overalt ,
 Hoor man sit Die vender ;
 Hver anden Verden ufortalt
 Jeg ingen bedre Kiender.
 Reis , hoo der vil , med Montgolfier ,
 For nye Verdner at beseer ;
 Mon Vinen der er sødere ?
 Mon der er bedre Venner ?

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
 Her vore smukke Piger;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Riger,
 Har man dog Band paa hver en Kant,
 Hvori man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier og andet meer
 I deilig Mængde falder.
 Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man gifter sig, og Bøger gjør;
 Man puffer, drikker, leer og deer,
 Naar Død og Doctor falder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
 Os ingen Sorger tynge,
 Og Venstreb sine Arme snoer
 Om denne hele Rhyng.
 O! det er dog en herlig Sag
 At sidde saa i Vennelag
 Og nyde Druen ret med Smag
 Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
 Jeg glad hver Broder skuer
 At bygge sig en Himmel her
 Af Venskab, Sang og Druer.
 Gior paa den sidste Flaske Kaal!
 Fyld Glassene til fulde Maal!
 Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal! Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig;
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 Og i mit Bryst den bygger sig
 Et fast og varigt Sæde.
 Min Sang er Glædens sande Lyd;
 Mit Bud er mild og munter Dyd;
 Mit Onske: hele Verdens Fryd;
 Min Mening: Toffen græde!

Baggesen.

Allegro.

Skal den hed = de viis, som det ei

rg = rer, der be = her = ster Daa-rens tom = me

Sind; mig, frem-for de Syn, det Navn til-

hs = rer; mig er Gul = det Muld og V = ren

Vind. Lyf: fen mig ei Rang, ei Pen: ge

gav, ei Pen: ge gav, jeg er li: ge

glad, jeg er li: ge glad, jeg leer der:

af.

46.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
 Der behersker Daarens tomme Sind;
 Mig, fremfor de Synd, det Navn tilhører;
 Mig er Guldet Muld og Xren Bind.
 Lykken mig ei Rang, ei Penge gav,
 Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bøde,
 Hver Gang Actierne steeg og faldt;
 Skulde jeg i slig en Angest svæve,
 Var min Rigdom lidt vel dyrt betalt.
 Nei min Skat, min Viin, har stadigt Værd,
 Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og credenze
 For at blive til en fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence;
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Taffel jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see.
 Ene den, hvis Siæl er reen og fri,
 Den tør drikke Viin — thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 Saa bød den al jordisk Glæde Trods:
 Bare vore Skionne her tilstæde,
 Skænkede, drak med, og kyske os.
 De erindres skal med bredfuldt Maal!
 Skænk, og klink og drif — Din Donnas Skaal.

Kahbel.

46.

Synges efter Melodien No. 25. Side 85.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde;
 Og saa forstod dog kun at nytte det.
 En Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleste gierne meget slet.

// Hvis jeg var riig, med Sex jeg vilde fiøre,
 „ Og blev Baron, om ikke Excellenz,
 „ Da skulde Du mig Reverenzer giøre ” —
 Og lee Dig ud ved hver en Reveren.

// Hvis jeg var riig, der ikke skulde være
 „ Et Slot som mit, i Florenz eller Rom. ”
 Hvad hialp det Dig? jeg ønsker intet mere,
 Naar kun min Viin, en Ben og jeg har Rum.

// Hvis jeg var riig, jeg blæste Staden noget,
 „ Og købte mig en prægtig Herregaard. ”
 Hr. Ben! det var en Lykke for Din Føged,
 Som blev din Eftermand om nogle Aar.

Hver har sin Drm. Som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre unydt kaste hen.
 Om jeg var riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ben.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme

Fra hver en Egn, hvor gode Druer groer,
Og store Glasfer, som blev aldrig tomme,
Stod skoffevijs omkring mit gjæstfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,

Og muntre gaar fra min Giæstesal;
Den sørgende indbød jeg did at lære,
At Verden dog ei var en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive

De fulde Glas, og Venskab trone der.
Mit Huus da skulde Glædens Tempel blive;
Jeg Esculap imod Befymringer.

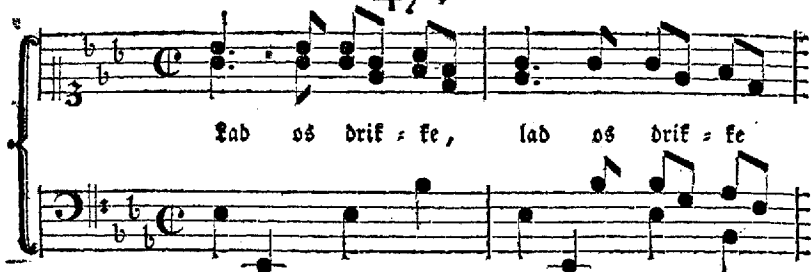
O! vilde mig den blinde Gud henhøre,

Og giøre mig saa riig som mangen Nar!
Hvo skionsom ned det Smaa, fik tit det Større;
Kom, vi vil drikke op det Lidt, vi har.

Kahbet.

47.

lad os drif = fe, lad os drif = fe

Vi = nen, vi som fan!

Man = gen Staf = fel har den if = fe,

men maae drif = fe Vand.

47.

Lad os drikke
 Vinen, vi som kan!
 Mangen Stakkel har den ikke,
 Men maae drikke Vand.

Bærer glade!
 Benner samles her!
 Unker den, som maae forlade
 Hver, som var ham kjær!

Nyd hver Glæde
 For den svinder hen!
 Du for seent da maae begræde,
 Du miskiendte den!

Benskab sanker
 Os til Glæde her!
 Bort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maalet er.

Ingen svige
 Dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 Tømmes denne Skaal.

Kahkek.

Vivace.

Der var en Tid, da jeg var me - get

lil - le; min hie - le Krop var

kun en A - len lang; sødt, naar jeg den - ne

tæn - ker, Taa - rer trille, og

48.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
 Min heele Krop var kun en Allen lang;
 Godt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
 Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spoged' i min omme Moders Arme,
 Og sad til Hest paa beste Faders Knæ,
 Og kiendte Mismod, Uroe, Grublen, Harmer,
 Saa lidt som Penge, Græst og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre;
 Men og tillige meget mindre slem;
 Da saae jeg Stierne som Prikker tindre,
 Og onskte Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glibe,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide,
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor fien den er!

Da saae jeg undrende Guds Soel at dale
 Lidt efter lidt i Havets gylbne Skiod,
 Og glad og henrykt saae den atter male
 Om Morgenens den fjerne Biergtop rød,

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Soel,
 Og alle disse Skabnings Myriader,
 Som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
 Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o! lad mig altid stræbe
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Søster, og den heele Bye,
 Og for ukiendte Konge, og den Stodder,
 Som gif mig krum og sukkende forbi.

O gode Gud! du skuer alt! du kiender
 Min Siel, og alle mine Tanter veed!
 End beder jeg; Men af! som Synder brænder
 Min Andagt ei med den Ufskyldighed!

Baggesen.

Andantino.

Ei Kon:gers Smil, som I : vind

saa = rer, ei Rig:dom, tung af Ar : mods

Taarer, ei stol: te Sla : vers glat: te

Ord, ei Mar : mor Grav, som

Stø = vet giemmer, ei fise = te War = ders

Ju = bel = stem = mer gise Man = den lyf =

te = lig og stor.

49.

Bernstorffs Minde.

Ei Kongers Smil, som Avind saarer,
 Ei Rigdom, tung af Armods Taarer,
 Ei stolte Slavers glatte Ord,

Ei Marmorgrav , som Støvet gemmer ,
 Ei klobte Varders Jubelstemmer
 Gjør Manden lykkelig og stor.

Men være god som Verdnens Fader ,
 Hvis Haand for mindste Kryb oplader
 Et Bæld af Næring , Lyst og Fred ;
 Men følge troe Naturens Stemme ,
 Og Brødres Vel som sit at fremme
 Er Vel til Hæld , til Evighed.

Saa tænkte du , hvis Gudheds Minde
 Skal staae til Sællerne forsvinde ,
 Du Bernstorff ! Bondens sande Ven !
 Den Ret , ham fælles Fader skænkte ,
 Og ussel Herkesyge frænkte ,
 Du gav ham broderlig igien.

„Nun over Hierter vil jeg byde ,“
 Saa led dit Ord , „og Lænker bryde ,“
 „Som fængsle Flid og Mod og Dyd.
 „O hviler , Born , i Friheds Skygge !
 „Og smager , nyder stedse trygge
 „Den gode Landmands rige Fryd !“

Da saae du , Mand ! med Faberglæbe ,
 Den Usles Graad din Haand at vade ,
 Som skabte Menneſke af Træl ,
 Og ærlig Dyd , og mandig Iver ,
 Og Fryd , ſom ſidſte Slægt opliber ;
 Du ſaae dit Bærf , — og nød dit Hælb.

Og evig ſtaaer din Hæder prentet
 Med ſtore Træk i Monumentet ,
 Som Skionsomhed opreiste dig.
 Til Efterverdnen ſkal det raabe :
 „Hvo Bernſtorffs Evighed tør haabe ,
 „Han elſke Bonden broderlig !“

Og vi, ſom Brodres Værb kan ſkionne ,
 Din Daad med Hædersſang vi lønne ;
 Faſt ſtaaer dit Minde i vort Bryſt ;
 Og Børneborn af os ſkal lære :
 Selv kronet Bøddel ei at ære ,
 Men den, hvis Fryd er Brodres Lyſt.

Kiber:

Allegretto.

Boer jeg paa det høie Fjeld, hvor en Fjinn stød en
Jeg med Sang vil ma-ne frem hyer en Skat, som laae

Reen med sin Risle paa Skien, hvor der
stult u : di Klippernes Rist-ter; Jeg er

sprang et Rildesvald, og hvor Ry-per-ne pla:stet i
glad og riig ved dem, fis-ber Wiin, og kla-re-rer Ud,

Lien.
gifter.

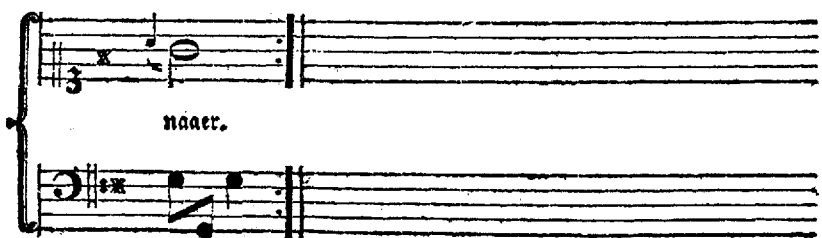
Klip-pens Top, som Gra-nen bær,

mun: tre Glæ: les Fri: stæd er; Ver: dens

Tummel ne: den for til min Hye: hæie Do: lig ei

næer.

50.

Selskabs-Sang i Norge.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
 Hvor en Finn skød en Steen med sin Risse paa Skien,
 Hvor der sprang et Rildebæld,
 Og hvor Nyperne plasked' i Lien,

Jeg med Sang vil mane frem
 Hver en Skat, som laae skjult udi Klippernes Rifter;
 Jeg er glad og riig ved dem,
 Riber Vin, og klarerer Udgifter.
 Klippens Top, som Granen bær,
 Muntre Sjæles Fristad er;
 Verdens Tummel neden for
 Til min fjerde Bolig ei naaer.

Boer jeg i den lave Dal,
 Hvor en Elv løber let giennem skovrige Sletter,
 Hvor Lovhytten er min Sal,
 Hvor den voxende Grode mig mætter,
 Hvor det muntre Faar og Lam
 Tripper om, nipper Lob, og hvor Dyene bøger,
 Leer jeg høit ad Modens Kram,
 Og ad Renter, som Rigdom forøge.
 Fra min lave rolige Dal
 Seer jeg mange Mægtiges Fald,
 Sidder paa min Tue tryg,
 Og udtommer en Glædskabs-Pocal.

Boer jeg ved den nøgne Strand,
 Paa en Holm, fuld af Eeg, mellem rullende Bølger,
 Hvor en Fuglehær paa Band
 Sild og Brisling og Morten forfølger,

Dra' jeg mig en Fiskebræt,
 Fuld af Kogn, saa min Baad var paa Bei til at synke;
 Naar jeg da er glad og mæt,
 Lad den Gierrige længe nok klynke.
 Een Ket nok paa Noisomheds Bord. —
 Fisken svømme! — det var et Ord!
 Derpaa dra' jeg mig et Glas;
 Gang og dra' Fiskeriernes Floer.

Siunger Bierg, og Dal, og Strand!
 Guld af Bierg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
 Lad saa Tossen drikke Vand; —
 Skienker Viin udi Glasset til Randen!
 Norges Land er ingen Ørk;
 Glæder fødes og der udaf selve Naturen.
 Være, hvo som vil, en Tyrk,
 Sidde tørstig, og vranten, og sturen! —
 Vi dra' Norges Hæder og Hæld,
 Gang om Dal, om Strand, og om Fjeld.
 Alting blomstre for enhver,
 Som vort Land, og vort Selskab har kjær!

S.

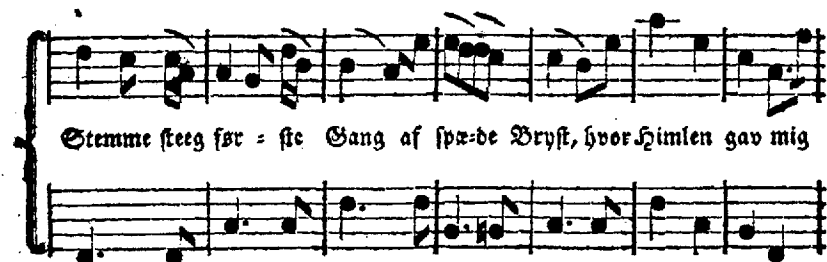
Ende.

En anden Melodie til No. 7. Side 22.

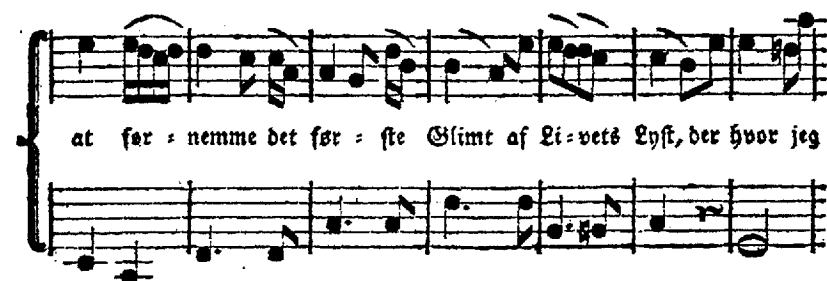
Sølsom.

Du Plæt af Jord, hvor Li: vetts

Stemme steg før = ste Gang af spæ-de Dryft, hvor Himlen gav mig

at før = nemme det før = ste Glimt af Li: vetts Lyft, der hvor jeg

lærte Moder stamme og første Bied ved hendes Haand, der

tentes Gnisten til den Flamme, som brænder for mit Fæde-

Chorus.

land. Der tæn-tes Gnisten til den Flamme, som brænder

for mit Fæ- de - land.

Diminuendo.

Sølsom.

First system of musical notation. The treble clef staff has a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 3/4. The melody begins with a quarter rest, followed by a series of eighth and quarter notes, some with slurs. The bass clef staff has a key signature of one sharp and a time signature of 3/4, with a melody of quarter and eighth notes. The lyrics 'At Døe Na-tu ren af-le bød, ja' are written below the treble staff.

At Døe Na-tu ren af-le bød, ja

Second system of musical notation. The treble clef staff continues the melody with slurs and accents. The bass clef staff continues with quarter and eighth notes. The lyrics 'Li- vet er kun Bei til Død, selv Mid-din-gen gaar' are written below the treble staff.

Li- vet er kun Bei til Død, selv Mid-din-gen gaar

Third system of musical notation. The treble clef staff features more complex phrasing with slurs and accents. The bass clef staff continues with quarter and eighth notes. The lyrics 'den ei frie, og le- ver hen, og le- ver hen i' are written below the treble staff.

den ei frie, og le- ver hen, og le- ver hen i

Fourth system of musical notation. The treble clef staff concludes the melody with a double bar line. The bass clef staff continues with quarter and eighth notes. The lyrics 'dag- lig A- go- nie.' are written below the treble staff.

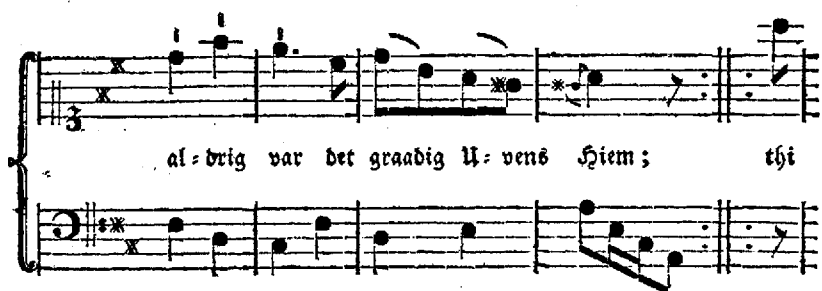
dag- lig A- go- nie.

Til No. 18. Side 61.

Modig.

Vort Fø-de-land var ofte Kampens Døds-lig, men

al-drig var det graadig U-vens Hiem; thi

D-dins Børn i Kampen slog saa troelig, at

Fø-de-land og Hiem laae trygt bag dem.

Stolt.

Tordenstjolds Hand har be-slaet min Tunge! kommer, I

Wdle, og lader os fange Danskhed, og Trost, og Mod!

Vort hver Vanhel-sig, som vover at dable Tordenstjolds Riekhed. Tør

du vel op-sadle fraadende Vølge? Og tør du vel ride bundløse

Strømme, hvor tæt ved din Side søgmes i Heltens Blod?

Selskabs-Sange

med

Melodier.

B. H. H.

Andet Bind.

Første og andet Hefte:

København, 1789.

Trykt hos Hofbogtrykkerne Nicolaus Møller og Søn.
Paa Gyldendals og Profts Forlag.

Indhold af Andet Bind.

Første Hefte.

No.		Side
51.	Wilde som Aftenstiernen smile sonde	2
52.	Enhver, hvis Siel er steint til jevne	6
53.	Com Mand og Brødre vi samles her	10
54.	Du vort Selskabs Skysgudinde! Hulde	13
55.	Den Mand, som talte mig blant Sine	16
56.	Naar de fulde Glas skal klinge, tømmes	20
57.	Kom Brødre! Brødre! Stenk mig	22
58.	Skaberen skued den nyefabte Klode	25
59.	Vore elskte Søstre leve!	28
60.	Fylde hver sit Glas til Manden!	32
61.	Han som kan ene Glæder stienke	36
62.	Ervend Tveslæg havde sig en Mand, som	40
63.	Glye langt fra fredsomt Folk i Nord	46
64.	Lad den, som tryglet Rang og Hæder og	52
65.	Vort Fødeland er endnu rigt paa Mand	54
66.	At være glad, er det en Kunst	58
67.	Vi Søemænd gjør et mange Ord	63
68.	Hvad var Livets største Glæder, om vi stødte	66
69.	Naar Blin og hvad der hører til opvarmer	69
70.	Der hænger du mit gode Sverd med Oliegreen	72
71.	Vort Fødeland var ofte Kampens Bollig	78
72.	Uforfalsket Kierlighed af en yndig Pige	81
73.	Der var en Skik i Sammen, om I har hørt	84
74.	Poeter roste mangen gang det stille Liv	88
75.	Naar som vi daglig see, desverre!	92
76.	Der var en Lov i Grækenland	96

Indhold af Andet Bind.

Andet Hefte.

No.		Side
77.	Hver gang, vi Venner! her betræde det Sted, som	2
78.	Kommer, ædle Venner! lad os nyde kummerløse	6
79.	Skaal for den, som viis i Livets Vaar,	10
80.	Hvad Rusland sig mod Tyrken foretager; om	13
81.	Kast dig udi vore udstrakte Arme, Ven! som	16
82.	Vær du vor Selskabs Skjætgudinde, o	18
83.	Lad os drikke Vinen, vi som kan!	21
84.	Lad os drikke, lad os synge, og forkynde	23
85.	Glad tilte du i Venners Arme, og sandt det	26
86.	Brødre! lader Sangen stige! som et Favntag	29
87.	Du Abekat! som grunder alle Dage	31
88.	Lad speculerende Marcel sin Pen andægtig tygge	34
89.	En tungsinnet melancholist Mand, som sig	39
90.	Venskab, Kierlighed og Blin skal vort Løsen være	42
91.	Ved bredden Bord vi samle os, sætte os, leire os	46
92.	Lad Aaret forandres og væltes omkring, vi	51
93.	Viingudens Gaver alt Vordene pryde, Glassenes	54
94.	Ht Slynkler hæves til Vrens Top, at Smiger mødskes	58
95.	Lad Statsmanden Ratten hentanke, og grunde	62
96.	Livet er kun kort, desværre! I derfor som kloge ere	66
97.	I Sorg og Sygdom Himlen Viin os gav til Trøst	73
98.	Sieur Naboth sad saa fast i Lyffens Sadel, som	75
99.	Justinianus skrev en Vog, holdt for, den var fuldkommen;	78
100.	Hvis man Troe til Wiise sætter, vi paa Jorden ere	81
101.	Vel den, som føler Friheds Værd, han føler Livets	84
102.	See Gudernes Glæde til Jorden nedstiger, see	88
103.	De Wiise laste vores Jord, jeg har Respekt for	92

Selstabs-Sange.

Andet Bind, Første Hefte.

51.

Sagte.

Drødt, som Alf : ten : sjer : nen, mi : le san : de

Glæ : der til os ned! De fer : Høn : ne Man : dens

Hoi : le, og be : søn : ne Da : gens Svæd! Hør hoer

ø, del Bro: der mæ, de med u, Frø: mer Fav: ne

tag, og en ro: lig Af: ten: s: de slut: te

den anvend: te Dag!

51.

Milde, som Aftenstjernen, smile
 Sande Glæder til os ned!
 De forskjønne Mandens Hvile,
 Og belønne Dagens Svæd!

Ham hver ædel Broder møde
 Med ufrømtet Favnetag,
 Og en rolig Aftenrøde
 Slutte den anvendte Dag!

Sjælens blide Fred forsamle,
 I fortrolig Bennesfreds,
 Ungling, Manden og den Gamle,
 Med den soundne Dag tilfreds!
 Ved dens Harmonie forsvinde
 Forskjæl mellem Stand og Aar!
 Her graaiffet Olding minde
 Glad sin Sommer og sin Aar!

Her, ved Venfæbs Væger, lyder
 Sang om ædle Brødres Daad,
 Og Goddædighed udgyder
 Hjælp og Trøst til Armods Graad.
 Her uskyldigt Skjæmt forbinde
 Vi med Venfæbs Favnetag,
 Og Blufærdigheds Gudinde
 Smiler til vort Benneslag.

Ehle Venſkab! Du, vor Hæder!

Stadig du iblandt os hœ!

Ehle du vort Sælſkabs Glæder,

Og beſæſt vort Hjertes Noe!

Du, ſom over Hjertes-byder,

Dig til Hæder ſynge vi:

Ehle Venſkab! intet bryder

Dine Sønners Harmonie!

Thaarup.

52.

Allegretto.

En : hver , hvis Sjæl er stæmt til Jev : ne

Glæder, u : røgt af V : rens Filt : rer, Gul : dets

Klang; en : hver , hvis Fryd er Clubbens san : de

Hæ : der, han hør : re , mær : fe , jø : le denne

Sang, han hø : re, mær : te, fø : le denne

Sang !

52.

Enhver, hvis Sjel er stemt til jevne Glæder,
 Urørt af Verdens Glitter, Guldets Klang,
 Enhver, hvis Fryd er Elubbens sande Hæder,
 Han høre, mærke, føle denne Sang!

Er det ei nyttig Kundskab, som opliver,
 Forædler, styrker, nærer vores Sjel?
 Her fremmed Visdom jo vor egen bliver,
 Her aabnes for Enhver dens rige Væld.

Euterpes Kunst fortryller her vort Øre,
 Dens blide Vælde føle, elske vi;
 Med trefold Vellyst vi dens Toner høre,
 De skildre vore Hjerters Harmonie.

Vi glade hvile her af Dagens Møie,
 Hver i sin Kreds har virket Jollehavn,
 Med skoldfrit Spil vi stundom os fornøie,
 Og Windelyst er her et uhyrt Navn!

I lidet Vennekav vi snart os fryde
 Ved mandig Tale og ved muntert Bid,
 Mens broderlig vi Evans Gaver nyde,
 Og undres over hastig soundue Tid.

Snart følge vi de jevne Fædres Skille,
 Vi synge rask, ved fulde Glasses Klang,
 Og ædle, store Landsmands Held vi drikke,
 Og prise deres Daad med Hæders Sang.

Dog, om end Glædens rene, høie Stemme
 I dette Venkabs Tempel stedste lød;
 Vor Broders stille Sukke vi fornemme,
 Og villig, kraftig lindre vi hans Nød.

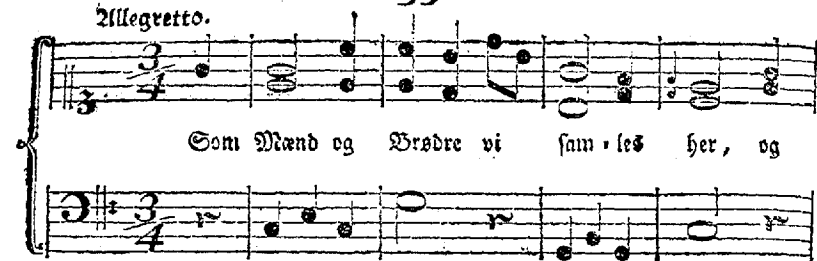
Held eder, Mænd! vert adle Selskabs Fædre!
 I oplod Kilden til saa riig en Fynd,
 Ei blot ved Sang vi eders Daad vil hædre,
 Men ved at øve nordisk Borgerdyd.

O! længe, længe disse Glæder nydes!
 Vor Samfund blive os, som hidtil, kjær!
 Og selv med sølegræge Iffe skal vi frydes
 Ved Mindet af den Tyst, vi nøde her.

Kiber.

Allegretto.

First system of musical notation. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The music consists of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are written below the staves.

Som Mænd og Brødre vi sam - les her, og

Second system of musical notation. The upper staff continues the melody from the first system. The lower staff provides harmonic support. The lyrics continue below the staves.

æ - del, vær - dig og nor - diß Glæ - de bær

Third system of musical notation. The upper staff continues the melody. The lower staff continues the harmonic support. The lyrics continue below the staves.

fø - les træ - dæ - belt af En - hver, hvis

Fourth system of musical notation. The upper staff continues the melody, ending with a double bar line. The lower staff continues the harmonic support. The lyrics continue below the staves.

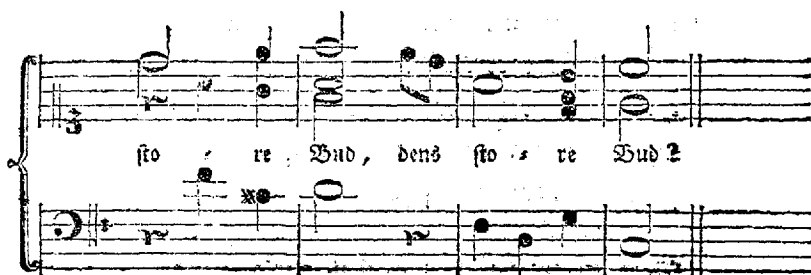
Held det blev i vor Kreds at træ - de! Vi

føl : ge tro : lig Na : tu : ren's Stemme, og

hvo i, blandt os tør vel for, glemme dens

sto : re Gud, dens sto : re Gud ?

53.

Som Mænd og Brødre vi samles her,
 Og ædel, værdig og nordisk Glæde
 Vores føles tredobbelt af Enhver,
 Hvis Held det blev i vor Kreds at træde!

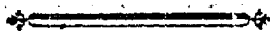
Vi følge trøstlig Naturens Stemme,
 Og hvo iblandt os tør vel forglemme
 Dens store Bud?

Al Modens Bænker vi fængsles ei;
 Vi elske Kundskaab og jevne Sæder,
 Og rene Dyrer, som bane Veie
 Til Sjæle-Adel og Borgerhæder;
 Ei Lykkens Blandværk vort Syn forblinder;
 Vor Algt, vor Venfskab han ene vinder,
 Sem handler vel!

Og glade hylde vi Venfskabs Navn;
 Hvo af os føler ei stadig Jver
 At fremme indbyrdes Lyft og Gavn?
 Thi Broder-Aanden vor Varm opliver,
 Hver Broders Fryd er os fælles Glæde,
 Og langt fæa dette vort Venfskabs Sæde
 Skal Kummer flye.

Vort Selskabs Hæder skal varig staae,
 Paa faste Stætter vi den jo bygge,
 Og Avinds Piil ei vort Bryst skal naae;
 Bag Venfskabs Skold er vi stedse trygge;
 Og hvar, hvis Lyft er vort Selskabs Væie,
 Det Hæders-Navn han, til Ære, skal bære:
 Han er vor Ven!

Kiber.

54

Glad.

Du vort Vel: skabs Skjæb, gud: in: de! Hul: de

Venskab! smil her, ned! Din Vel: gjer: nings gla: de Min: de

sam: ler os paa det: se Sted. Og hver Gang vi

sam: les her, det en Fæst for Ven: skab er.

Du vort Selskabs Skjætgubinde!
 Hulde Venſkab! ſmiil herved!
 Din Velgjærnings glade Minde
 Samler os paa dette Sted.
 Og hver Gang vi ſamles her,
 Det en Feſt for Venſkab er.

Selv du var vor Samfunds Moder,
 Selv du knytted' dette Baand;
 Mangen nidkjær, værdig Broder
 Ledtes til os ved din Haand.
 Og hvo dem ſkal blive liig,
 Han maae ſkjænkes og ved dig.

Dig til Priis vi ſtadig brændte
 For dit Vndlings-Selskabs Vel;
 Thi den Flamme, du antændte,
 Gav du Næring i hver Sjel.
 At det blev og er endnu,
 Hvo har gjort det uden du?

Mangen Broder du bedrovet
 Saae at vandre fra os hen,
 Mangen Ven, som var os rovet,
 Ile henrykt hid igien.
 Hines Sorg og diffes Fryd
 Priser dig, trods Sangens Lyd.

Edet Glæde stedse bygger
 Sig et Tempel tæt ved dit;
 Den blandt dine Palmers Skygger
 Dine Sønner gjæstet' tidt;
 Musers Gunst, vor Fryd og Roes,
 Alting, alting gav du os.

See os her erkjendelig glade,
 Læs din Lovsang i hver Sjel!
 Aldrig os din Aand forlade!
 Da borttog du alt vort Held.
 Stedse trone Venskab her!
 Evtigt da vort Selskab er.

Kahlef.

Vi for hurtig.

Den Mand, som talte mig blandt

Ej: ne, og gav mig Lo: ve, Næ: ring,

Høe, den Mand, hvis Fæ: dre elst: te

mi: ne, og dis: se tien: te fjæst og

troe. Den Mand, som skab : tes til at

væ : re u : tal : tes Her : re, — Sa : der, —

Gud ; at el : ske ham er Pligt og

Væ : re, For : nuf : tens, Hjer : tens, Him : lens Gud.

Paa Kongens Fødselsdag.

Den Mand, som talte mig blandt Sine,
 Og gav mig Love, Næring, Røe,
 Den Mand, hvis Fædre elskte mine,
 Og disse tjente fjækt og troe.
 Den Mand, som skabtes til at være
 Utaaltes Herre, — Fader, — Gud;
 At elske ham er Pligt og Ære,
 Fornuftens, Hjertets, Himlens Bud.

Saa tænker hver, som sønlig skjønner
 Landsfad'rens sande Værdighed,
 Saa tænkte Nordens ædle Sønner,
 Og følte Kongefjærlighed.

Den Viggo bed sit Sværd at støde
 I feige, lumske Hjærtvars Bryst,
 Sin Død han ilte glad i Møde;
 „Jeg Dolf har hævnnet,” var hans Trøst.

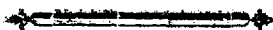
Snart Magnus vorder Fiendens Bytte;
 For Sværdet faldt hans fiælle Mænd.
 Kun Reidar! du kan ham beskytte,
 Og du var Nordmand, Kriger, Ven.
 Du ilte — greb ham — Vile regnte,
 Dog glad du fulgte Trostfæls Kald,
 Med Bryst mod Bryst du ded hensegnede,
 Og Fiender selv begræd dit Fald.

Dit Navn, o Form! vi bør berømme;
 Thi Landets Fader frelste du;
 Da Malmen flød i hede Strømme,
 Du ham, kun ham du kom ihu.
 For ham af Ildens Bold at redde;
 Du glemte Fare, Liv og Alt;
 Høit slog din Varm af sønlig Glæde;
 Da i din Arm Monarchen faldt.

End Folkets Stemme til os lyder,
 Da Danmarks Fredrik var i Nød!
 En konstig Torden Fængslet bryder,
 Og rundt om raser Skræk og Død.
 „O Kongen! Kongen! mon han lever?“
 Saa skreg den angstbespændte Hob;
 Den seer ham frelst, — og Lusten hæver
 Af Hjertets høie Frydemaal.

Som hine elskede Christians Fader,
 Saa elske vi vor Christian!
 Hvo ham i Kampens Ild forlader,
 Som Ridning haanet vorde han!
 Men og i Fred vi hans bør være,
 Hans Staters Flor vort Diemeed,
 Og sidste Slægt af os skal lære
 At øve Kongekjærlighed.

Riberg

Glædesfuld.

Rast de ful: de Glas skal klyn: ge, tem: me,

fyl: des strax i: gen; Glæ: des San: ge sig skal

svin: ge tak: ken: de til Himme: len, Alt for: tol: ke

hør den Lust, som op: fyl: der Dan: ses Øryst!

56.

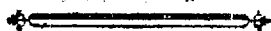
Paa Dronningens Fødselsdag.

Raff de fulde Glas skal klinge,
 Lemmes, fyldes strax igjen;
 Glædes-Sange sig skal svinge
 Takkende til Himmelen,
 Alt fortolke her den Lyst,
 Som opfylder Danstes Bryst!

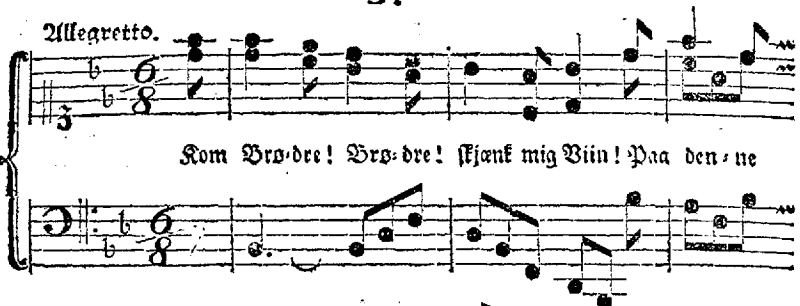
Danste hade Tvang og Smiger;
 Den er Skik blandt Endlinger;
 Denne glade Sang, som stiger,
 Taler Hjertets Følelser.
 Glæden vidner, at vor Sjel
 Føler Tvillingrigets Held.

Benner! Glæden, som vi smage,
 Troer vor Dannebød sin Roes;
 Mange blive hendes Dage,
 Fro, som denne Dag er os!
 Længe leve Dannebød,
 Lykkelig, som hun er god!

Kahber.

Allegretto.

Kom Brodre! Brodre! Skjænk mig Viin! Naa den ne

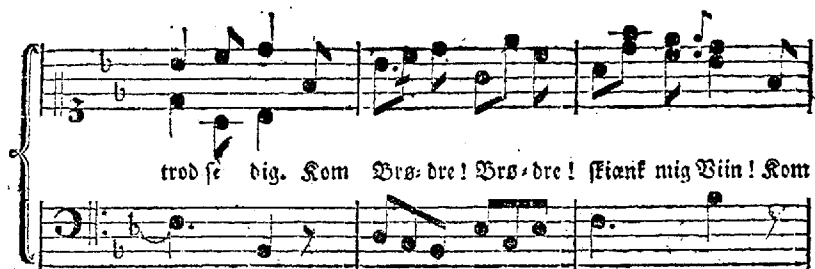
Dag, da Glæde oplyser Milliøners

Sind, skal jeg da enes med? Nei,

Skjæbne! Skiont du haer mig, jeg dog i Dag skal

57.

Paa Arveprindsens Fødselsdag.

Kom Brødre! Brødre! Skjænk mig Viin!

Paa denne Dag, da Glæde

Opliver Millioners Sind,

Skal jeg da ene græde?

Nei, Skjebne! Skjænk du hader mig,

Jeg dog i Dag skal trodse dig.

Kom Brødre! Brødre! Skjænk mig Viin!

Lyksalig Dag, som første Gang
 Vor Fredrik saae at smile,
 Du stemmer Sjelen op til Sang,
 Og alle Plager hvile.
 Paa dig jeg spørge vil og lee,
 Og rolig mod min Morgen see.
 Kom, Brødre! Brødre! Skænk mig Wiin!

Saa skænk da i paa Fædres Skif!
 Den Skaal til Skyen træng!
 Gid længe leve Frederik!
 Vor Fredrik leve længe!
 Den Skaal er hele Landets Bøn
 For femte Fredriks store Søn.
 Kom Brødre! Brødre! skænk mig Wiin!

Wibe.

Lystig.

Ska-be-ren sku-ed' den nu-skabte Klo-de, u-sød-te
Og, for paa dis-ses U-mild-hed at bo-de, mild bød han

Men-ne-skens Skjæbner han saae,
Der er op-vo-re der : : : paa. Men

end han et Mør-ke blandt Tin-ge-ne fandt; „Bliv

Pi-ger!“ saa bød han, og Mør-ket for-svandt.

Til Søstrene.

Skaberens skæb' den nyffabte Klode;
 Ufsædte Menneffers Skjæbner han saae,
 Og, for paa disses Umildhed at bode,
 Mild bød han Druer opvoxe derpaa.
 Men end han et Mærke blandt Tingene fandt;
 „Bliv Piger!“ saa bød han, og Mærket forsvandt.

Hines Velgjerning vi glade velsigne;
 Derfor en Sang vi dem ofrede nys,
 Men hvad er Druernes Nektar at ligne;
 Bredre! mod disses fortryllende Rys?
 Hvad Lampernes Skin er mod Solens Jld,
 Er Perler i Glasfæt mod Pigernes Smil.

Hver af os derfor, til Søstrenes Ære,
 Fylde det vinkende Glas til sin Rand!
 Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
 Den, som er ugiort, kan vel blive Mand;
 Den Sandhed bestandig uryggelig staaer:
 Enhver har sin Donna, har havt eller faaer.

Du, som, i Hymens Infsalige Kjæder,
 Ved en Venindes fortrolige Varm,
 Nyder en Forsnag paa Himmels Glæder,
 Glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm;

Skien glad paa din Lykke! tag Glasset og priis
Den Engel, som skabte dig dit Paradiis!

Du, som, med Haabet ved Siden, fremiler
Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal;
Trodser hver Hindring, imedens hun smiler,
Blander med Ans hver Besværligheds Skaal;
Lyksalige Broder! den Sang være din:
Hver Broder en Donna sig vælge som min!

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
Nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
Spottet af Skæbnen, uheldelig, græder,
Spottet af Echo, gientager dit Raab;
Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
Din Broders og Alles forenede Fryd.

Høit lyde Glassenes klingende Toner!

Høit lyde Brødres forenede Røst!

Yndige Piger og kjærlige Koner

Leve os alle til Held og til Trøst!

Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal;

I Koner! I Piger! I Skienue! Jer Skaal!

Beggesens

Sornsiet.

Vo-re elst-te Es-sre le-ve! Vædre! stemmer

The first system of the musical score for 'Sornsiet.' It features a treble and bass staff with a 3/4 time signature. The melody is in the treble staff, and the bass staff provides harmonic support. The lyrics are written below the staves.

i med mig! For En-hver den Ed-le svæ-ve,

The second system of the musical score. The melody continues in the treble staff, with the bass staff providing accompaniment. The lyrics are written below the staves.

som han har ud-kaa-ret sig. Sig ia-gen der-med

The third system of the musical score. The melody continues in the treble staff, with the bass staff providing accompaniment. The lyrics are written below the staves.

maae und-skyl-de, hans Li-me end ei kommen er; en-

The fourth system of the musical score. The melody continues in the treble staff, with the bass staff providing accompaniment. The lyrics are written below the staves.

hver, som Ven- skabs Lov kan hyl- de, maa el- ste; thi han

er det værd.

59.

Vore elskte Søstre leve!
 Brødre! stemmer i med mig!
 For Enhver den Edle søge,
 Som han har udkåret sig.
 Sig ingen dermed maae undskyld,
 Hans Time end ei kommen er;
 Enhver, som Ven skabs Lov kan hylde,
 Maa elste; thi han er det værd.

Bort fra os, hvo grusom krænker
 Den, ham Haand og Hjerter gav,
 Han gier Hymens Baand til Krænker,
 Egtteskab til Elfskøvs Grav;
 Og bort med hver, som den kan følge
 Han elsked' og der var ham huld!
 Hvo troløs handler mod sin Pige,
 Hans Benskab er ei prøvet Guld.

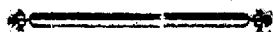
Leve hver en ædel Mage,
 Som, ad Livets tunge Bei,
 Manden trofast vil ledsage,
 Haand i Haand, og trættes ei!
 Naar Kummer ham til Taare nøder
 Bortkysser hun dem, før de faldt,
 Hver Fryd hun deler og forsøder,
 Hun er hans Raad, hans Ven, hans Alt!

Leve Pigen, som indtager
 Omme Yngling uden Ewig,
 Og hans Sjel til Døden drager,
 Ved at drage den til sig.

O mangen Ynglings Skjætskubinde
 En ædel, yndig Pige var;
 Hvor kan han blive Onders Fiende,
 Naar hun dem elsker og dem har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Koners æmme Mænd!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Blive elsket varmt igien!
 Gid den, hvis Blik end fræ omsvæve,
 Snart Amors Bønner bære maae!
 Nu alle vore Søstre leve,
 De, vi alt har og end kan faae!

Rahbet.

Vi for hurtig.

Syl, de hver sit Glas til Man: den! Vac: hus

el: ster bred: fuldt Maal, Elin: ker gla: de

med hin: an: den! Drik: ker, hver sin Vi: ges Skaal!

For: dom, Tvang og Gril: ler vi: ge! In: gen af os

60.

Fylde hver sit Glas til Nanden!
 Bacchus elsker bredsuldt Maal,
 Klinker glade med hinanden!
 Drikker, hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Evang og Griller vige!
 Ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 Høit, hvad Navn hans Vige har!

Ingen uden Toffen tænker
 Ondt om Vin og Kjærlighed ;
 Bacchi Krands og Amors Bænker
 Slammer ingen Klog sig ved.
 Ingen er saa stor en Tiger,
 Alt han vil, Alt skal forgaae.
 Mon en Verden, uden Piger,
 Noget Time kunde staae ?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
 Til du kommer her igien ;
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrt og Tynde lyde den !
 Elskov har os alting givet ;
 Hvo blev uden Elskov fød ?
 Elskov gav os alle Livet ;
 Uden den var alting død.

Lad endog et Marmor-Hjerte
 Hos en Pige, her og der,
 En og anden volde Smerte ;
 Smerten selv er stundom kjær.

Virres du for stærkt i Vandet

Af en troløs Delia;

Mu! saa søg dig op en anden;

Der er fleer hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,

Hvis hans Sjel er Dydens Ven,

Bed en reen og ædel Flamme,

Og den Mæ, som tændte den.

Ud med Navnet! Ingen svige

Lev. — — — Inffkelig!

Himlen give dig, min Pige!

Den til Mand, jeg ønsker dig!

Baggesen

Andantino.

Hari, som kan s = ne Glæ:der Sjæl:te, vel

glæ:ren = de vort Hjer:te bød, ved Glæ:den

Væ:ger at be:tan:ke For:lad:tes Grand og

Ar, med Nød. Opt Væ:dre! fol, ger

det : te Gud fra Glæ : dens Giv : ver,

Gud : heds Gud !

61.

For de Fattige.

Han, som kan ene Glæder skænke,
 Velgjørende vort Hjerter bød,
 Ved Glædens Bøger at betænke
 Forladtes Graad og Armes Nød.
 Op! Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Gudheds Gud!

Han bandt, med en harmonisk Kjæde,
 Hver Broder til sin Broders Sjel,
 Gav Nulfsomhed med dem, som græde,
 Og Attraae til at gjøre Vel.
 Da lød hans Røst saa faderlig:
 Hvo som er god, han ligne mig!

Hans Fred har den, som villig lætter
 Sin kummerfulde Broders Nød,
 Som slukker Tørst, og Hunger mætter,
 O var det blot med Vand og Bred;
 Thi Gud seer ei paa Riges Haand,
 Men paa den fromme Givers Aand.

Og Guldbets Værd ved Graven spinder,
 Dets vise Brug kun adler det;
 Selv Diadem og Setersminder
 Er Evighedens Vægt for let,
 Men for den Skjærb, vi Armod gav,
 Vor Len er over Tid og Grav.

O! nu da Glædens Sange lyde,
 Betænker Armod's bange Mand!
 O lader Medynks Taarer flyde,
 Og rækker den en hjælpsom Haand!
 Op Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Thaarup.

Mlegretto.

Ernd Tveskjæg hav : de sig en Mand, som Thorvald

hæd ; i Le : ding rask og bold var han, men

blid i Fred. Hans Snekker sei : led

vi : de om fra Havn til Havn, og gjør : de, hvor-som

høist de kom, be : rømt hans Navn. Men Thor : vald har
red : det sin Kon : ge.

62.

Hæders : Sange.

Svend Tveskjæg havde sig en Mand,
 Som Thorvald heed;
 I Leding rask og held var han,
 Men blid i Fred.
 Hans Snekker seiled' vide om
 Fra Havn til Havn,
 Og gjorde, hvorsomhelst de kom,
 Berømt hans Navn.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han kjøbte Fanger, gav dem frie,
 Og flædte dem,
 Og sendte Mænd, fra Slaverie,
 Til Huus og Hjem.

Og mangen Olding fik sin Søn,
 Sin Alders Trøst,
 Og mangen Møe sin Veiler Høn,
 Sin Ungdoms Lyft.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Færd,
 Høit, var hans Mod;
 Men aldrig dhypped' han sit Sværd
 I Svages Blod.

Han fulgte Svend paa mangt et Tog,
 Med Herrestjold;
 Og hans Nærvarrelse forjog
 Al grusom Vold.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidsed' Seil i høien Raar,
 Det var Kong Svend,
 Han sædtes over Belgen blaar,
 Med sine Mænd.
 Alt gjæste Bretland var hans Agt;
 I Land han steeg.
 Og Alting for hans Overmagt
 Tilbage veeg.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
 Han samlede
 En talrig Hær, i mørken Skov,
 Af Ryttere.
 Den danske Tropp kom ilde an
 Ved denne List,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Svend tilsidst
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Og her du Fangesfoged fin!
 Og mærk mit Bud!
 Du skynde dig i Taarnet ind,
 Før Thorvald ud!
 Ei sømmer Vold og Fængsel den,
 Hvis tappre Haand
 Har løst saa mangen faver Svend
 Af Trældoms Baand.
 Men Thorvald har reddet sin Konge!

Strax kom til Taarnets Dør en Mand;
 Med dette Bud.
 Men Thorvald svor en Eed paa Stand;
 Jeg gaaer ei ud!
 Jeg fri, og Kongen blive her
 I fremmed Vold?
 Nei! da var Thorvald aldrig værd
 At løste Skjold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!

Enhver blev fri

Paa Thorvalds Ven, og for den Agt;

Han var ndi.

Og aldrig glemte siden Svend

At vise sig

Imod sin Ungdoms brave Ven

Taknemmelig.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Svend Tvefjæg sad hos Dø og Misd,

Med Konger fleer,

Og klappede paa Hynde blød:

Eid Thorvald! her.

Din Fader styred' aldrig Land,

Som En af os;

Men den er Jarl og Edelmannd,

Der naaer din Roes;

Thi Thorvald har reddet sin Konge.

Storm.

Sterk.

Flye langt fra fred-somt Folk i Nord, blod-stærk-te-

Sværd! Glad, Nordens Son! pleier - vet Jord!

Syng gyld-ne Fred ved bænrigt Word. Men,

tramper Voldsmand paa din Jord, du u - for-

færd med Fædres Arme, Fædres Mod af-

toe i Fienders varme Blod dit Sværd!

63.

Fjerde langt fra fredsomt Folk i Nord,
 Blodstankte Sværd!
 Glad, Nordens Søn! plet arvet Jord!
 Syng guldne Fred ved højrigt Vord.
 Men, tramper Voldsmand paa din Jord,
 Du uforfærd
 Med Fædres Arme, Fædres Mod
 Afstoc i Fienders varme Blod
 Dit Sværd!

Exempler nok paa gammelt Mod

Min Landsmand har.

Ei sparsomt Norges bedste Blod

Kandt for en Fyrste, Landet god;

Det Bryst, som Bærn for Odel stod,

Som Klippen var.

Min Sang nu priser Howlands Thor,

En Stridsmand, i vort fjælle Nord

Selv rar.

Den fjælle Annas Sendebud

Kom, mærk Nat,

Til Steen; og meldte: Krigens Gud

Soldaten bød at vove Hud

Og trække rask i Marken ud,

Og vindre brat

En Seierkrands. Hlin Høvding stod,

Og vilde spare Saxist Blod.

Den Nat.

Han spilde da en Høben Ord ;

Dg blandt dem var :

At Sneen skjulte Bei og Spor ,

At let man vild om Matten soer ;

Men frem stod brat vor Hovlands Thor ,

Dg tog til Svar :

„Jeg eder Beien vise her ;

„Jeg kjender hver en Steen og Stør ,

„Den har.

Rnub Sehested venlig til ham saae ,

Dg ham bifalder ,

Dg alle raabte : vi er saa ,

Men vi har Mod og Kraft at staar ,

I Hovlands Spor vi trygge gaae.

Strax Thor blev valgt ,

At vise Bei til Svenskens Hær ;

De sølte først hans droie Sværd ,

Dg faldt.

Allene med sit arved' Sværd

Dg arvet Mod,

Af Svenske standsed' han en Hær

Dg mindskede den uforsærd,

Af frelse Brødre Thor holdt værd

Med eget Blod.

Men de til Hjælp ham ilede,

Med Seier Lykken kronede

Hans Mod.

Thor førte ei Commando-Stav,

Kun Bondemand;

Ham Hest og Vaaben Norge gav;

Han ifkun som Dragon reed af;

Anførers Krands hans Arm ham gav;

Ham Fædeland

I Spidsen saae for Senners Hær

Af høste Verger med sit Sværd,

Som Mand.

Og derfor lever Thor i Sang,

Mens Norge staaer;

Med gamle Helte nyder Rang,

Som Eivind for og Thodolf sang,

Paa Helte Norge aldrig Trang.

I Verden faaer.

Naar Landsmænd eengang drage Sværd,

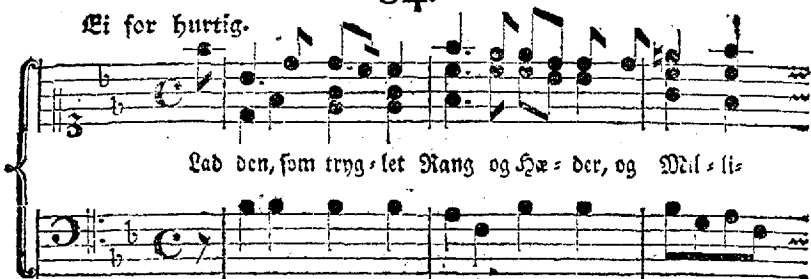
At Fædres Krands de blive værd, —

Jeg spaaer.

B. Prahl.

Vi før hurtig.

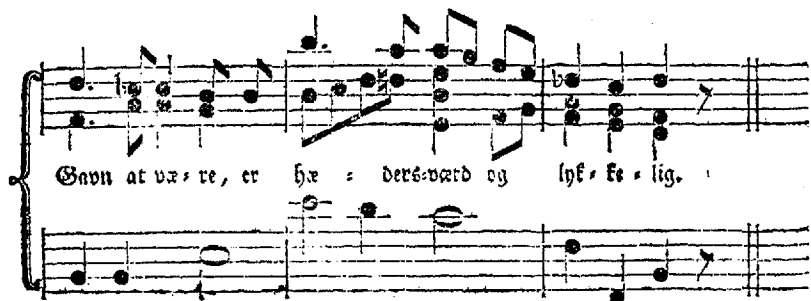
Lad den, som tryk, let Kæng og Hæ = der, og Vil = li =

o = ners Ei = e glæ = der, kun for lyf = sa = lig stat = te

fig, men han, som nød ved Flid den Væ = re, sit Hæ = de = land til

Gavn at væ = re, er hæ = ders = værd og lyf = fe = lig.

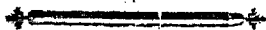
64.

Lad den, som tryglet Kung og Hæder,
 Og Millioners Sie glæder,
 Kun for lyksalig fatte sig,
 Men han, som nød ved Flid den Ære,
 Sit Fædeland til Gavn at være,
 Er hædersværd og lyffelig.

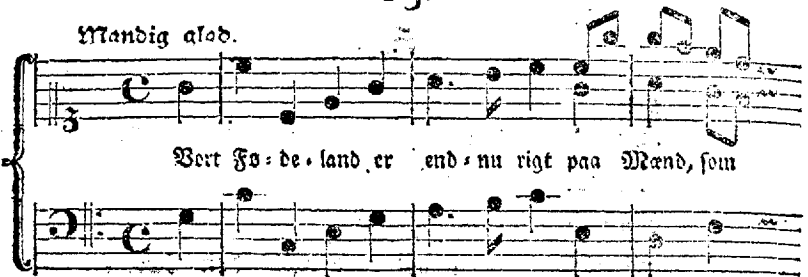
O Gerner! du kan see tilbage
 Til hver af dine Levedage,
 Og hver tilsmiler dig med Fred.
 Vær lønnet ved din Pligt at fremme;
 Thi til dit eget Hjertes Stemme,
 Skal skjensom Sandhed stemme med.

Og naar en Krig sit Uveir rulder
 Til Danmark hen, og Ild og Bulder
 Forkynde Heltes Høitidsdag;
 Skal Land og Konge glade fiende,
 At Gerners Skib mod Storm og Fiende
 Er værdt at føre Danmarks Flag.

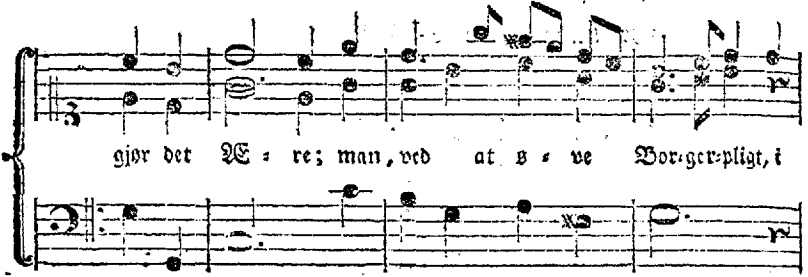
Thaarup.

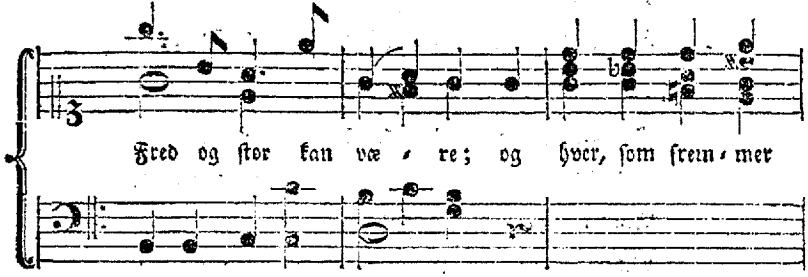
Mandig alod.

Vort Fø: de: land er end: nu rigt paa Mænd, som

gjør det V: re; man, ved at v: ve Vor: ger: pligt, i

Fred og stor kan vø: re; og høer, som frem: mer

Dan: marks Hø: d, kan frø: ve Hø: der som en Gjæld. Vort

3
 Hø : de : land er rigt end-nu paa Mænd, som gjør det
 We : re.

65.

Vort Fødeland er endnu rigt
 Paa Mænd, som gjør det Vre;
 Man, ved at øve Borgerpligt,
 I Fred og stor kan være;
 Og hver, som fremmer Danmarks Hæd,
 Kan kræve Hæder som en Gæld.
 Vort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

Men heit blandt dem skal Gerner staae;
 Han længe det fortjente;
 I Døkken han os trælle saae,
 Og ofte Deben hente.
 Han saae, at trods vor haarde Slid,
 Det altid tog saa megen Tid.
 Vort Fædeland er rigt endnu
 Paa Mand, som gjør det Vre.

„Her maae jeg hjælpe om jeg kan!“
 Udbød han, fuld af Iver,
 Og hvad kan ei en Mand som han,
 Naar Danmarks Vel ham driver!
 Nu trælle Heste, vi er' frie,
 Og Gerner brød vort Slaverie;
 Thi Danmark er rigt endnu
 Paa Mand, som gjør det Vre.

En kunstig Mølle bygte han
 I Døkken, os til Bedste,
 Langt meer end for fem hundred' Mand
 Det gjør nu otte Heste;

Og den befrieede Matros

Nu synger heit til Gerners Dors:

Vort Fædeland er rigt endnu

Paa Mænd, som gjør det Vre.

Og blandt de Store og de Smaa

Gik om vor Gerner Rygte,

Og mangen en kom ud og saae

Den Mølle, han os bygte;

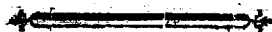
Og hver har sagt, som det forstod,

Han var saa fløg, som han er god!

Vort Fædeland er rigt endnu

Paa Mænd, som gjør det Vre.

Kahbe.

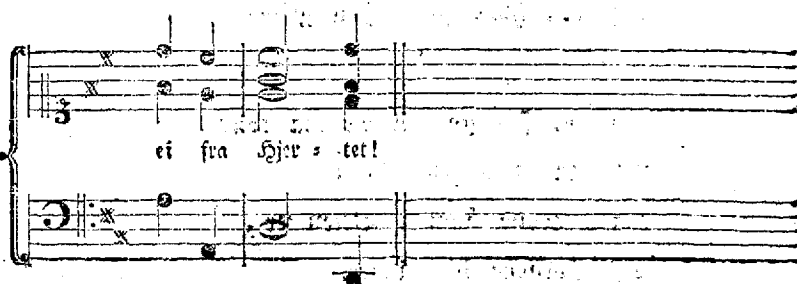
Glad.

At væ = re glad, er det en Kunst, naar

Viin i Glas, set blin = ker, naar Mæ = sen

lug = ter Puns = chens Dunst, og Ven = ne = Sam = vem

klin = ker? Jeg blæ = ser ad den Ly = stig = hed, som

66.

At være glad, er det en Kunst,
 Naar Wiin i Glaset blinker,
 Naar Næsen lugter Punschens Dunst,
 Og Venne - Samqvem blinker?
 Jeg blæser ad den Enstlighed,
 Som ikkun har i Panden Sted,
 Og kommer ei fra Hjertet!

See Elliott med en Perial,
 Hvor er han fuld af Loier!
 Han beer sig ad som han var gal,
 Og synger, leer og steier.
 Men see ham hjemme i hans Huus,
 Foruden Selskab, uden Ruus,
 Og see, hvor suurt han griner.

Han er saa gnaven og saa tvær,
 At han ei nogen lider;
 Hans Kone ham i Veien er,
 Af Børnene han bider.
 Det er hans sande Charakter;
 Naar du ham anderledes seer,
 Besjeles han af Druen.

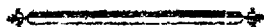
Gud hjælpe den, som bruge skal
 Proptrækker til sin Glæde,
 Og hente Fryd i Glaskestal
 Hos Plum i Hsibrostræde!
 End om en lille Podogra
 Kom og forbed ham Wiin? Hvad da?
 Saa var han jo en Stumper.

Den sande Munterhed, som staaer
 Urokket selv i Smerte,
 Den har sin Grundvold indensfor,
 I et fornoiet Hjerter.
 Den lyse Smil, som Dydens Søn
 I Diet bærer, er hans Løn
 For vel udferte Pligter.

Ham stikker ingen lønlig Braad,
 Hans Sjæl er Fredens Bolig,
 Fornøiet med sin egen Lod,
 Ved Næstens Lykke rolig.
 Om hver en Ranke Væbner har
 For Viin, han lige lystig var.
 Det Fortrin har den Viise.

Men derfor skal man ikke troe,
 Den Viise Viin fordommer.
 Nei! nei! een Glaske eller to
 Han selv ret gjerne temmer.
 Hvor glad man er, saa bør man ses.
 At blive endnu gladere,
 Det kan jo aldrig skade.

Storm.

Maestoso.

Vi Ene mand gjør ei man=ge Ord, ei hyl=le

el=ler pr=le, om hvad der i vort Hjer=te

boer, hør Daad, ei Mun=den ta=le, for

led, se Kys og Favne, tag vi al=tid ta'er os

va = re ; thi un = der det = te fal = ske Flag de

stør = ste Skjel mer fa = re.

67.

Vi Søemænd gjør ei mange Ord,
 Ei hyfle eller prale,
 Om hvad der i vort Hjerte boer,
 Ver Daad, ei Munden tale,
 For fædskæ Kys og Favnetag
 Vi altid ta'er os vare;
 Thi under dette falske Flag
 De største Skjelmer fare.

I Stilhed gaaer Enhver sin Gang,
 Og gjør hvad Chæfen byder;
 Endog ved lystig Sømands Sang
 Foragte vi en Skryder;
 Thi mandig Tavshed følger med
 De Kjække og de Gjeve.
 Hurra! er vor Betsalenhed,
 Hurra! vor Konge leve!

En Ven vi søge, tro og huld,
 Og som har staaet sin Prove,
 I Omgang vlist sig reen som Guld,
 I Striden som en Løve.
 Og hvad En gjør for saadan Ven,
 Derom maae Ingen snakke;
 At gjøre samme Skjel igjen,
 Er vor Maneer at takke.

Vor Kjærlighed er tro og varm,
 Med Hjas den ingen blinder,
 En Pige i en Sømands Arm
 Oprigtig Elfskov finder.

Dog kalder Dødsen os afsted,
 Og stolten Vimpel vaier;
 Saa hastes vi fra Kjerlighed
 Om Bord, til Kamp og Seier.

Vi sege Fienden uden Skraal;
 Thi Skraal forstyrrer Orden;
 Vi svare paa hans bange Braal,
 Med vore Stykkers Torden;
 Og, naar han gaaer til dyben Bund,
 Hvor flere af dem bleve,
 Vi raabe Alle med een Mund:
 Hurra! vor Konge leve!

Tode.

Behagelig.

Hvad var Li : vet's stor : ste Glæ : der,

om vi sted : se nø : de dem ? Hvo paa

Ho : ser e : vig træ : der, fje : des

og til : sidst ved dem. Længsel selv vor Gyn for.

stjøn-ner, naar den gi-ves os i gien,

og det før-ste Gavn-tag løn-ner Gavn-net

af den, elst-te Ven.

68.

Hvad var Elvets største Glæder,
 Om vi steds-nøde dem?
 Hvo paa Roser evig træder,
 Kjædes og tilsidst ved dem.

C 2

Bængsel selv vor Fjend forffionner,
 Naar den gives os igien,
 Og det første Savntag lønner
 Savnet af den elſſte Ven.

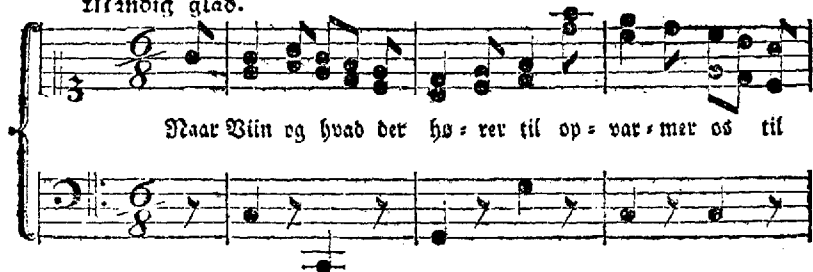
Dog er Knap een Fjend heurunden,
 Før en anden følger den,
 Knap er Maiens Blomſt forſvunden;
 Høſten ſmiler ſtrar igien.
 Selv de kolde Vinter-Dage
 Glæde Glæder i vort Brøſt,
 Da i Venne-Lag vi ſmage
 Edel og ublandet Lyſt.

Held dig, ſkionne Aftenrøde!
 Altet ſamler du os her,
 Glæde Hymner, ſom dig møde,
 Vidne, at du er os kjær.
 Venſſkab, blide Skytsgudinde!
 Smil til vore Ønſker ned,
 Lær med Nyttten at forbinde
 Glæde og Uſkyldighed!

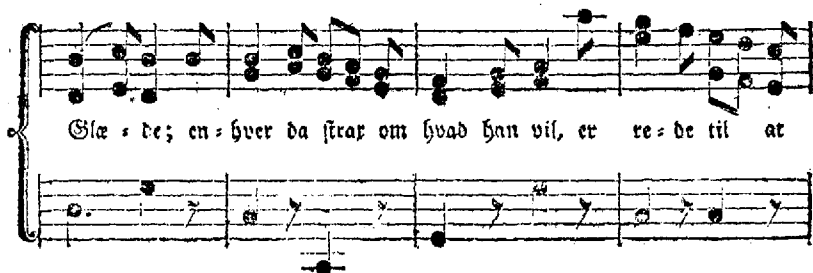
W. P. Krunſe.

Uendig glad.

Naar Vlin og hvad der hø = rer til op = var = mer os til

Gle = de; en = hver da strax om hvad han vil, er re = de til at

gve = de. End = skönt, naar man skal se = ge Sandt, er san = dant tidt det

ba = re Sant; hvad om man dog var lidt flog i = blandt?

Naar Blin og hvad der herer til
 Opvarmer os til Glæde;
 Enhver da strax om hvad han vil,
 Er rede til at quæde.
 Endstjønt, naar man skal sige Sandt,
 Er saadant lidt det bare Tant;
 Hvad om man dog var lidt flog iblandt?

Et Suf for elskte Fædeland
 Ved første Skaal skal stige:
 Enkeltig leve hver en Mand
 I Dannerkongens Rige!
 Vor Konge først, og saa hver Sjel,
 Hvis Værk og Flid er Landets Vel,
 Heit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal ofres dem,
 Hvis Sværd og Brodet vinder,
 Og dem, der varne om vort Hjem,
 Og strække vore Fiender.

Velsign, o Himmel! Mandens Sved!

Glad Landet med den gyldne Fred!

Kjæk Stridsmanden staae til Kamp bereed!

Og Borger, Konstner, Handelsmand,

Og hvo det endog være,

Som stræber for vort Fædeland,

Dets Velfærd og dets Ære;

Med Held de bruge Træ og Steen,

Og Skib og Øre, Rok og Pen,

Til Hæder og Held for Nordens Mænd!

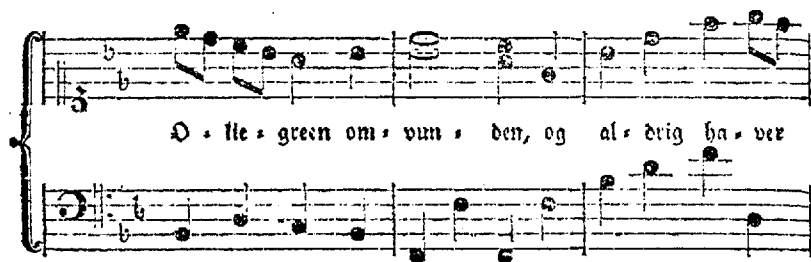
Pram.

Vi for hurtig.

Der hæn = ger du , mit go = de Sværd , med

D = lle = green om = vum = den , og al = drig ha = ver

Sei , de = særd blandt Ræm = pen = de dig fun = den ; din

blanke Ræm = ge al = drig lod hæn = fly = de Hien = ders

var: me Blod, hvor Dø: dens Vaa: ten blin: fe, og

U: rens Pal: mer vin: fe.

70.

Der hænger du, mit gode Sværd,
 Med Oliegreen omvunden,
 Og aldrig haver Feidesfærd
 Blandt Kæmpende dig funden;
 Din blanke Klinge aldrig led
 Henslyde Flenders varme Blod,
 Hvor Dødens Vaaben blinke,
 Og Urens Palmer vinke.

Uvirkelig hviler denne Arm
 Og styrker sig forgjæves,
 Omsonst, omsonst min Krigerbarm
 Af modig Tanke hæves!
 Thi Krigens Fiende, lille Fred,
 Sig sankede til os her ned.
 Og blidest No og Glæde
 Gik her et varigt Sæde.

Mit gode blanke Sværd! du maae
 Af Rust dig lade tære;
 Hvor er den Fiende, du skal slaae,
 At vinde blodig Ære?
 Langt bort jeg jager Tanken her
 At drage dig mod Broderen;
 Nei aldrig Blod skal dampe
 Fra dig i Trættekampe.

Til Forsvar kun for Brodrene
 Jeg drager Sværd i Striden;
 Kun derfor jeg det gjorde,
 Mit gode Sværd, ved Siden.

Det kun af Balgen farer ud
 Naar Land og Konge giver Bud;
 Kun da utrøtted Næve
 Skal høit sit Glavind hæve.

O Fædreland! naar det da skeer,
 At Fiender mod dig drage;
 Da skal du see, jeg ikke meer
 Henslummer mine Dage.

Da skal jeg vaage, og din Søn
 Sit Blod skal ofre, dig til Løn;
 Thi see! du gavst mig Hæder
 Og Livets mange Glæder.

Ja Fædreland! du elsker mig,
 Jeg Landets Fædme nyder,
 Og gladelig igjen for dig
 Min Svæd, mit Livsblod sender.

Jeg svor, og Himlen hørte mig,
 Jeg svor at døe med Lyst for dig.
 Jeg seirer eller falder,
 Naar du til Kamp mig kalder.

Naar alle Krigens Rædseler
 Du skjælver for at føle
 Og rundt om Ødelæggelser
 Med Tordenstemme brede;
 Og ubønhørlig Rov og Ran
 Og blodig Mord og Vold og Brand
 Med aldrig matte Luer
 Pallads og Hytte truer.

Og Undergang alt meer og meer
 Sig til din Grændse nærmere
 Og længselsfuld du om dig seer
 At finde din Bessjærmer,
 Da Fædreland! da paa dit Kald
 Din Krigerhær uddrage skal,
 Og Mordersværdet standse,
 Og vinde Borgerkrandsen.

Og jeg, og jeg skal drage ud
 I Faren skal jeg ile,
 Og tænke Fædreland og Gud,
 Og kold i Faren smile,

Hensførte mig i tættest Kamp
 Indhyldet i Kartovdamp ;
 Utrættelig jeg kæmper
 Til Fiendens Mod jeg dæmper.

Saa skal vi dine Fiender fiers
 Fra dine Grændser skrække,
 Og være, Fædreland! dit Børn,
 Ved Mod og Pligter skjælle.
 Mens denne Taufe gjør os varm:
 Hift hviler bag vor stærke Arm
 Træng vores elskte Broder,
 Vor Ven, vor Brud, vor Moder.

Saa hvile da mit gode Sværd,
 Med Oliegreen omvunden ;
 Jeg veed, det bliver hædersværd
 Engang i Kamp befunden.
 Jeg slumrer hen i Fredens Favn,
 Og drømmer sødt ; thi Heltenavn
 Og Fiendeblood, som strømmer,
 Og Hædersdød jeg drømmer.

Abrahamson.

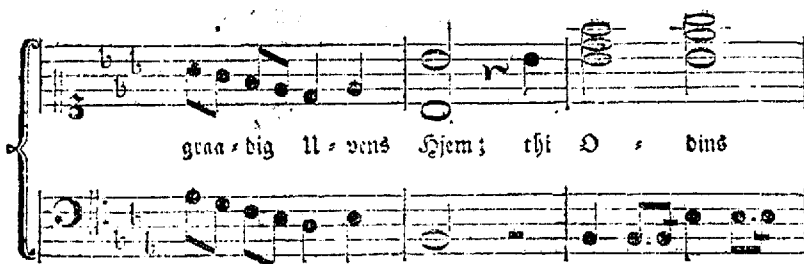
Kaff.

Vort. I de land var of te

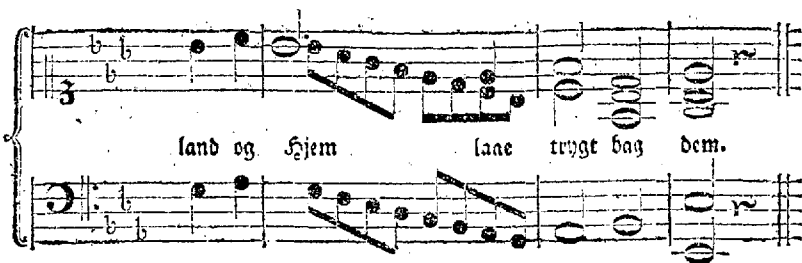
Kam: pens Vo: lia, men al: drig var det

graa: dig ll: vens Hjem; thi O: dine

Vorn i Kampen slog saa tro: lig, at I: de

71.

Bort Fædeland var ofte Kampens Vellig,
 Men aldrig var det graadig Uvens Hjem;
 Thi Odins Børn i Kampen slog saa trolig,
 At Fædeland og Hjem laae trygt bag dem.

„Bort Fædeland, vor Konge og vor Vige!“
 Saa svor de heit, og svor ved Urens Guds;
 „I Kampen seig, hvo disse tre kan svige,
 „Hans Navns Foragt skal aldrig stettes ud!“

Kom Fienden da, saa holdt de hvad de svore;
 Da droge de til Landets Forsvar frem,
 Og ilende, paa Havet flur de fore,
 Og taalte ei, at Fienden søgte dem.

Og fandt de ham; da stod de Danske Drenge,
 Med senet Arm, og uforsærdet Mod,
 Og slog saa fast, og kæmpede saa længe,
 Til Velgen drak den sidste Fiendes Blod.

Men denne Æt, men disse stolte Helte,
 Som villig stod der' Land og Fyrste bi,
 Som aldrig sveeg, naar det om Æren gjældte,
 Dem, Efterslægt! sig, var de meer end vi?

Vi er jo Mænd, vi har jo Mod og Kræfter;
 Alt dee uglemt, og vinde Hædersnavn;
 Kun dette er den Len, vi tragte efter,
 Naar seirende vi fremme' Landets Gavn.

Og skal engang de Danstes Love brede,
 Og vakkes den engang til Strid igjen,
 Da skal kun Blod dens tandte Brede lele,
 Og Boldsmænds Fald skal kun forsonc den.

Forgjæves os da Overmagten truer,
 Skjent saa, vi Juuls og Adlers Brodre er,
 Ved Farens Syn en Danst forsagt ei gruer,
 Thi blodig Seir er ægte Søemænd kjær.

„Bort Fædeland, vor Konge og vor Pige!“
 Saa svær' og vi, og svær' ved Ærens Gud.
 „I Kampen fælg, hvor disse tre kan svige,
 „Hans Navns Foragt skal aldrig stettes ud.“

Vast.

72.

Behagelig glad.

U, for-fal-stet Kjærlighed af en yndig Pi:ge,

Ven-ner! det er Sa-lig-hed, som har et fin Li:ge.

Rønge-magt og U-re-glands, Vil:li:s, ners Ei:e,

ja et første Digter-frands med den op kan vel: e.

Andet Binds Første Hefte.

Uforfalsket Kjerlighed
 Af en yndig Pige,
 Venner! det er Salighed,
 Som har ei sin Pige.
 Kongemagt, og Vreglands,
 Millioners Gie,
 Ja ei største Digterfrands
 Mod den op kan vrie.

Dog paa Kjerlighedens Held
 Følger næst i Rangen
 Edel Wiin, og Vinens Sjel,
 Skaalene og Sangen.
 Hvo som ingen Pige fandt,
 Og hvo sin forliste,
 Begges Kummer snart forsvandt,
 Naar man Wiin dem viiste.

Thi kun megetielden vi
 Saadan Pige finde,
 Som er værd, at sig en Fri
 Vil i Elskov binde.
 Fandtes hun, saa røver dog
 Skjæbnen tidt os hende;
 Bore Skæder svinde, og
 Sig i Sorg forvende.

Men den ædle Druesaft
 Stedse er tilrebe
 Og, med sin almagtig' Kraft,
 Skaber Liv og Glæde.
 Alle Sorger svinde hen,
 Let som Mattens Drømme,
 For Pocalen, naar vi den
 Rigelig udtrømme.

Naar de tusind Glæders Hær
 Tindrer i vort Øie,
 Saa vi selv Bekymringer
 Kan til Lyst ophøie,
 Da skal vores glade Sang
 Heit og heit sig høre,
 Og ved skydte Vægres Klang
 Toner: Kongen leve!

Abrahamsehn.

Allegretto.

Der var en Skib i Samni-en, om I har hørt ders

af at si-ge, at de blandt Lan-ders un-ge Værd, som

stør-de tap-pert i ders Kri-ge, til Løn, for-di de

holdt sig brav, fik den til Ro-ne, de holdt af, til

Ven, for:di de holdt sig brav, fik den til Ko = ne,

de holdt af.

73.

Ved en Selskabsbroders Bryllup.

Der var en Elif i Samnien,
 Om I har hørt deraf at sige,
 At de blandt Landets unge Mænd,
 Som strede tappert i dets Krige,
 Til Ven, fordi de holdt sig brav,
 Fik den til Kone, de holdt af.

Een Feil var dog ved denne Skif,
 Og den var, tyffes mig, ei lille.
 Den, han begjærte, Helten fik;
 Man spurgte ei, om Pigen vilde;
 Og, hvis jeg kjender Kjennet ret,
 Har hun vist siden hevet det.

Jeg hines Skif langt bedre leed,
 Som vunde deres Piges Hjerte
 Ved Mod og trofast Kjærlighed,
 Og da først hendes Haand begjærte.
 Men nu er Verden meer polcert,
 Og, sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kjøbes Konerne for Guld;
 Nu tænder Plutus Hymens Kaffel;
 Naar En nu faaer den, han er huld,
 Da er det ret som et Mirakel,
 Hvorved Enhver sig glæde maae,
 Som Donna har, har hørt, kan faae.

Hver i vort Selskab da med mig
 Sit Bæger og sin Stemme hæve!

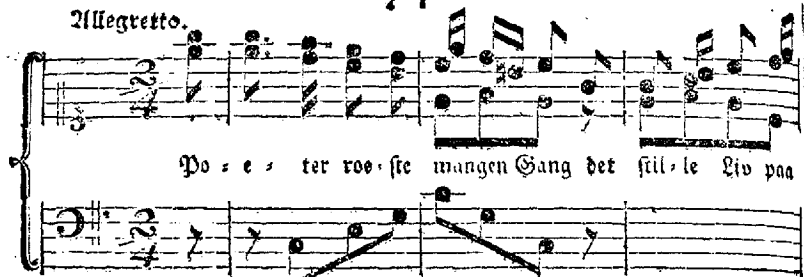
Vor Broder er nu lykkelig;
 Han og hans elskte Pige leve!
 Du er belønnet, ædle Ven!
 Som fordums brave Riddersmænd.

Hun leve, hun, som er dig kjær!
 Og skjønt vi hende lidet kiende,
 Det nok for dine Venner er,
 Hun elsker dig, du elsker hende.
 Vi alle, alle ønske dig:
 Lev længe givet og lykkelig!

Kahbet.

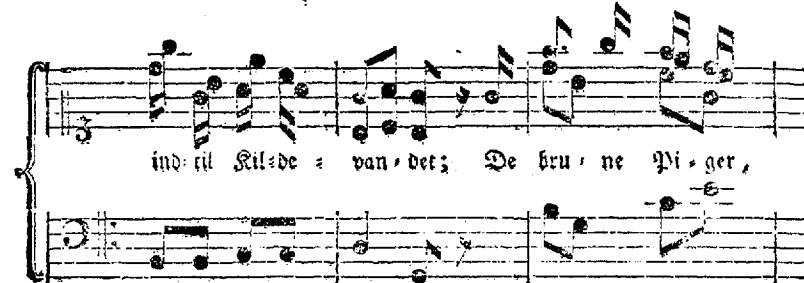
Allegretto.

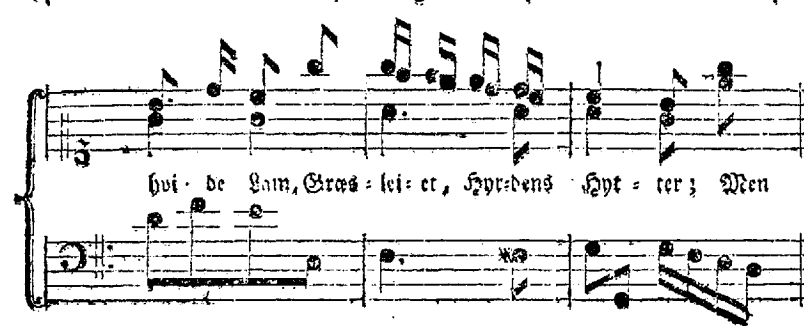
Po : e : ter roo : ste mængen Gang det stil : le Liv paa

Lan : det, den Een : som-hed eg Hu : yle : sang, ja

ind : til Lil : de : van : det; De bru : ne Pi : ger,

Hvi : de Lam, Græs : lei : et, Hjr : dens Hjt : ter; Men

for alt det : te mavre Kram jeg By: ens Fryd ei

byt : ter.

74.

Poeter roeste mangen Gang
 Det stille Liv paa Landet,
 Den Ensomhed og Fuglesang,
 Ga indtil Kildevandet;
 De brune Piger, hvide Lam,
 Græsriet, Hyrdens Hytter;
 Men for alt dette mavre Kram
 Jeg Byens Fryd ei bytter.

Mon vel i Hytterne en Sal
 Som Vinther's Sal kan være,
 Hvor Hyrden give kan et Bal,
 Sin Dulcinee til Ære?
 Vil han Melpomene derned
 Med hendes Søster hente,
 Den ene lœ, den anden græd,
 Men begge sikkert rendte.

Blødt som min Piges Ottoman
 Græsleiet ei kan være;
 Et længe der den Staffel kan
 Sin Slut paa Eljødet bære.
 Jeg holder nok af Lam til Stæg,
 Men — hvad Poeter lære —
 Til Ven og Selskab synes jeg,
 Det lidt for dumt maae være.

Hvo elsker Nattergalens Sang
 Kan gaae i Kongens Have,
 Man der titlige for sin Gang
 Kan lidt at see paa have,
 Og derfor gaaer jeg ogsaa der;
 Jeg blev vist ellers hjemme;
 Thi Fuglesang dog Intet er
 Mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ifkun gorte sig
 Med rinde, brune Piger;
 Den Koft er lidt vel drosi for mig;
 Min Ket jeg villig viger.
 Nei rank som Noret, smækker, fin,
 Og hvid, som Liljer ere,
 Er Dyens Skjønhed, saa er min,
 Og saa skal Piger være.

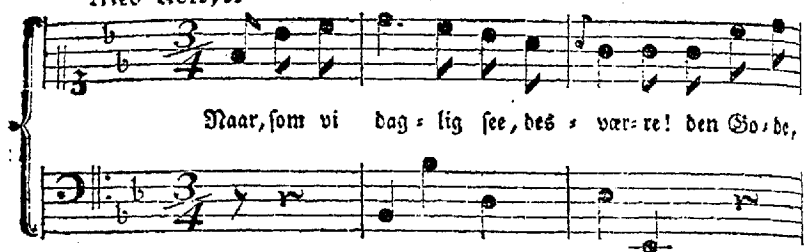
Vi kjende muntert Selskabs Værd;
 Den stakkels Gæst vi ynke,
 Som Censomhed kan have kjær,
 Og drikke Vand og klynke.
 Selv Vandets Værd erkjende vi,
 Skjont vi det smage ikke;
 Vi føle Vinen af deri,
 Som vi i Heden drikke!

1789.

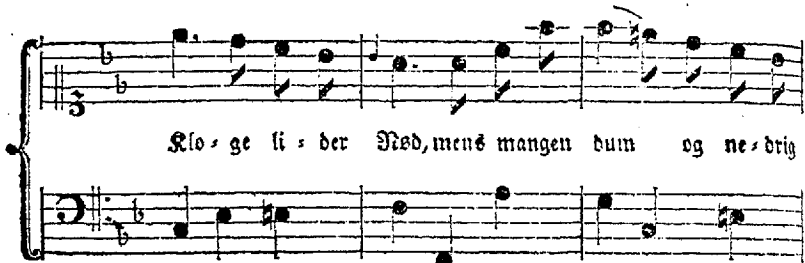
Kahbel.

Med Udtryk.

Naar, som vi dag = lig see, des = var = re! den So = be,

Klo = ge li = der Nød, mens mangen dum og ne = drig

Her = re sødt sumrer midt i Lyk = kens Skjød; Naar Daarent

fy = de = ful = de Stemme stolt dam = per Ar = modt Klo = ge

lyd; Saa drikk-er, Brø-dre! for at glemme den Vi-ses

Suk og Daar-ens Fryd.

75.

Naar, som vi daglig see, desværre!
 Den Gode, Kloge lider Nød,
 Mens mangen dum og nedrig Herre
 Sædt slumrer midt i Lyffens Skjød;
 Naar Daarens frydefulde Stemme
 Stolt dæmper Armod's Klagelyd;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den Vises Suk og Daarens Fryd.

Naar fulne Bondes spildte Klage
 Gjenslyder fra den stolte Berg,
 Hvis Ejersmand, blandt gode Dage,
 Forhaater Brødres Nød og Sorg,
 Og, døvende Naturens Stemme,
 Ved deres Svød og Blod bli'er tig;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Hans Rigdom og hans Bønders Skrig.

Naar en uskyldig, dydlig Kone
 Mis kjendes af en nedrig Mand;
 Naar Strømme Taarer ei forsen
 En ægtefabelig Tyrans;
 Naar hun sit Liv made tavs bortgræmme,
 Skjont hun af ingen Brøde veed;
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den lidende Uskyldighed.

Naar en trofskyldig yndig Pige,
 I uersaren Ungdoms Baar,
 En af vort Kiens Foragtelige
 Uheldigviis til Elsker faaer,

Dg Skuffet maae tilsidst fornemme
 Bagtalelsens og Kummers Graad,
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 Den yndige Forsøttes Graad.

Var ei den Saft af røde Druer,
 Hvo vilde længer blive her?
 Thi hvor den Blises Dje skuer
 Der møder lutter Lidelsker.
 Heit lyder Undertryktes Stemme,
 Forsøttes Skrig fra Syd til Nord!
 Op, Brødre! drikker for at glemme.
 Vor hele sørgelige Jord!

Baggesens

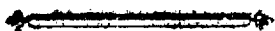
Synges som Mel. No. 73.

Der var en Lov i Grækenland,
 Der gjør sin Autor største Ære,
 Og det er ilde, Tidens Tænd
 Hans Navn har rovet at fortære:
 „Hvo kommer til Symposia,
 „Skal drikke eller gaae derfra!

Men, naar man grant besæer den Sag,
 Saa vidner dog den Lov tillige,
 At mangen en i deres Lag
 Har havt for Skik, sin Pligt at følge;
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi kiende ingen saadan Lov,
 Og til vor Skam er det just ille;
 Thi vi den have ei behov,
 Da vi vort Glas unødte drikke.
 Med al Respect for Grækerne,
 Er vi dog visere end de.

Kahbel.

Selbsts-Sänge.

Undet Bind, Undet Hefte.

Andante.

Hver gang vi Ven: ner! her be , træ , de det Sted, som

sam = ler os til Glæde, til æ = del og u = skyldig

Fryd; da skal For = tro = lig = hed op = fylde vort Byst; vi

77.

Hver gang vi, Venner! her betræde
 Det Sted, som samler os til Glæde,
 Til ædel og uskyldig Fryd;
 Da ſkal Fortrolighed opfylde
 Vort Bryſt; vi Venſkabs Guddom hylde,
 Den er vor Stoltſhed og vor Dyd.

O! rene Fryd fra fordums Dage
 I yndte Boe! o! kom tilbage!
 Og Venner! I, som ſaae den der
 Og al dens Held, o lad dens Minde
 Beſiele os! ſaa ſkal vi finde
 De ſamme Saligheder her.

Og Edle! I, som nu forsøge
 Vort Selskabs Fryd, O vi skal søge
 At blive Eders Tillid værd;
 Men lad os Tanken hellig være:
 Kun Sielens Høihed fordrer Ære:
 Her agtes Manden som han er.

Vi inden disse Mure bygge
 Et Glæders Tempel; i dens Skynge
 Usminket Fryd og Vennskab boe!
 Dets Helligdom vi kun oplukke
 For Edle, thi kun De kan plukke
 De Blomster i vort Eden groe.

Hid, efter opfyldt Pligt, vi ile,
 Med Selvbevidstheds Fryd vi hvile
 I Venskabs aabne, trygge Favn:
 Stolt af vort Hæd skal ei vor Læbe
 Formindske nogen Broders Glæde
 Ved at vanhellige hans Navn.

O Venner! her med festlig Stemme

Vi love: aldrig skal vi glemme

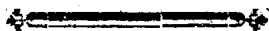
Vort Selskabs stolte ædle Maal!

Hver Olding og hver yndig Pige,

Hver Broder, Søster, ingen soige!

Dril Venkabs, Lausheds, Selskabs Slaal!

P. B. L.

Kommer ed - le Venner! lad os ny - de

kummer - lo - se Livets for - re Gist; see! hvor sigtig

snelle Har hen - glide; Graven, af! os

bier alt for vist.

Romter, adle Venner! lad os nyde
 Kummerløse Livets korte Frist;
 See hvor flygtigt snelle Aar henglide;
 Graven, af! os bier alt for vist.

Hylde Glæden da! omsonst man klynker;
 Daaren kun Naturens Gunst forskied;
 Hisset lure Alderdommens Klynker,
 Snart os vinker Radslers Konge, Død.

Ewig barst, ham ingen Venner røre,
 Egeghldig hæver han sin Lee;
 Enten saa vi Fastepraken høre,
 Eller Holbergs Kandestøber see.

Balde, Rigdom, Skionhed, Styrke segner
 Uden Forskiel for hans glubste Slag;
 Nu en Croesus, nu en Irus blegner,
 Mueligt denne er vor sidste Dag.

Intet kan den fældte Dom forandre;
 Uformærkt vor Teen fuldspunden er;
 Og hver Stevets Varn maae heden vandre,
 Naar kun Parcen Traaden overfær.

Hytte vi os end for Svenskens Klinger,
 Ekke vi end forvorpne Kattegat;
 Skient man os ei fra Levanten bringer
 Væst, der taer for grovt paa Verden sat;

Tiden dog saa lumskt vor Helsen tærer;
 (Marmor selv jo smuldrer for dens Land)
 Sidste Funke slukkes, strax man bærer
 Dig og mig til Mørkheds skumle Land.

Venner, al! da maae vi alt forlade,
 Hver en Elvets Sødhed vi har smagt;
 Piger, Bisp, Musil, de malte Blade,
 Fire Planker udgior da vor Pragt.

Flur rovgierrig Arving sig indfinder;
 Gidst ransages jernbeslagne Skrin;
 Og til Trøst mod Sorgens Veeskhed rinder
 Strømmeviis den gamle rhinske Wiin.

Munterhed i hver en Mine smiler;
 Glæden skinger høit i Sorgens Boe;
 Medens kiont den salig Hærre hviler,
 Glemst, usavnet i sin kolde Roe.

Nei, saa lad os, ædle Venner, nyde,
 Kummerløse Livets korte Frist;
 Feire Ungdoms Aar saa flygtig glide,
 Affeds Timen kommer alt for vist.

Bruun.

f *p*

Skal for den, som viis i Livets Vaar,

Ea : lig : hed ved Di : gens Bryst kan finde;

f *p*

Skal for den, som end med sølagraae Haar,

fin : der Himlens Fryd hos sin Ven : in : de;

tag dit Glas, og drik din Piges Skaal,

hun undskylder Alt: drik bred: fuldt Maal!

79.

Skaal for den, som vlis i Livets Vaar,
 Salighed ved Pigens Bryst kan finde;
 Skaal for den, som end med sølvgraae Haar,
 Finder Himlens Fryd hos sin Veninde;
 Tag dit Glas, og drik din Piges Skaal,
 Hun undskylder Alt: drik bredsuldt Maal!

Skaal for den, som elsker Viin og Sang,
 Aldrig blander den med Sorgens Toner;
 Skaal for den, som rig ved Glassets Klang
 Glemmer Sorg og tabte Millioner:
 Druesaft og ædle Pigers Skaal
 De undskyldte Alt: drik bredfuldt Maal!

Pigers Skaal, som favner frit sin Ven,
 Søger ei med Knipstthed os at blende;
 Venstskab sendtes os fra Himmelen,
 Ædle Hjerter kan kun ædle vinde:
 Kierligheds og ædle Benners Skaal
 De undskyldte Alt: drik bredfuldt Maal!

Skaal for den, som finder Verden skøn,
 Og som Deel i Brødres Fryd kan tage,
 Munterhed er Dydens beste Løn,
 Kun Ufskyldige dens Fryd kan smage;
 Munterhed og dette Selskabs Skaal
 De undskyldte Alt: drik bredfuldt Maal!

P. W. L.

80.

Tilfreds.

Hvad Rusland sig mod Tyrken fore - tager; om

de gode Folk vil kys - ses el - ler slaes; den

Sag os, ei i mindste Maade ra - ger, en dei - lig Grøt er

mellem dem og os.

Hvad Rusland sig mod Tyrken foretager;
 Om de godt Folk vil kyskes eller slaaes;
 Den Sag os ei mindste Maade rager,
 En deilig Grøvt er mellem dem og os.

Statsmanden sig med slige Sorger bryde!
 Hans Møie bli'er kvartaliter betalt;
 Vor korte Tid vi bedre ville nyde,
 Og nøies med den Lod, som os tilfaldt.

Saa men! man kan det ganske artigt have,
 Endog naar man er ikke længer ung;
 Man skal jo dog ei lade sig begrave,
 Fordi man er staaandet, stiv og tung.

Foraaaret snart sin malte Skienhed taber;
 Men salmet Høst af modne Druer leer.
 Selv Indskernes Gudinde, Maanen, skaber
 Sit Ansigt om i mange Skikkelser.

Hvad Skiebnen vil, kan ingen Mand forholde,
 Den gaaer sin Tour, og lad den giøre saa!
 Dens Griller os ei noget Suf skal volde;
 Saa længe vi et godt Glas Viin kan faae.

Men hvem har sagt, at den os just vil skade?
 I Sandhed den er dertil alt for from:
 En Hedning selv ei nogen kunde hade,
 Som ham med Sang og Viin i Næde kom.

Ehi Ebius bilægger alle Trætter,
 Han er den sande Gud for Toleranz;
 Hver Kynke sig paa Panderne udsletter,
 Saasnart man faaet har sex Glas til Mands.

Her, Venner! lad os altsaa sammenstøde,
 Og ønske hver en fredsom Broder Godt;
 Han være Tyrk, han endog være Jøde,
 Hollænder, Spaniol og Hottentot!

Storm.

Glædefuld.

Kast dig u - di vore udstrakte Arme, Ven! som blev

valgt til at dele vor Lyst! Lad den op - livende Drue dig

varme! Vensteb ved Vi - nen faaer Kraft i vort Dyrst.

Tag da dit Glas og skienk Vinen der - i; Drik og bliv

81.

Rast dig udi vore udstrakte Arme,
 Ven! som blev valgt til at dele vor Lyst!
 Lad den oplivende Druer dig varme!
 Venſkab ved Vinen faaer Kraft i vort Bryst.
 Tag da dit Glas og ſkænk Vinen deri;
 Drik og bliv trofast i Venſkab ſom vi!

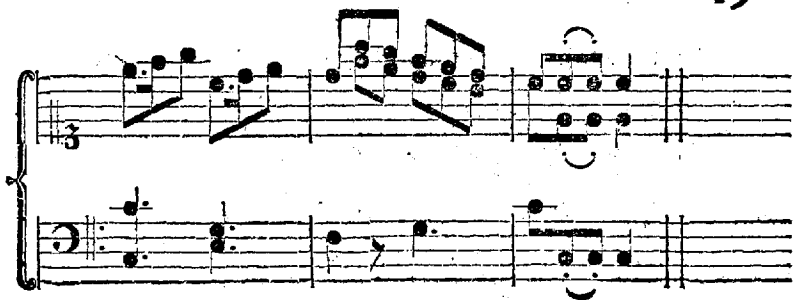
Maadefig.

Var du vor Selskabs Skotegudin = de, o
Vort Fav = ne, tag dit Hadersminde, vor

Venstak! Jordens be = ste Held!
Frod ud = springe fra dit Væld! Op Vrs = dre! stemmer!

stemmer i: — Held vor = re Ven = stak

Harmoni! — nie!

82.

Vær du vor Selskabs Skytsgudinde,
 O Venſkab! Jordens beſte Held!
 Vort Færvnetag, dit Hædersminde,
 Vor Fryd udspringe fra dit Bæld!
 Op Brødre! ſtemmer! ſtemmer i:
 Held være Venſkabs Harmonie!

Du Moder til hver mandig Glæde,
 Forſkionner ſelv den Wiſes Fied;
 Du har i Amors Blomſterkræde
 Indſlettet dine Roſer med:
 Op Brødre! ſtemmer! ſtemmer i:
 Held være Venſkabs Harmonie!

Naar Himlen en Velglæring sender,
 Du lærer os at nyde den:
 Naar Skiebnen sine Tordner tænder,
 Hvor sødt at flye hen til en Ven!
 Op Brødre! stemmer! stemmer i:
 Held være Venfæls Harmonie:

Og her ved Festens glade Dage,
 Naar Ven er samlet med sin Ven,
 Du smelter os ved Armods Klage:
 Mild byder du at lindre den:
 Op Brødre! stemmer! stemmer i: —
 Held være Venfæls Harmonie!

Lyd høit vor Sang! lad Verden hende,
 At Venfæls er vort Diemeed:
 At alle ædle Hjerter brænde
 For dig, du Jordens Salighed!
 Op Brødre! stemmer! stemmer i: —
 Held være Venfæls Harmonie!

83.

Ei for hurtig.

Lad os drif = fe Winen, vi som kan!

mangen Stakkel har den ik = fe, men maae drikke Vand.

83.

Lad os drikke
 Winen, vi som kan!
 Mangen Stakkel har den ikke;
 Men maae drikke Vand.

Værer glade!
 Venner samles her.
 Synker den, som maae forlade
 Hver, som var ham kjer.

Mind hver Glæde,
 Fer den svinder hen!
 Du for seent da maae begræde,
 Du miskiendte den.

Venskab sanker
 Os til Glæde her!
 Bort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maalet er!

Ingen svige
 Dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 Lømmes denne Skaal!

Kahbet.

84.

Munter.

Lad os drikke, lad os synge, og for- kynde Sorgen

Krig; Skaal paa Skaal maae Glasset klinge, det er

vist at glæ- de sig!

84.

Lad os drikke, lad os synge,
 Og forkynde Sorgen Krig;
 Skaal paa Skaal maae Glasset klinge,
 Det er vist at glæde sig!

Den, som Jordens beste Glæder
 Nyder i en Mages Favn,
 Drikke tro til hendes Hader,
 Synge henrykt hendes Navn!

Drik saa Skaal for hver en Pige,
 Som den Hulde fødte dig!
 Naar de blive hende lige,
 Hvad kan bedre ønskes dig?

Hvo der eier raske Drenge,
 Drik da deres Skaal igien!
 Vid han leve med dem længe,
 See dem blive kielte Mand!

Hvo som Venstabs Fryd fortienet,
 Og den søger, finde den!
 Leve alle vore Venner!
 I vort Lag har hver en Ven!

Vi hver Piges Skaal vil drikke,
 Som ei gaaer i Modens Fied,
 Uffyer ædel Franske Skikke,
 Elfter nordist Verbarhed!

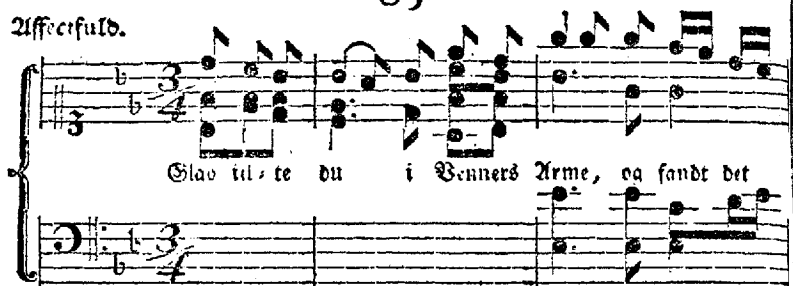
Skaal for hver en ædel Digter,
 Som ei krøb, ei sang for Guld,
 Som besynger Dyd og Pligter,
 Og som selv et Dyden huld.

Skaal for hver, som ingen krænker,
 Som til Venner ei bær Nag,
 Drikker got, og villig skienker,
 Skaal for hver i dette Lag!

Rahbek.

Affectfuld.

Glaø til: te du i Venners Arme, og sandt det

Held, den Gode ønsker sig, sandt Visdoms, Dyds og Venkabs

Varme, den søn: de Fryd, at gjøre lykkelig. Med Broders

Hand vi nu i, stemme: Reis Ven! og nyd den

Lykke, du er værd! Og, skilt fra os, du al-drig

glemme, og skilt fra os du aldrig glemme vort

Samqvem og den Lyst, vi deel-te her!

Glad tilste du i Venners Arme,
 Og sandt det Held, den Gode ønsker sig,
 Fandt Blisdoms, Dyds og Venskabs Varme,
 Den sande Fryd, at giøre lykkelig.
 Med Broder Aand vi nu istemme:
 Reis Ven! og nyd den Lykke, du er værd!
 Og, skilt fra os, du aldrig glemme
 Vort Samqvem og den Lyst, vi deelte her!

86.

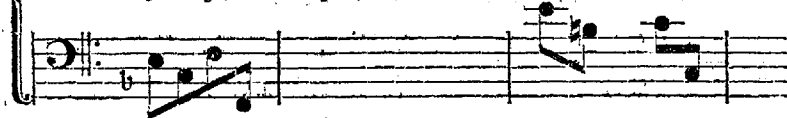
Andante.

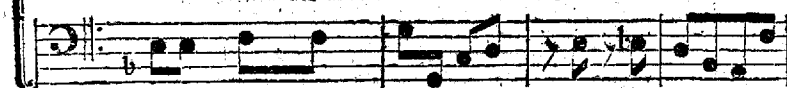
Brødre! lader Sengen stå - ge! som et Fæventag af min

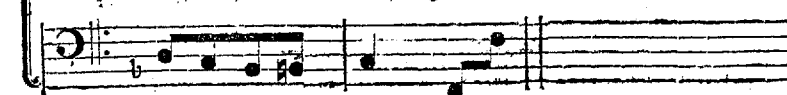
Vi - ge, mig op - varmer Dødens Blod,

bort Apollo! Hippi - fre - ne! jeg vil me - ne,

Bacchus han er nok saa god.

Bredre! lader Sengen stige!
 Som et Favntag af min Pige,
 Mig opvarmer Druens Blod,
 Bort Apollo! Hippokrene!
 Jeg vil mene,
 Bacchus han er nok saa god.

Phoebus gierne maae uddele
 Rildens Vand til sine Trælle;
 Stolt jeg den foragte kan;
 Thi den Sang, som Vand indgiver,
 Stedse bliver
 Uden Smag og Kraft, som Vand.

Men den Sang, som Viin indgiver,
 Sed som Bacchi Druer bliver,
 Raff som Glassets muntre Klang.
 Bacchus! du gav mig at synge!
 Heit skal klinge,
 Dig til Ære, Glas og Sang!

Rahbet.

87.

Maadelig.

Du Abekat! som grunder al : le Dage Paa,

naar en Danst Ne : gent hedde' So : do : fred, Hvor

langt der er fra Odin til Rolf Krage Er

coe - te - ra, hvad kom : mer Slikt os ved?

Du Ubekat! som grunder alle Dage
 Paa, naar en Danſk Regent hedd' Godefred,
 Hvor langt der er ſka Odin til Kolf Krage
 Et coetera, hvad kommer ſigt os ved?

Men hvor man beſt den fiere Wiin kan give,
 Hvor til ſin Puniſch man helſt ſkal hente Kom,
 Hvorledes vi vor Aften ſkal fordrive,
 See ſaadant bryder du dig intet om.

Nei, Glas, Hr. Bert! og Wiin, ſom aldrig følger,
 Og Skaal paa Skaal! for hvem? ih nu! lad ſee!
 Jo ſerſt en Skaal for alle ſmukke Piger,
 Saa for mig ſelv og ſaa for Muſerne.

Ja Muſerne et oprømt Hierte ynde;
 Alſaa min Ven en Skaal for hver af dent.
 I Sang, i Sind harmoniſt vi begynde;
 Og Gratierne Skaal naar vi gaar hjem.

Hvi ffulde vi i bitter Sorg udbrøde?
 Hvi giøre fuur hver Time dobbelt lang?
 Nei høit og rafkt og galt vor Stemme lyde!
 Den guftne Naboe ærgres ved vor Sang!

Enhver af os har fin tilbedte Pige;
 Vort Liv, vor Fryd var uden Elfkov Glas;
 Altsaa min Ven! en Skaal foruden Lige!
 Min elfte Chloris Skaal af fulde Glas!

Pram.

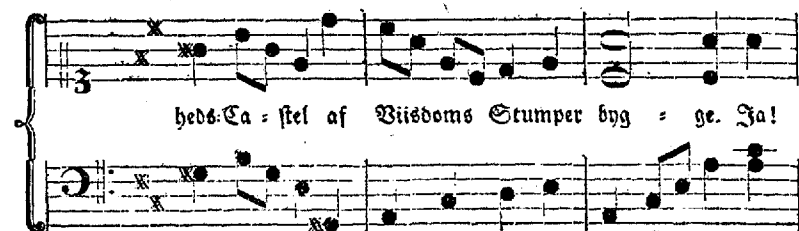
Kaff.

Lad speen : leen : de Mar : cel sin

Den an : dæg : rig tyg : ge, og et Lyf : sa : lig

hedd : Ca : stel af Wiisdoms Stumper byg : ge. Ja!

lad ham hente Mar'ri : al Hos Evi : ne læ'ers D :

rac, ler, og, naar han seer sit I = de : al, troe,

han har giort Mi : rac, ler.

88.

Lad speculerende Marcel
 Sin Ven andægtig bygge,
 Og et Enkelsaligheds-Castel
 Af Wiisdoms-Stumper bygge.
 Ja! lad ham hente Mat'rial
 Hos Svinnelæ'ers Draclet,
 Og, naar han seer sit Ideal,
 Troe, han har giort Miraclet.

Men lad kun paa det stolte Huus
 En skarp Konstdommer blæse,
 Saa falder det i Støv og Gruus
 Paa Architektens Næse.

Den Hedning af en Recensent
 Al Verden da fortæller:
 Marcel forstaaer af Fundament
 At bygge Lustcasteller.

Sandt nok, man ei i tomme Ord
 Lykksalighed kan finde.
 Jo! mal den ved et Skriverbord,
 Saa maler du i Blinde.
 Fornustens Granskninger, min Ven!
 Opdage den vist ikke.
 Nei, hvo som ret vil kiende den,
 Maae kunne lee og drikke.

Liig frygtfom Nattergal den er
 Ei let at overraske,
 Men kommer gierne, hvor den seer
 En glædesvanger Flaske.

Med Lyst den hører Benner's Speg
 Og lugter Druesaften.
 Oi! lad os giøre et Forsøg,
 Og fange den i Aften.

Men hver af os maae som en Mand,
 Ja som en Kæmpe drikke,
 Den, som castrerer Wiin med Vand,
 Den taale vi her ikke.
 En Draabe Vand forstyrrer reent
 Fortrolighed og Glæde,
 Og driver til at drikke peent,
 Og drukkende at græde.

Nei! lad den skiere Druesaft
 I vore Hierter flyde,
 Og med sin underfulde Kraft
 Hvert Tavsheds-Lukke bryde,
 Lad den vort hele Inderside
 I glade Dine male,
 Og bryde Tungen stammende
 Hver Følelse udtale.

Ja lad den til fortrolig Lyft
De Danske Hjerter stemme,
Saa vil hvert varmt og aabent Bryst
Lyksalighed fornemme;
Saa føle vi dens søde Spil
Paa vore Hjertestrænge,
Og synge, drikkende dertil:
Vor Konge leve længe!

Tode.

89.

Andante.

En tung = findet melan = cholest Mand,

som sig aldrig fry = der, for hans Blod ei fly = der,

han den Stakkel, han maae drikke Vand! han maae drick, Vand!

89.

En tungfindet :; melancholisk Mand,
 Som sig aldrig fryder,
 For hans Blod ei flyder,
 Han den Stakkel :; han maae drikke Vand! :;

Hvo som trækker :; uden egen Skyld,
 Og sig alle Dage
 Maac med Arbeid plage
 Han her styrkes :; lad ham drikke Øl. :;

Naar Soldaten :; staaer paa Isen Post,
 Og hans Legem gyser,
 Blodet i ham fryser,
 Brændevinen :; er hans Raad mod Frost.

Den Forliebte :; som har traurigt Sind,
 For han ei kan vinde
 Sin Beherskerinde,
 Lad ham trostes :; ved den ædle Wiin.

Men den Udsling :; som sig biler ind,
 At det sig ei semmer,
 Man sit Glas udtømmer,
 Lad ham, Benner! :; drikke Medicin.

Vi som tage :; Glæden hoor den faaes;
 Sergesløse, glade
 Aldrig Griller lade
 Komme nær os, :; Punschen er for os.

Saa forkynde :; Punschen Trostabs Drivt;
Og hvo med os ikke
Venstabs-Skaal vil drikke,
Gid han drikke :; Galde og Forgiot!

Abrahamson.

Munter.

Venskab, Kierlig = hed og Viin skal vort Løsen

væ = re, lad kun Løs = sen føl = ge sin

ud = le, dumme Læ = re! Den, at man bør

it = te Følge Rædres Skif = te,

el = ske, syn = ge, drik = ke. Brødre! Kjenker

bredfuldt Maal! Det er vo = re Fædres Skaal.

90.

Benskab, Kierlighed og Wiin

Skal vort Løsen være,

Lad kun Løffen følge sin

Ude, dumme Lære!

Den, at man bør ikke

Følge Fædres Skikke,

Elske, synge, drikke,

Brødre! Kjenker bredfuldt Maal!

Det er vore Fædres Skaal.

Lee og spøge med sin Ven,
 Ved hans Banheld græde,
 Trøste ham, faae Trøst igien,
 Er en herlig Glæde.
 Brødre! Glæden nyder,
 Som os Venfskab byder!
 Viin i Glasset gyder!
 Brødre! skienker bredfuldt Maal!
 Drikker! det er Venfskabs Skaal!

Modgang ofte i vor Barm
 Volder bitter Smerte,
 Men i en elsket Piges Arm
 Trøstes qvafuldt Hjerte.
 Kummer der forsvinder,
 Selv paa blege Kinder
 Glædens Taare rinder.
 Brødre! skienker bredfuldt Maal,
 Det er vore Pigers Skaal!

Vel tildeelte Skiebnen hver
 Sine visse Plager,
 Men den klare Drue er
 Raad mod Suf og Klager.

Tidt Erfaring lærte,
 Den, i sorgfuldt Hierte,
 Skabte Fryd af Smerte.
 Bredre! skienke bredfuldt Maal!
 Det er Fader Evans Skaal!

Skaalen hædre bør den Mand,
 Som ei hader Piger,
 Som ei blander Wiin med Vand,
 Venfskab aldrig sviger.
 Vi, som Venner ære,
 Amors Bænker bære,
 Nødig Wiin undvære,
 Vi vil skienke bredfuldt Maal!
 Det er vores egen Skaal!

M. P. Kruuse.

91.

Andante. Solo.

Ved bredden Vord vi sam = le os, sæt = te os,

lei = re os. Hver ærlig Mand maae sid = de hos. Kom sid hos!

kom sid hos! Ærlighed og Glæ = de

her skal ha = ve Æ = de! Flasken gaar til Læg og Lærd!

Vinen glæde hver, som er Viin og Glæde værd!

Tutti.

Flasken gaar til Læg og Værd! Vinen glæde hver, som er

Viin og Glæde værd!

91.

Forsangeren.

Bed bredden Bord vi samle os

Sætte os, leire os.

Hver ærlig Mand maae sidde hos.

Rom sid hos! Rom sid hos!

Ærlighed og Glæde
 Her skal have Sæde!
 Glasfen gaae til Læg og Lærd!
 Vinen glæde hver, som er
 Wiin og Glæde værd!

Alle.

Glasfen gaae til Læg og Lærd!
 Vinen glæde hver, som er
 Wiin og Glæde værd!

Forsangeren.

Forsalfket Wiin og falske Ord,
 Søde Ord, fletfke Ord
 Vi taale ei ved dette Vord,
 Venners Vord, Glædsfafs Vord;
 Med en Hyllet drikke
 Ægte Danffe ikke.
 Druesaften være Fransff,
 Hjerttet dog er Fædrelandff,
 Blodet dog er Danff.

Alle.

Druesaften være Fransff,
 Hjerttet dog er Fædrelandff,
 Blodet dog er Danff.

Forsangeren.

En god Viin er en Dvælgelse,
 Lifsigste Dvælgelse
 Som Gud gav den Arbeidende,
 Svædende, Nyttende,
 Kunns i sure Dage
 Vær man Vinen smage.
 Det var vore Fædres Skik:
 Lade Kroppe aldrig sit
 Glidens Styrkningsdrik.

Alle.

Det var vore Fædres Skik:
 Lade Kroppe aldrig sit
 Glidens Styrkningsdrik.

Forsangeren.

Saa trolig har jeg Dagen brugt,
 Vanden brugt, Haanden brugt,
 At af min Glid skal høstes Frugt,
 Moden Frugt, nyttig Frugt.
 Faar den Skam, som svigter
 I sit Embeds Pligter!
 Dagens Byrde, ærlig Svæd,
 Brødre! gav mig Rettighed
 Til at drikke med.

Andet Vinds Andet Geste.

D

Alle øvrige.

Dagens Byrde, ærlig Svend,
 Broder! gav dig Rettighed
 Til at drikke med.

Forsangeren.

Saa er da hver, som sidder her,
 Drikker her, frydes her,
 Sin Flaske og sin Glæde værd,
 Vinen værd, Glæden værd.
 Druesaften flyde!
 Sang og Skaaler lyde!
 Kongens og hans Huses Vel!
 Kieffe Sandheds-Benners Held!
 Frihed til hver Træl!

Alle.

Kongens og hans Huses Vel!
 Kieffe Sandheds-Benners Held!
 Frihed til hver Træl!

Lode.

92.

Lystig.

Lad Na:ret for = andres og væltes om:

fring, vi drikke saa rolig ved Liden, ned

Sving; Ved Maane, ders Skifte og Dage = ned Fald, vi

fs = le, vi vi = de dog sted = se vort Rald.

92.

Lad Aaret forandres og væltes omkring,
 Vi drikke saa rolig ved Tidernes Svings;
 Ved Maaneders Ekifte og Dagens Fald,
 Vi se, vi vide dog stedse vort Kald.

Lad Vintren kun true med Frost og med Slud,
 Den vil os kun hindre at vove os ud;
 Naar Binduet sfingrer ved Stormens Alarm,
 Da blive vi inde og drikke os varm.

Og kommer saa Vaaren med mildere Lust,
 Saa duster vor Punsch iblant Blomsternes Dust,
 Da spiller i Glasset den qvægende Taar,
 Og beder velkommen den yndige Vaar.

Naar Sommeren tænder en hedere Brand,
 Kun Toffen da gaaer og sig lædsker med Vand,
 Nei Phoebus os raader, naar Heden er størst,
 At slukke i Punschen al Hede og Tørst.

Saa kommer vor Bacchus, vor Glæde, vor Trøst,
Dg bringer til os den velsignede Høst;
Den modnende Druer da vinker os hen,
At drikke og drikke og drikke igien.

Abrahamson.

Glab.

Viisgudens Ga, ver alt Vor, dene pry, der,

Glas, senes Blinken til Glæ, de ind, by, der!

Kommer da Brødre! som Nu, serne byr, te,

kommer og skaf, fer jer Tænkraft Styrke!

Synger og drikker og glemmer al Strid!

Bruger med Glæde den kostbare Tid!

93.

Vingubens Gaver alt Vordene pryder,
 Glassenes Blinken til Glæde indbyder!
 Kommer da Brødre! som Muserne dyrke,
 Kommer og skaffer jer Tankkraft Styrke!
 Synger og drikker og glemmer al Strid!
 Bruger med Glæde den kostbare Tid!

Traurige Tanker, som Sindet nedtrykke!
 Dvalende Frygt for en muelig Ulykke!
 Nagende Udsigt i Fremtidens Scener!
 Tavshed, som skjuler hvad Hjertene mener!
 Lader i Aften vort Selskab med Fred!
 Giver til Glæde og Lystighed Sted!

Sætter de lokkende Glaske for Munden!
 Drifker med lystige Miner til Bunden!
 Latter og Spegel lad kryde vor Glæde!
 Søger i Biskoppen Blisdommens Sæde!
 Klogest blant alle vi den agte Skal,
 Som sig i Aften kan vise meest gal.

Skaal for den Skienhed, som Muserne ærer!
 Skaal for hvert Hjerte, som Kierlighed nærer!
 Skaal for hver Elsker, som Tavshed bevarer,
 Og mod Bagtalelse Kiennet forsvarer!
 Skaal for hver Kone og Enke og Møe,
 Som ei tillader sin Elsker at døe!

Skaal for det Hjerte, ei Falskhed forgifted',
 Skaal for hvert Selskab, som Munterhed stifted',
 De, som 'er' glade blant Selskabers Lemmer,
 Synger med mig og det Dasse istemmer:
 Gid at vi ofte, til fælles Behag,
 Maatte opleve saa lystig en Dag!

Wibe.

Maadelig.

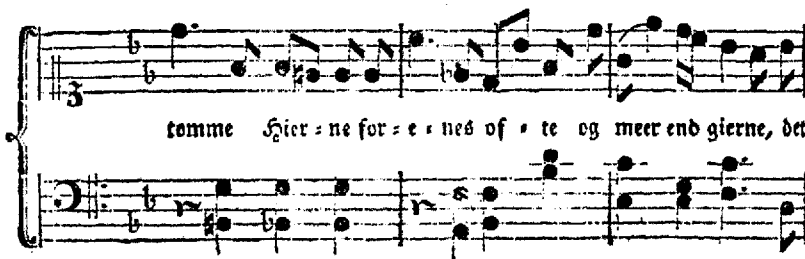
At Slyngher hæves til Vrens Top, at Smiger mødtes og

Sandhed tigger, at Ni : ge slugt de Arme op, og

Dyden na : gen paa Ga : den lig : ger; at gylb : ne Stjerne og

tomme Hjer : ne for : e : nes of : te og meer end gierne, der

94.

At Slyngher hæves til Herens Top,
 At Smiger nædskes og Sandhed tigger,
 At Rige sluger de Arme op,
 Og Døden nogen paa Gaden ligger;
 At gyldne Stierne
 og tomme Hierne
 Forenes ofte og meer end gierne,
 Det seer man tidt.

O J! som sukede tidt med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underkøet,
 Naar den blev æret, fornem og riig,
 Som Lov og Bøddel har ofte truet,

Forglemmer Daarer,
 Der aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 Og varer glad!

Da Mattens Forbud, Tusmerket laae
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands med eet jeg i Østen saae;
 Gud Evan kom fra Olympens Bolig;
 Kun fielden vasket,
 Men feed og lasket,
 Han ned ad Fjeldet barfodet trasked'
 Og ravede.

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad;
 (I Gudens Afsyn stod malet Glæde)
 "Søn! sagde han, du bør være glad,
 "Lad Patrioter forgieves græde!
 "Naar Ondt kun lyffes,
 "Og Pandet tryffes,
 "Og Ketten selv af dens Tiener ryffes,
 "Saa tøm dit Glas!"

Jeg teg hans Bæger og temte det,
 Og glemte Vandet og Vandets Daarer,
 Og fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraklitens Taarer.
 Jeg hylde' Glæde,
 Forsvor at græde,
 Og lov'de Evan, kun ham at græde:
 Gier I, som jeg!

Ætlig.

Kaff.

Lad Statsmanden Ratten hen - tæn - se, og

grunde paa Nigernes Vel, mit G'as jeg til Nænden vil

skænke, og iv - rigten on - ske ham Held. Vhleg

ma - ti - ske Lærde for - kla - re med Mo - ter A - na - kreons

Dog, for mig kan de ll - ma - gen spa - re; thi

E - van forkla - rer den og.

95.

Lad Statsmanden Matten hentaſke,
 Og grunde paa Rigernes Vel,
 Mit Glas jeg til Randen vil ſkænke,
 Og iøvrigen onſke ham Hæld.
 Phlegmatifke Lærde forklare
 Med Roter Anakreons Bog,
 For mig kan de Umagen ſpare;
 Thi Evan forklarer den og.

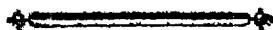
Med Arons Veltalenhed siger
 Vor Præst paa sin Talestool op;
 Mod Belyst han stæier og skriger,
 Modsigst af sin mædskede Krop.
 Den høre, som gierne vil sove!
 Men jeg, som har en Medicin,
 Der sødere Søvn mig kan love,
 Jeg skienker og drikker min Wiin.

Lad Britten kun rase og følge
 Sit vilde, utæmmede Mod,
 Og Havets den skummende Bølge
 Han farve med Galliers Blod!
 Men, sløiser han franske Wiinbierge,
 Europa fornærmet opstaae,
 Og Britterne Undergang sværge!
 Selv jeg udi Kampen vil gaae.

Hver følge sin Skik, naar den ikke
 Fornærmer hans Næste, — og jeg
 Vil elske og synge og drikke
 Og vandre den banede Vej.

En Miltfog mit Levnet kan laste;
 Jeg leer til hans tørre Moral.
 Hvis Wiisdom skal græde og faste,
 Saa er jeg nok heller lidt gal.

Betlig.

Munter.

Li : vet er kun ført, deß : verre! I der : for, som

fløge ere, aabner Led : di : ker og Skrin!

lis : ber Liv for e : ders Penge, hvo som

drik : ker gammel Wiin, le : ver læn :

ge, le, ver læn : ge.

Her er der til : kiøbs for Penge, hvo, som

drif : fer gammel Blin, le, ver læn :

ge, le, ver læn : ge.

Livet er kun kort, desværre!
 I derfor, som kloge ere,
 Nibner Leddiker og Skriin!
 Kober Liv for eders Penge,
 Hvo som drikker gammel Wiin, —
 Lever længe.
 Her er Liv tilkiøbs for Penge,
 Hvo, som drikker gammel Wiin, —
 Lever længe.

Svage Hierner! I, som lænner
 Esculapi kloge Sænnere,
 Frygter I for Adams Dom?
 Bacchus leer af Medicinen,
 Hele Verdens Rægedom —
 Er i Vinen.
 Drikker! — Vort med Medicinen!
 Hele Verdens Rægedom —
 Er i Vinen.

Daarer, som Jer Lykke sætter
 I at vaage hele Natter

For at være Høiheds Paf;
 I, som vil regiere Stater,
 Drikker! I da bli'er i Hast —
 Potentater.

Hvis I vil regiere Stater,
 Drikker! I da bli'er i Hast —
 Potentater.

Tænker, skriver, digter, freder,
 Efter Lys i Mørket leder,
 Vakkende Philosophi!
 I, som være vil Propheter,
 Drikker Wiin, saa blive I —
 Til Poeter.

Hvis I blive ei Propheter,
 Drikker Wiin, saa blive I —
 Til Poeter.

Halvfornuftige Phantaster,
 I, som Bacchi Dyring lafter,
 Sige, at den hedensk er.
 Toffer! som ei Bacchus dyrker,
 Dummere end Hedninger —
 I er Tyrker.

Doffer, som ei Bacchum dyrker,
 Vil I vide, hvad I er? —
 I er Tyrker.

Krystere, som Dine væde,
 Og en Mages Tab begræde,
 Som I ikke mere seer.
 Stakler! drikker, I skal drikke!
 Naar I da ei græde meer, —
 Kan I hille.
 Intet bedre er end drikke!
 Kan I da ei græde meer, —
 Kan I hille.

I Unkørdige, som sukker,
 Naar en Skionhed Diet sukker
 For Foræring og Bøn;
 Naar mig Venus ei husvæler,
 Drukner jeg strax hendes Sen —
 I Pokaler.
 Hvis mig Venus ei husvæler,
 Jeg strax drukner hendes Sen —
 I Pokaler.

J Vedanter uden Mage,
 Som, ei værdige at smage
 Bacchi Gaver, drikke Vand!
 Naar J blive kied af Vandet,
 Drik da, hvis J har Forstand, —
 Noget andet.

Naar J blive kied af Vandet;
 Veed J hvad J drikke kan?
 Noget andet.

Ethmpere, som altid trænge,
 For at skraabe Bunker Penge,
 Som J ei at bruge veed!
 J, som nænner ei at drikke,
 Maae, for dog at være med, —
 Proppen slikke.

Hvis J nænner ei at drikke,
 Kan J, for at være med, —
 Proppen slikke.

Heiheds Byrde at foragte,
 Efter Rigdom ei at tragte,
 Elske med Philosophie:

J, som dette høve ikke,
Slæber, stræber, sukker J! —

Jeg vil drikke.

J, som dette høve ikke,
Bli'er i eders Slaverie! —

Jeg vil drikke.

E. Knudsen.

97.

Li for hurtig.

I Sorg og Sngdom Himlen Vlin og gav til Trost og

Medicin. Op! Brødre! fylder Glassets Bred! hver

leve, som har klinket med!

97.

I Sorg og Sngdom Himlen Vlin
 Os gav til Trost og Medicin.
 Op! Brødre! fylder Glassets Bred!
 Hver leve, som har klinket med!

C 5

De leve, de hvis hvide Bryst
 Og brune Dine os til Lyst
 Naturen dannede saa smukt;
 Som følge deres Kald med Tugt!

Den Fyr, som ingen Rosens Mund
 Ukyttet lod til denne Stund,
 Døe sildig og af Kysse mæt,
 Om ellers Nogen bliver det.

Den Olding, som endnu kan see
 Og glad paa Ungdoms Glæder see,
 Hans Alderdom henflyde let!
 Og naar han døer, han døe begrædt!

Og Digteren skal leve med,
 Som smager Blin og Kierlighed;
 Han aldrig savne Vennekæd,
 Og Roser blomstre paa hans Grav!

98.

Allegretto.

Steur Naboth sad saa fast i Lyffens Sadel, som no . gen
og var han end ei fød af gammel Adel - sligt var ei

Is : de sid , de kan, en ær : lig
Brug i Is : de : land -

Is : de var han dog, sem et sin Staal i Banken slog.

98.

Steur Naboth sad saa fast i Lyffens Sadel,
Som nogen Jøde sidde kan,
Og var han end ei fød af gammel Adels,
— Sligt var ei Brug i Jodeland —

En ærlig Jøde var han dog,
Som ei sin Skaal i Bænken slog.

Kong Achab saae hans Wiingaard, og han sagde:

"Den Wiingaard ligger mig tilpas."

En Dynge Guld han for Sieur Naboth lagde,

Med disse Ord: "Behold dit Glas,

Og kieb for dette Guld din Wiin,

Men lad din Wiingaard blive min."

"Min Fader tog sin Ruus af disse Ranter,

Saa gjorde og min Oldfaer,

Jeg, deres Sen, har arvet deres Tanker,

Min egen Wiin for kieb jeg har,

Den blander ingen mig med Vand,

Min Wiingaard jeg ei miste kan."

Saa var Sieur Naboths Svar — jeg kan ei vide,

Om man hans Tale laste bør,

Vist nok han sat den Vresfrugt til Side,

Jeg ei til Side sætte tør;

Men Manden dog undskyldes kan,

Jeg selv i Wiin ei lider Vand.

Kong Achab blev ved dette Svar bedrøvet,

Men logrende en Hofmand kom,

Dg smikkede: "Lad Naboth sig berøvet

Sin Wiingaard see ved Lov og Dom;"

Strax kiedte Kongen Vidner, som

Svor Naboth fra sin Eiendom.

Sieur Naboth saae sin Wiingaard blive Have,

Dg Kaal at groe, hvor Ranken stod,

Han ærgred sig, han kunde Marsag have,

Thi til sit Brug er Kaal ret god;

Men elskes op i Rankens Sted,

Det kan man aldrig holde med.

Kong Achabs Slægt maae Græs og Rødder æde,

Nebucadnesar gjorde saa —

Ukiendt med Wiin og Sang og munter Glæde

De deres Liv hentrælle maae,

Dg slukke deres Tørst med Vand,

Som fordum i Egypti Land.

Men Naboths Væ i Rankens milde Skygge,

I raske Pigers kielne Arm,

For Kierlighed og Wiin et Alter bygge,

Dg nære Glæden i sin Barm!

Dg Bredre kiender jeg os ret,

Saa er' vi denne Naboths Væ.

Zetlig.

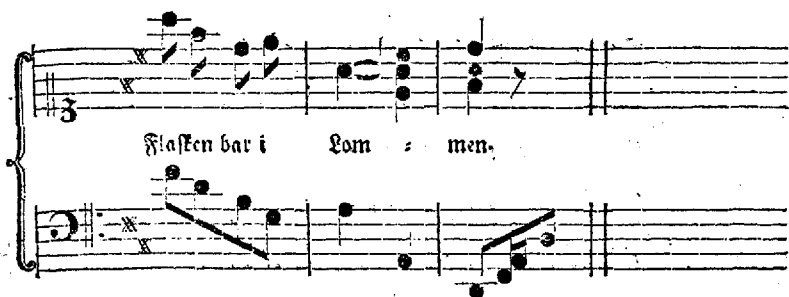
Gernøiet.

Du : sti : ni : a : nus skrev en Bog, holdt for, den var fuld:

kommen; en Flaske Vin han til sig tog, og ændrede strax

Dem : men. Det Vinen var, som bragte frem hans

repetitum codicem; ja fra den Tid blev Vinden klog, og

99.

Justinianus skrev en Bog,
 Holdt for, den var fuldkommen;
 En Flaske Wiin han til sig tog,
 Og endtede strax Dømmen.
 Det Wiinen var, som bragte frem
 Hans repetitum codicem.
 Ja fra den Tid blev Manden klog,
 Og Glasken bar i Lommen.

Man siden i hver vigtig Sag
 Mns for han skulde dømme,
 For Nøttens Skyld meer end for Smag,
 Ham saae en Flaske tomme
 Udaaf den Wiin, som bragte frem
 Hans repetitum codicem.
 Hvo Manden ære vil i Dag
 Han Bacchum ei forsamme!

Enhver Justiniani Ven
Med mig sit Glas udstikke!
Den Viin i Dag, i Morgen den
Vi stittigen vil drikke,
For den at faae, som bragte frem
Hans repetitum codicem.
Enhver Justiniani Ven
Med mig sit Glas udstikke!

100.

Tuntes.

Hvis man Troe til Viise søster, vi paa Jorden

e = re Giesster—dette Vil = le = de er smukt, og jeg troer den

Vert, vi haver, si = ne Datter ei tilløber smigrende for

Smag og Ligt, az de skulde sine ubrugt.

Andet Bind: Andet Hefte.

F

100.

Hvis man Troe til Wiise fæster,
 Vi paa Jorden ere Gæster —
 Dette Billede er smukt —
 Og jeg troer den Bert, vi haver,
 Sine Ketter ei tillæver
 Smigrende for Smag og Lugt,
 At de skulde staae ubrugt.

Druens Saft i Bæg'et flyde,
 Lad os Livets Gode nyde,
 Taarer hvesse Smertens Braad,
 Livet er, som du det tager,
 Rigt paa Glæder eller Plager,
 Dette er mit wiise Raad:
 Rinden tør og Halsen vaad.

Torne groe paa alle Veie,
 Men den Mand, som Skoe kan eie,
 Gaaer ei barføed Banen hen;
 Saa vanhældig ingen fødes,
 At hans Kalk jo kan forsødes,
 Om med Viin han blander den,
 Og den bleser med en Ben.

Skaal for hele Jorderige,
 For hver søm og yndig Pige,
 For hver varm og trofast Ven,
 Skaal for dem, som Kroner bære,
 Og for dem, som intet ere;
 Men for al Ting for den Ven,
 Som har Viin og givet den.

Betillig.

IOL.

Vel den, som sø - ler Friheds Værd, han

sø - ler Li - vets Glæ - de, han frygter ei Ty -

rannens Sværd, og ei den tun - ge Klæ - de, i

Læn - ker spotter han den Haand, som vil paa - li - ste

Fri : hed Waand; vel den, som fø : ler Friheds Værd, han
 føler Livets Glæ : de.

IOI.

Vel den, som føler Friheds Værd,
 Han føler Livets Glæde,
 Han frygter ei Tyrannens Sværd,
 Og ei den tunge Klæde,
 I Bænker spotter han den Haand,
 Som vil paalæste Frihed Waand;
 Vel den, som føler Friheds Værd,
 Han føler Livets Glæde.

Han kryber ei — men Rang og Magt
 Et skyldigt Bux han yder —
 Dig Dindskab skienker han Foragt,
 Opheier arme Dinder,
 Vær ufsel, men paa Dinder rig,
 Han meer end Fyrster ærer dig;
 Han kryber ei, men Rang og Magt
 Et skyldigt Bux han yder.

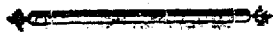
Paa Sandheds Alter offerer han,
 Med Mod og Ild han bringer
 Sit Folkets Ret for dets Tyrann,
 Hans Iver intet tvinger;
 Blot hvasse Sverd — han blinker ei,
 Som Cato gaaer han Gravens Bei,
 Og frie og stor og skien hans Væb
 Sig op til Lyset spinger.

Hvor Antonier styre Folt,
 Og Fyrster Fædre ere,
 Der staaer den frie Sandheds Tolt
 Ved Thronen, svæbt i Væge —

Saa hører Fridrich Sandheds Røst,
 Den gyder Viisdom i hans Bryst,
 Han blir en Fader for sit Folk,
 Og gode Fyrsters Vre.

Vi Brødre Friheds Landsmand er,
 Thi Norge er dens Sæde —
 Den eyig maae udbrede der
 Sit Navn, sin Magt, sin Glæde!
 Den aldrig var i Norge fæd,
 Som Trældom taalig Nakke bød;
 Nei Troeskab er det Nag, vi bær,
 Og Kierlighed vor Kiæde.

Zetlig.

102.

Ei for langsom.

See Gu - dernes Glæ - de til Jorden ned -

stiger, see skummende Vine fra fremme - de

At - get, kom Henter og drifter, at Sorgen maae døe! See

ra - se Bru - net - ter og kiel - ne Blon - di - ner med

Gra - ti - ers Yn - de i Gang og i Miner! Kom
 fyf - fer og el - sker, lad Verden ei døe.

102.

See Gudernes Glæde til Jorden nedstiger,
 See skummende Vine fra fremmede Riger,
 Kom skjenker og drækker, at Sorgen maae døe!
 See raske Brunetter og kielne Blondiner
 Med Gratiers Ynde i Gang og i Miner!
 Kom kysker og elsker, lad Verden ei døe.

En Skaal for de Skienne — gid Skionhed og Ynder,
 Ei føle Effekten af Fædrenes Synder,
 De steds i Blomster ubisnede staae!

Hver Dige, som sukker i Kierligheds Lænker,
 Og lenslige Sukke sin Elskere skienker,
 For Aaret fuldendes, i Brudeseng gaae!

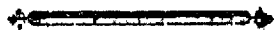
Til Noa's Erindring vi tennne med Glæde
 En dragtig Pokal, som er fyldt til dens Bredde!
 Hans Minde skal leve, mens Ranken er til;
 Ham Himmelen skaante i Synsflodens Dage,
 At han skulde Druernes Kræfter opdage,
 Han planted og pressed og Jorden drak til.

Gid Elskeren aldrig sin Elskov fortryde,
 Gid aldrig Fornuften den Lænke maae bryde,
 Som Amor har smeddet af Gratiers Smil;
 Et Frihed vort Ønske, vor Sang vor Gudinde,
 Man skal os dog aldrig saa toffede finde,
 At afflaae en Kiæde af yndige Smil.

Gid Normænd sit Navn uden Blussel maae bære,
 Som Fædrene frie og oprigtige være,
 Ukiendte med Smiger og krybende Svig,
 Maae kiel gaae i Møde hver Fare som truer,
 Maae brænde af evige hellige Luer
 For Frihed og Norge og Konge for Dig! —

Bort elskede Norge et Ønske vi rbe,
 Vid Ceres dens Dale med Frugtbarhed pryde,
 Vid Jorden ei spotte sin Dyrtkeres Sverd,
 Vid Skoven opelsses og Gaugen ei hvile,
 Vid Fissen i Fisserens Varen maae ile
 Og Handelen blomstre ved Frihed og Fred.

Betstik.

Si for hurtig.

De Vii se la se vo res Jord, jeg

har Respekt for Vii ses Ord, kun det jeg veed: her

Man ser groe, her smuk se Vi ger boe. — Men

hvor der Vi ger er og Wiin, der er mod Sor ger

Me = di = cin, lad Sorg og Glæde. følges ad, men

jeg er jevnlig glad; men jeg er jevn- lig glad.

103.

De Wiise laste vores Jord,
 Jeg har Respekt for Wiises Ord,
 Kun det jeg veed: her Ranker groe,
 Her smukke Piger boe. --
 Men hvor der Piger er og Bliin,
 Der er mod Sorger Medicin,
 Lad Sorg og Glæde følges ad,
 Men jeg er jevnlig glad.

Vi har jo Haand, at skienke med,
 Vor Gane loffer Druen ned;
 Vi Stemme fik til munter Sang,
 Og Glas gier yndig Klang,
 Vi Piger fik at kysse os,
 Og Skicmt at byde Sorger Trods,
 Og hois min Mening gielde maae,
 Saa er' vi oven paa.

Brug Helt din Haand i blodig Krig,
 Din Krands jeg ei misunder dig;
 Brug Seemand din til Seil og Roer,
 Jeg ei paa Søen troer;
 Brug Autor din til evigt Vert,
 Jeg ei i Skrivelte er stærk;
 Jeg Glasken fatter, skienker Wiin
 Og saa jeg bruger min.

Lad franske Kotte, daad af Sved,
 Inddeelte Død i Rækkerhed,
 Og bringe Snese Retter frem,
 Jeg ei forlanger dem,

De sættes for den store Mand,
 Hvis Gane derved kildres kan;
 Jeg vil ei Graadserie, men Viin,
 Den pirrer Ganen min.

Gier Advocat med Stemmen frit
 Til Uret Ret, og Sort til Hvidt;
 Spild Stemmen Everrigs Talemand
 Paa et usikkert Land;
 Hæv Danmark Stemme, endstønt svag,
 Om høit anpriste Landbosag;
 Men seer jeg Glasset fuldt af Viin,
 Til Sang jeg bruger min.

Og du mit skønne store Glas,
 Som kom mig ofte vel tilpas,
 I dig, saastemt jeg raade kan,
 Skal aldrig komme Vand,
 Og mindre nogen Medicin;
 Nei fuldt af Biss og Punsch og Viin
 Du frister, læfter, qvæger mig,
 Og saa jeg bruger dig.

Hver bruge Piger paa sin Viis,
 Jeg synger glad min Piges Priis,
 Og, af uskyldig Elskov varm,
 Jeg tyer til hendes Barm,
 Hun smiler og omfavner mig,
 Hun kysser, gjør mig lykkelig,
 Og udi hendes sønne Favn,
 Jeg veed af intet Savn.

Moral er god til Tid og Sted,
 Kun vrider man sig slemst derved,
 Den vil saa nødig glide ned,
 Marsagen Himlen veed;
 Men hvo, som finder Kald dertil,
 Den bruge, naar han kan og vil,
 Jeg skiemter, indtil Viin og Skiemt.
 Jeg har i Graven glemt.

Zetlig.

